

Bihin EDİGE

Yaşamdaki
ARAYIŞ



Bihin EDİGE

YAŞAMDAKİ ARAYIŞ



BİLGE KARINCA

Bilge Kannca

İstanbul - 2003

Genel Yayın Nu - 52

Edebiyat

Birinci Baskı - Mart 2003

ISBN - 975-6553-88-X

© Telif yasası gereğince bu kitabın tüm yayın hakları **Bilge Kannca** ve **Bihin Edige**'ye aittir. Tanıtım ve eleştiri yazıları dışında kitap hiçbir şekilde kısmen ya da tamamen sesli ve görüntülü olarak çoğaltılıp, işleme tabii tutularak kamuoyuna sunulamaz.

Bihin EDİGE

YAŞAMDAKİ ARAYIŞ



BİLGE KARINCA

Alemdar Mah. Salkım Söğüt Sk. Yerebatan Cad. Ağa Apt. Nu: 20

Kat: 1 Daire: 3 Sultanahmet/ İSTANBUL

Tel: (0.212) 528 64 70 - Belge Geçer: (0.212) 512 36 69

Kitabın Adı- Yaşamdaki Arayış

Yazarı - Bihin Edige

Yayın Tarihi - Mart 2003



Yayın Sorumlusu

Lâtif Uğurtekin



Editör

Sema Kumbaracı



Genel Sanat Yönetmeni

Şahin Doğan



Basın Danışmanı

Sayım Çınar.



Halkla İlişkiler

Sinem Turan



Kapak Grafik

Serkan Korkmaz



İç Tasarım

Sevda Ekinci



Düzeltili

Sema Kumbaracı



Montaj

Remzi Kodamanlar

Bu kitap **Kardeşler Matbaası**'nda basılıp, **Fark Mücellithanesi**'nde ciltlenmiştir

Kitapta adı geçen kişiler ve yaşanılanlar tamamen kurgudur. Gerçek kişi ve olaylarla ilgisi yoktur.

ÖNSÖZ

Merhaba. Ben Bihin Edige, sizin sesinizi duymadığımı zannetseniz bile, sizi hissediyorum. Tanıştığımıza memnun oldum.

Okumak üzere olduğunuz bu kitap, edebi bir eser değildir. Fakat bence dünyadaki en büyük eser hakkında, yani yaşam hakkında, bazı deneyimlerdir. Allah' ın bize lut-fettiği, bu hayatta, elimize vermiş olduğu, ruh, beden ve akıl malzemesi ile yaratmaya çalıştığımız yaşam eseri. Bir ömür süren zaman sonunda, bakıp beğeneceğimiz veya beğenmeyeceğimiz bir eser.

Çalışmaları ile ortaya çıkan, şu andaki dünyasal tabloya baktığımda, neden beğenmediğimi açık ve seçik görüyorum ki. Bu tabloda sevgi eksikliği var. Her şeyi merak eden, üstüne vazife olmayan her şeye burnunu sokan insanın, kendisinin ne olduğuna dair olan merak eksikliği var. Ve bu kitapta aslında her insanda olan **ARAYIŞ** var.

Kiminin aşkta, kiminin parada, kiminin kariyerde kiminin namusta aradığı şeyin aslında sadece kendi içinde olduğunu keşfedinceye kadar süren bir **ARAYIŞ** yolculuğu. Hayattaki araçları, amaç zanneden bizlerin aslında amacımızın sadece kendimiz olduğu, daha doğrusu kendimizi bulduğumuz bir **ARAYIŞ** serüveni. Gerçekte, çok güzel olan bu dünyada, hepimize, zevkli, renkli, güzel, sevgi dolu pırıl pırıl, sonunda gurur duyacağımız yaşam eserleri yaratabilmeyi, ve cennet bir dünya tablosu oluşturmayı diliyorum.

Bu kitabı sevgiye ve içinde sevgi taşıyan tüm canlılara armağan ediyorum.

Sevgiyle kalın tutkuyla yaşayın.

Bihin Edige

BİRİNCİ BÖLÜM

Güneşli bir bahar sabah deniz kenarındaki yazlık evimin bahçesinde çimlerin üzerinde bir şezlonga uzanmış, bir yandan kahvemi yudumluyor, bir yandan nefis havayı soluyorum. Güneş vücudumun açıkta kalan yerlerini ısıtırken, ılık bir rüzgar sarı saçlarımı okşuyor. İnanılmaz mutlu ve huzur içerisinde varolmanın tüm farkındalığını yaşıyorum.

Og Mandino'nun iyi yaşamının maddelerinden birincisi (yaşıyor olmak) tüm gerçekliğiyle aklımdan geçiyor. Uzaktan gelen müzik sesi ve şarkıların sözleri beynimde uçuşuyor ve beni mutlu eden bir olayı daha fark ediyorum. Bu sözler, beni geçmiş ve gelecek arasındaki çaresiz gelgitlere sürüklemiyor.

Başardım mı acaba? Evet evet... Şimdideyim ve bu anı tüm yaşamışlığımın güzellikleriyle dolu dolu yaşıyorum.

Bu anda şu ana kadar deneyimlediğim her şeyin toplamı olan bir farkındalık var.

Acı, aşk, özlem, terk etme, terk edilme, ayrılma, kavuşma, beğenilme, beğenilmeme, açlık, tokluk, dua, isyan, şükür, madde ve ruh her şeyin yaşanmasından sonra giden gitmiş kalan sevgi tüm hükümdarlığı ile bedenimin bütün hücrelerinde dolaşırken, müthiş bir zevk içerisinde bedenime sığmıyor, sanki gökyüzünde uçuyorum.

40 yaşında güzel, evli, bir genç kız annesi, maddi durumu iyi, meslek sahibi, kendisini seven bir kocaya sahip, annesi, babası, kardeşleri ve arkadaşları tarafından sevilen, kendisini beğenen ve seven bir kadın. Birçok kişiye

göre beni mutlu etmesi gereken sıfatlarım bunlar. Ama biliyorum ki, mutluluğumu esas borçlu olduğum, o içimdeki ben ile kurduğum güzel dostluk...

Henüz Nisan olmasına rağmen, inanılmaz güzel bir hava var. Oturduğum yerden yemyeşil çimlere ellerimi sürüyorum. Etrafımda gencecik bir doğa... Çiçekler, ağaçlar... Her şey taptaze ve rengarenk. Villalar bomboş henüz... Kimse gelmemiş. Sadece denizin ve kuşların sesi var.

Bir ara, "Üzerimdeki şort ve bluzu bikiniyle değiştiresem mi?" diye düşünüyorum ama üşeniyorum .

Siteye ait dört köpek yanımda... Daha doğrusu adeta üzerimde... Buraya her gelişimde gidinceye kadar yanımda kalıyorlar. Ben onları, onlar beni çok seviyor. Herkese havlayan köpekler geldiğim an sevgiyle yanıma koşuyorlar. İstanbul'dayken onları özliyorum. Bu çok ilginç...

Eskiye düşünüyorum da, hiçbir köpek beni sevmezdi. Beni gördükleri an hırlamaya, ben de onları gördüğüm an kaçmaya başladım. Ne zaman oluştu bu sevgi aramızda ?

SEVGİ... Koşulsuz, gerçek sevgi... Aslında seni hep hissettim ama çoğunlukla korku denen o iblis, gurur denen lanet nefis hep aramızdaydı. Onları yok edebilmek, cehennemnin kor ateşinde yakabilmek için ne olaylar yaşadım. Çaresizlikten ağladığım, kendime acıdığım, insanlara kızdığım, Allah'a sitemler yağdırdığım mücadeleler.

Şimdi anlıyorum ki, hayatımda yüzlerce değil sadece bir kişiyle mücadele vermişim... O da ben Gül.

Tarık'ın; "Bir içki alır mısın?" diyen sesi ile köpekler ve ben bir anda irkildik. Tarık ikinci ve ilk kocam, on sene süren bir ayrılıktan sonra yeniden birlikte yaşadığım

adam. İyi mi ettim, kötü mü bilmiyorum? Ne iyi ne kötü onu da seçemiyorum. Belki de bu beraberlik sadece Zeynep'in hatırı için.

Zeynep, 18 yaşında çok güzel, çok akıllı bir genç kız. Dünyadaki en çok sevdiğim kişi diyebilirim... Benim bir tanecik kızım...

Demin yaşadığım sonsuz huzur anını sürekli kılmak istiyorum ama, henüz zihnimin oluşturduğu girdaplardan tam kurtulmuş değilim. Gene de çitayı yükselttiğim yerden birçok kişiye nazaran daha mutlu bakabiliyorum bu güzel dünyaya.

“Olur... Bir bira alabilirim”

Elinde buz gibi, soğuktan buğu yapmış köpüklü bir bira bardağıyla yanıma gelirken, sevgi ile gülümsüyordu Tarık.

“Nasıl hayatım, geldiğine memnun musun?”

“Evet, çok... Tarık, dün halam aradı. Epeydir kafamı karıştırıyor.”

“Hayrola?”

“On gündür bir Anadolu turnesindeymiş. Birçok şehirde seminerler vermiş. Dün dönmüş. -Sen daha bir şeyler yazmaya başlamadın mı?- diye sitem etti.”

“Ben bunu sana hep söylüyorum.”

“Ne bileyim... Konuşmaya bayılıyorum da, yazmaya üşeniyorum ve gözümde büyüyor. Okulda bile sözlülerim iyi, yazılılarım ortaydı. Ancak geçecek kadar yazar, -Geri kalanı size anlatayım- diye hocalara yalvarırdım. Tabii hiçbir zamanda olumlu bir cevap alamadım.”

“Aslında yaşam harika bir olay. Keşfettikçe anlatılacak nice şeyler var. Tüm insanların yaşadıklarını, ve bunlardan aldıkları dersleri birbirleriyle paylaştıklarını düşünsene. Hayat biraz daha kolaylaşmaz mıydı sençe?”

“Tabii ki.”

“Yoksa herkes kendi yanlışını yaşıyor ve günahlarını kendi cehenneminde mi yakıyor dersin?”

“Efendim...?”

“Neyse boş ver...”

Yanımdan hiç ayırmadığım ajandama uzanıp boş sayfaları karalamaya başladım. Basit ve içten geldiğince...

İKİNCİ BÖLÜM

İstanbul'un iyi bir semti Ataköy. 70'li yıllarda iyi bir kolejde ortaokul öğrencisi, sıska minyon bir kız Gül. Bir senedir acı gerçeğe yüzleşmeye, onu kabul etmeye ve de başa çıkmaya çalışan minik bir genç kız.

Banyoda yaşlı gözlerle aynaya bakıyor ve kendimi hiç beğenmiyorum. Aslında çok güzel bir yüzüm var ama, altında çok çirkin bir vücut. İnanılmaz sıska... Kimse dönüp bakmıyor. Oysa, hem okul hem mahalle arkadaşım olan Ayça, her ne kadar benim gibi güzel bir yüzü yoksa da normal bir vücuda sahip. Zaten sınıfın en popüler çocuğuyla çıkıyor. Ona imreniyorum. Üffff... Kimse beni beğenmiyor.

Üstelik "kraliçe"de değilim . Tüm çocukluğumda babamın dolduruşuna gelerek kendimi kraliçe sanıyordum. Hala bile olmadığımdan tam emin değilim ama, ters giden bir şeyler var. Çocukken diğer çocuklar da benim kraliçe olduğuma inanırlardı.

Her sabah evimizin kapısında onlarcası toplanır, ben birlikte oynamak istediklerimi seçer diğerlerini geri gönderirdim. Seçilenler mutlu bir şekilde benimle kalır, seçilemeyen çocuklar ise mutsuz bir şekilde evlerine dönerlerdi. Kraliçe olduğuma dair inancım, tüm tavrımı da etkilediğinden herkesin üzerinde güçlü bir etkim vardı.

Ama şimdi tüm inancımı bu sıska vücut yok etti. Kimse benimle ilgilenmiyor. Yani erkekler demek istiyorum. Sanırım şu sıralar tüm yaşam olarak gördüğüm tek şey erkekler ve onların beni beğenmeleri ya da beğenmemeleri...

Tüm tebası ayaklanarak, yönetimi ele geçirmiş bir kraliçenin hissettiklerini, bu yaşında kalbimin en derin köşelerine kadar sızan acı ile hissedebiliyorum.

Babamın o sevecen sesi ile kendime geliyorum.

“Gül..! Çayın hazır güzel kızım. Geç kalacaksın. Şimdi servis gelir. Haydi Kraliçem”

“Yaa babacığım bu gerçeği bir tek sen biliyorsun. Dışarıdakiler bir tuhaf. Nefret ediyorum. Ama onlardan mı, kendimden mi bilemiyorum”

Bunları babam duymadan sessizce mırıldandım. Çünkü o benim kraliçe olduğumdan çok emin.

Bu acı veya nefret tam adını koyamadığım ama negatif olan hisler çok köklü değil. Çünkü içimde tam kavrayamadığım müthiş bir sevgi seli var. Ara sıra ortaya çıkarak bu negatif hisleri tamamen yok ediyor. Ta ki, beni kızdıracak yeni bir olaya kadar.

Bir erkek, bir kız kardeşim var. Erkek kardeşim Sinan, benden dört yaş küçük. Şu sıralar ilkokulda okuyor. Çok becerikli ve zeki ama, içe kapanık bir çocuk. O da benim gibi sıska denecek kadar zayıf. Ama hiç dert etmiyor. Kızkardeşim Papatya ise, henüz çok tatlı bir bebek... Aramızda on yaş fark var.

Annem Serpil Hanım güzel bir kadın ama, yaşamından pek hoşnut değil ve genelde hasta. Tansiyonu, baş ağrıları her zaman onu rahatsız ediyor, bizi ise, üzüyor. Babam ile arasında 12 yaş fark var. Babamın kendisini hiç anlamadığından emin. Her halinden belli ki istediği yaşam bu değil... Ama ne istediğini bildiğini de zannetmiyorum. Sadece istemiyor ama, istediği bir şey de yok.

Babam Tufan Bey ise, inanılmaz derecede evine, anneye, bizlere düşkün bir erkek. Asker kökenli bir iş adamı.

Okul dönüşü annem

“Gül hazır ol kızım. Emine hanım kızları için dua öğretecek bir hoca hanım ile anlaşmış. Senin de öğrenmeni istedim saat beş gibi hepsi bize gelecekler”.

Dua mı?... Güzel...

Belki bu problemlerimi çözmeye yardımcı olur. Üstelik her akşam yattığımda saatlerce Allah'ı düşünüyorum. Allah nasıl bir şey acaba? Nasıl bizim her yaptığımızı görüyor? Bizi seviyor mu, yoksa bize karşı mı? Günah ne? Niye günah? Cehennem, cennet... Her şey çok karışık. Sevinerek,

“Sahi mi anneciğim? Çok iyi” diyerek üstümü değiştirmeye odama doğru gittim.

Saat beşi geçiyordu geldiklerinde... Şu dedikleri saate uymayan kişiler beni çok üzüyor. Beklemeyi hiç sevmiyorum ve bekletenleri de... Emine Hanım'ın kızları Jale ve Hale , hoca hanımı da almış, ellerinde birer baş örtü ile geldiler. Annem de bana bir baş örtü uzattığında;

“Bu niye?” dedim...

“Al bunu. Sen de başını bağla” dedi.

“Evin içinde mi? Hava da pek soğuk sayılmaz...”

“Kızım dua okunurken bağlanır.”

“Niye?”

“Şimdi sen bağla. Hoca hanım sana anlatır” dedi ve çıktı.

Ben elimde eşarp ile hoca hanımdan açıklama beklerken, Hale ve Jale çoktan eşarplarını takmış bizi bekliyorlardı.

“Niye bağlamamız gerekiyor hoca hanım?”

“Kur’an’da öyle yazıyor”

“Peki, sebebini yazmamış mı?”

“Hayır. Ne yazıyorsa öyle yapacağız?”

“Siz iyice okudunuz mu? Emin misiniz?”

“Tabii kızım... Böyle şeyler sorulmaz. Günah”

“Soru sormak mı günah?”

“Bu konularda öyle. Bu işi bilenlere soracaksın. Onlar ne diyorsa, onu yapacaksın”

“Ben de size sordum işte... Niye bağlıyoruz diye?”

“Bir kere erkeklerin yanında örtmen gerekiyor başını artık...”

“Ama annem de örtmüyor ki. Üstelik burada erkek yok şimdi”

“Olsun... Allah’ın huzurunda örtülür”

“Allah erkek mi?”

“Tövbe tövbe bırak şimdi bunları. Hadi bağla başını, otur da, başlayalım artık”

Tam anlamış değilim ama, başımı bağlayıp oturdum.

Arapça harfleri ve bazı duaları ezbere okumayı öğrenmeye başladık. Ama ben “Allah” kavramına takılıp kalmıştım.

Bu kadıncağz ya, bildiğini bizden saklıyor ya da hiçbir şey bilmiyor. Zira hiçbir soruma cevap vermiyor.

Hoca hanım gittikten sonra ben, bu eğitimi devam ettirmek istemediğimi anneme söyledim.

“Neden her şeye itiraz ediyorsun Gül? Kadıncağz ne öğretiyorsa öğren işte.”

“Anneciğim mesele de orada. Kadın bir şey öğretmiyor ki, hiçbir soruma cevap vermedi. Oysa bu konuda benim merak ettiğim çok şey var zaten.”

“Olur mu Gül? Kadın çok iyi bir hafızmış.”

“Hafız ne demek?”

“Yani Kur’an’ı ezbere biliyor.”

“Anladım. Bizim sınıfta da ezberciler var. Değişik bir soru sor takılırlar. Bu da onlardan.”

“Gül asabımı bozma. Bu duaları her Müslüman’ın bilmesi gerekiyor.”

“Ezberlemesi demek istiyorsun.”

“Gülllllll yeter!!.”

“Anne istemiyorum. Ben kendim okuyacağım Kur’an’ı.

“Sen anlayamazsın ki Arapça”

“Türkçe’si yok mu?”

“Var da...”

“Bizde var mı?”

“Evet başucumuzda asılı ya... O Türkçe Kur’an.

“Oraya niye astın anne?”

“Yüksekte durması gerekiyor Kuran’ın”

“Neye göre yüksekte?”

“Öfffff ... Tamam... Haydi, senin dersin yok mu?”

“Anne, bir soru daha sorabilir miyim? Lütfen....”

“Sor”

“Biz Müslümanız herhalde?”

“Tabii ki. Elhamdürüllah Müslümanız. O nereden çıktı şimdi?..”

“Peki ne zaman olduk?”

“Kızım, bazen adamı deli ediyorsun. Ne zaman olacağız? Öyle doğduk Allah’a şükür.”

“Yani cinsiyet gibi bir şey mi bu?”

“Olur mu? Bu bir inanç şekli...”

“Peki ben doğuştan Müslümanım da, niye bunları sonradan öğreniyorum? Hatta öğrenemiyorum. Ben hala hiçbir şey bilmiyorum.”

“Gül!!...Cidden tansiyonum çıktı. Allah aşkına hadi git başımdan”

“Tamam... Ben gidiyorum ama, bu hocayı istemiyorum...”

İçimden bir ses, annemin de bu konuda pek bir şey bilmediğini söylüyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sınıfta Erkan'dan çok hoşlanıyorum. Çok tatlı bir çocuk... Onunla çıkmak istiyorum ama, tahmin ediyorum ki, Erkan diğer sınıfta okuyan şu seksi görünümlü Oya ile çok ilgili. Aslında, Oya benim kadar zeki değil ama, kimsenin zeka ile de ilgilendiği yok zaten...

Bir cumartesi öğleden sonrası, birkaç arkadaş Ayça'larda oturmuş, sohbet ediyorduk. Ayça:

"Akşam diskoya gelecek misin? Hemen hemen herkes oraya gidiyor."

"Tabii gelirim. Kimler gidiyor?"

"Ahmet, Erkan, Mine ve ben... Karşı sınıftan da çok gelenler var."

"Ben de sizinle gelebilir miyim? Yoksa, başka yerlere de uğruyacak mısınız?"

"Yemekten sonra ararım seni. Ahmet beni almaya gelecek... Beraber gideriz. Sanırım saat dokuz gibi çıkarız"

"Tamam..."

Eve dönerken adeta uçuyordum. Erkan da gelecek!... Belki dans bile ederiz. Onun bana sarılmasını çok istiyordum.

"Merhaba anneciğim nasılsın?"

"Vallahi başım çok ağrıyor yine yavrum... Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim. Akşam dışarı çıkacağım Ayçalar falan... Çok güzel görünmek istiyorum anne..."

“Sen zaten çok güzelsin...”

“Sahi mi anne?”

“Evet biraz da şişmanlasan...”

“Anne nasıl şişmanlanıyor yaa?. Görüyorsun nasıl yiyorum. Üstelik yemek yemeyi de çok seviyorum. Acaba ben hiç şişmanlayamayacak mıyım?”

“Şişmanlarsın... Ben de senin gibiydim. Bak şimdi zayıflamaya çalışıyorum”.

Dolabımı açıp, rengarenk pantolonlarım arasından birini seçmeye çalışıyorum. Zayıf olduğum için -bacaklarım görünmesin diye- genelde pantolon giyiyorum. Üstelik pantolon epey yakışıyor”

Saat dokuzda son kez aynaya baktığımda, hiç de fena görünmüyordum. “Fiji” kokumu da (devamlı kullandığım koku) sıktıktan sonra, çok çekici bir kız olduğuma kendimi inandırarak, o harika kalp çarpıntılarıyla akşamı beklemeye başladım.

Ayça, Ahmet ve ben diskoya girerken, gözlerim Erkan’ı arıyordu...

Harika bir ortam....

Şu loş ışıklar, mor ışığın etrafta dans ederek, beyaz olan her şeyi fosforlu hale getirmesi... Yüksek sesle çalan müzik. Bu ambiyansa bayılıyorum. İçeride bir masaya doğru ilerlerken Erkan’ı gördüm... Kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Ne güzel bir an... Bu anı hep yaşayabilirim. Keşke öyle bir şey olsa, istediğimiz anları durdurup, istediğimiz kadar yaşasak... İstemediklerimizi ileriye sarsak, özlediklerimizi geriye alsak... Ne güzel bir hayat olurdu.

Biraz sonra olacakları kontrol edemiyorum ki...

Hiç kimse benim yazdığım senaryonun, rollerine sadık kalmıyor. Sahneye çıkan, kendi senaryosunu oluşturup, benim isteklerim dışında bir oyun sergiliyor... Bu da beni çok mutsuz ediyor.

Erkan, düz siyah saçları, masmavi gözleri ve de o gözlerimin önünden gitmeyen meşhur ve çekici gülüşüyle yanımıza yaklaşıyor. Ben tüm varlığım ile onu beklerken, o Ayça'ya "Merhaba" diyerek onu öpüyor. Neyse ki Ayça Ahmet ile çıkıyor.

"Selam Erkan..."

"Selam Gül!.. Ne haber?.. Gel öpeyim..."

Birlikte oturduk. Ayça'ya bir şeyler anlatmaya devam ediyor. Kendimi yanlarında her bakımdan zayıf hissediyor ve onların seviyesine çıkamadığım için, kendi kendime kıızıyorum.

"Beterin beteri var" diye boşuna söylememişler. İşte karşımızda beterin beteri...

Oya!!.. Mini eteği ve tüm seksiliği ile kırıtarak yanıma geliyor. Hemen dönüp Erkan'a bakıyorum... Gözleri fal taşı gibi açılmış, Oya'ya bakıyor.

"Merhaba çocuklar"

"Ooooo, kimler gelmiş?" diyerek, pırıl pırıl gözlerle ayağa kalktı Erkan.

Tabii ki, bütün gece ikisi baş başa dans ettiler... Hopladılar, zıpladılar, konuştular. Bense, senaryodaki rolümü elimden alan kızı, uzaktan seyretmekle yetindim.

Gelirken yaşadığım o umut dolu kalp çarpıntılarım, yerini tamamen hayal kırıklığına bırakmıştı. Şu an hissettiğim kalp atışlarım, acı dolu. Adeta boğazıma gelip düğümlenen bir yumruyu, yok edip nefes almaya çalışırken, bir yandan da, gözlerimden akmaya hazırlanan göz yaşlarım mani olmaya çalışıyorum.

Ahmet bizi eve bıraktığında, camda annemin silüetini gördüm. Herkes eve toplanmadan, hatta yatmadan ve neredeyse zorla bizi uyutmadan asla yatmaz.

Kapıda beni karşıladı. Biraz kızgın;

“Kızım neredesin bu saate kadar?”

“Söyledim ya anneciğim... Sen yatsaydın”

“Biliyorsun herkes yatmadan yatamıyorum. Hem uyu-
duktan sonra en ufak bir seste uyanıyorum ve tansiyonum fırlıyor”

“Sen fırlamış tansiyonu gel de bende gör” diyeceğim ama, annemin bu konudaki üzüntüm ile ilgileneceğini hiç zannetmiyorum. Zira aşk meşk olaylarından, ya çok uzak veya bana hiç belli etmiyor. Hiç eskiden aşık oldu mu? Aşık olsuysa ne oldu? Hiç bilmem...

Beni mutsuz eden olaylardan biri de, küçüklüğümden beri annemin devamlı fırlayan tansiyonu ile ona eşlik eden başağrıları. Bu bende hep bir korku yarattı.

Annemi kaybetme korkusu.

“Tamam anneciğim özür dilerim... Yatıyorum. Hadi sen de yat. Gel öpeyim”

“Nasıl geçti ,eğlendin mi?”

“İşte... Şöyle, böyle...”

Makyajımı bile silmeden yatağa girdim. İçim de korkunç bir sızı. Gözlerim dolu dolu...

Allah'ım, ne yapmam lazım? Ne olur beni güzelleştir...

ALLAHIIIIIIIIIMMMMM

Tam uyumak üzereyken hissettiğim ve beni huzura kavuşturan taaa derinlerden gelen, o sevgi seli, gene beni büyük bir şefkat ile sarmaladı...

“İyi ki varsın... Seni çok seviyorum”

Erkan'ın Oya'dan hoşlanmasına takılmamalıyım... Beni üzen o değil sanırım. Beni üzen benim durumum... Ben bir kendime gelsem, zaten Erkan dahil herkes beni fark edecek. Peki ne yapmalıyım? İlk hedef şişmanlamak olmalı... En azından kendime güvenim gelirse, tavrım da değişecek.

Erkan'ı düşünmeden de duramıyorum. Aslında, düşünecek başka bir şey bulsam da zihnimde Erkan'a yer kalmasa harika olacak...

Düşünün, aklıma Erkan geldiğinde, zihnim diyor ki, “Pardon Erkan... Hiç yer yok, içerisi çok kalabalık. Sen sonra uğra...”) Hah bunu sevdim... Acil, üzerinde düşünecek bir şey bulmalıyım.

Bulacağım da, Erkan tüm haşmetiyle kurulmuş, zihnimin en derin köşesine. Kımıldadığı yok rezilin... Acaba Erkan mı, yoksa onun bende uyandırdığı hisler mi, beni bir zevke, bir acıya sürükleyen?

Üstelik, Erkan da pek suçlu sayılmaz Allah için çocuk bu hisler bende oluşurken hiç yardımcı olmadı. Tüm olayı tek başıma yarattım... Tek suçu, yakışıklı olması sinir herifin... Aslında Erkan değil, AŞK...

Tüm sorumlu, içimdeki aşk yaşama ihtiyacı sanırım.

Uyu Gül...

“Allahım, bana yardım et...”

Şu hoca hanımdan bir iki dua ezberlesem, faydası olur muydu acaba?

“Allahım ben uyuyorum. Sen benim isteklerimi biliyorsun. Ne olur onları gerçekleştir. Beni, kardeşlerimi, annemi, babamı ve tüm insanlığı koru.....



Bir saatlik öğle teneffüsü... Yemeğini bitiren herkes sınıfın bir köşesinde toplanmış... Camlar açık, içeride nefis bir bahar havası. Teyplerinde harika bir şarkı çalan birkaç arkadaş oturmuş romantik takılıyor... Bir yanda da Erkan'ın da aralarında olduğu 6 veya 7 kişilik bir grup, Ayten'in etrafında toplanmış, hararetli bir şekilde konuşuyor.

Ayten, her ne kadar bizimle aynı yaştaysa da sınıfın ablası gibi... Bu ablalık sanırım biraz aşırı kilolarından, biraz zekasından ve en önemlisi de tavırlarından kaynaklanıyor.

Herkesle saygılı bir samimiyeti var. Bilhassa erkekler her konuyu onunla paylaşıyor ve ona aşırı saygı ve ilgi gösteriyorlar. Adeta çok sevdikleri ablaları gibi.

Ben ne kadar zayıfsam o karşıtı olarak neredeyse on kat şişman ama, bunu asla dert etmiyor. Peki, bendeki eksiklik, ondaki fazlalık ne? Kilo olarak demiyorum tabii...

Bendeki zaaf AŞK... Aşk istiyorum...

Aşk ise çok koşullu bir sevgi... Annemin veya arkadaşımın beni sevmesi gibi değil. Şöyle veya böyle, değişik

bir çekicilik istiyor. Ya Ayten’de bu istek yok veya varsa hiç belli etmiyor. Benim hissettiklerim yüzümden ve özellikle gözlerimden belli oluyor.

Ayten’in yanına yaklaştığımda, bu bahar havasının bende uyandırdığı harika bir duygu içindeydim. Ta ki, konuşulanların arasına dalıp, nasibimi alana kadar...

“Ne haber çocuklar?.. Bakıyorum derin konulara dalmışsınız”

“Evet... Genelevde çalışan kadınlardan bahsediyoruz”

“Aaa... O da nereden çıktı şimdi?”

“Ne hissediyorlar, ne kazanıyorlar?”

“Ya meslek seçmek için daha en az üç senemiz var. Bu araştırma için erken değil mi sizce?”

“Ha ha ha... Aman Gül, meslek olarak seçmeyeceğiz herhalde...”

“Peki araştırma sebebiniz ne?”

“Kızlar... Ben çalışsam acaba kaç lira ederim?”

Bu soru tabii ki Oya’dan geldi. Gözlerini süzerek sıırı-tıyordu.

“Öffffff... Epey edersin Oya”

Erkan gözleri parlayarak cevaplandırdı bu münasebet-siz soruyu.

“Gül, herhalde sen de beş para etmezsin bu sıskalıkla. Yesene sen kızım biraz...”

Bu iğrenç fikrin sahibi de oldukça iri ve patavatsız Gü-lay. Üstelik de beni sever ama, aptal dostun olacağına akıl-lı düşmanın olsun diye boşuna söylememişler.

Beni üzecek bir şeyi başkasına asla söylemem. Bunların düşünce tarzlarını, asla anlayabilmiş değilim.

Ya konuşurken hiç düşünmüyorlar. Yada insanları üzererek ön plana çıkmaya çalışıyorlar. Kendine göre komik olan, bir şeyi söyleyip, iki dakika için ilgi çekmek isterken, karşıdaki kişinin kalbi kaç gün kırık kalıyor hiç bunu düşünmüyorlar... Değer mi buna?

Erkan da yanımda üstelik... Yer yarıldı içine girdim sanki..! Keşke yarılrsa... Üstelik yarılmadığı için sap gibi ortadayım. Ne demeli şimdi?

“Tamam Gülaycığım emrin olur” mu? yoksa, “Sen nereden biliyorsun kimin kaç para edeceğini” mi? Hiçbir şey demeden, sırtıtmakla ağlamak arası tuhaf bir bakış fırlattım Gülay’a...

Né vardı buraya gelecek? Dışarıda dolaşıyordum ya... Çaktırmadan oradan ayrılıp sırama gittim. Elimde olmadan gözlerimden süzülen yaşları, kimse görmesin istiyorum.

O gece yine Allah’ım ile dertleşiyorum.

“Ne olur Allah’ım beni güzelleştir ve tüm erkekler benim peşimde olsun...”

Ve dalıyorum her geceki geleneksel hayallerime...

On yıl sonraki şahane kadın Gül ve maceraları... Hatta bu maceralarımın içinde, hafif öç almalar da yok değil yani. Gözlerimi tavana dikmiş düşünürken, ta derinlerden, o huzur dolu sevgi seli gelip, içimi dolduruyor... Yavaş yavaş gözlerim kapanıyor ve ben büyük bir huzur ile uyuyorum.

“Allah’ım... Beni kardeşlerimi annemi babamı ve tüm insanlığı koru... Ben uyuyorum. Seni seviyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

70'li yılların sonu... İktisat Fakültesi 1. sınıf öğrencisi, çok güzel ve erkek arkadaşlarımla tabiriyle "albenili" bir genç kızım artık. Almış olduğum kilolar o sıksa kızı, oldukça çekici bir hale getirdi. Kendimi, hayatı, insanları, bilhassa erkekleri çok seviyorum. Aşk, kendimi güzel hissetmeyi, seksi, kibiri bana tattıran erkekler...

Bunca hisse sahip olmanın bana yaşatacaklarını bilmeden, onlar benim peşimde, yanıp kavrulurken, beni de nasıl üzeceklerinden habersiz, ilan ettim yeniden kraliçeliğimi...

Bu arada o içimdeki sevgi asla yok olmuş değil...

Başka bir kulvarda benim yanımda... Hep benimle. Ne zaman başım derde girse, hala beni sarıp sarmalıyor. Mutlu anlarımda da her şeyden sonra baş başa kalıp, onunla nefis bir kutlama yapıyoruz. Onu çok seviyor ama, ona mahcup olmaktan da bir o kadar çekiniyorum. Örneğin, yalnız da olsam asla ağzımdan çirkin bir laf çıkmaz ona olan saygımdan.

Ataköy'de oturan üç arkadaş çok samimiyiz. Suna, Fulya ve ben. Suna'nın babası bir bankada şube müdürü annesi ise ev hanımı. Fulya'nın babası serbest çalışan bir avukat, annesi ev hanımı.

Türkiye'de ne kadar çok ev hanımı var... Ben ileride asla ev hanımı olmayacağım... En azından bu terim hiç hoşuma gitmiyor. İnsanı kısıtlayan bir sözcük. Ev kedisi gibi. Ben kendi paramı kendim kazanmak istiyorum.

Suna, annesinin yetiştirme tarzından dolayı, kendine güveni olmayan bir kız. Çok havalı, çok güzel giyiniyor...

Herkes ona bakıyor ama o kimsenin onu beğenemeyeceğine inanmış. Eczacılıkta okuyor. Korkunç ezberci... Asla kafasını çalıştırma zahmetine katlanmayan ve de hayatını tamamen “elalem ne der?” korkusu ile geçiren birisi.

Gelelim Fulya’ya... O da kimseleri beğenmediği gibi, herkesde bir kusur buluyor. En asil aile onlar, en doğru kararlar onlara ait ve de sanki tüm insanlar anlaşılmış onlara kötülük yapıyor... Tabii, kimsenin böyle bir şey yaptığı yok ama buna inanmışlar ve hiç kimse hiçbir konuda onlara layık değil.

Annesi, çok güzel olduğunu ve babasının kendisine yakışmadığını düşünüyor. Kendi kız kardeşi ile bile geçinemediği gibi, Fulya da abisi ile anlaşamıyor ve hep haksızlığa uğradığını zannediyor. Suna da, Fulya da aynı anneleri gibi düşünüyor, davranıyor ve hayata annelerinin takmış olduğu gözlük ile bakıyorlar.

Aslında görüyorum da, dünyanın en mesuliyetli işi anne olmak... Çünkü kendinden bir tane daha yetiştirirsin... Hele birden fazla doğurmuşsan, kendinden birkaç tane... Aman Allahım... Bunu hayatım boyunca unutmamalıyım... İyi bir anne olmak için ilk yapmam gereken şey, kendimi çok iyi yetiştirmek olmalı ki, onların düşünce tarzını doğru etkileyeyim. Kendim de dahil etrafa baktığımda görüyorum ki, sen hayata nasıl bakıyorsan hayat da bir ayna gibi, yaşam olarak sana aynısını yansıtıyor.

Aslında, bu kadar zıt karakterli üç kişi nasıl bu kadar samimiyiz diye düşünüyorum... Hiçbir konuya bakış açımız aynı değil. O yaştaki genç kızların meşguliyeti olan bir konu hariç... Aşk ve erkekler. Sabah akşam konuşuyor, dertleşiyor, birbirimizi güzelleştirmeye çalışıyoruz. “Şurada şöyle bir etek gördüm, o gözlüğü muhakkak almalısın,

nefis bir elbise deneyim muhakkak” gibi. Zamanımızın çoğunu da kuaförlerde geçiriyoruz.

Bu arada, aşk konusunda da çok farklı isteklere sahibiz. Suna ve annesinin tek isteği Suna’nın mazbut birisi ile evlenmesi.

Fulya’nın annesi zaten tüm erkeklere karşı ve de kimseyi kızına layık görmüyor... Ancak Fulya benim de anlam veremediğim bir çok kişi ile bizlerden de gizli ilginç ilişkilere giriyor. Ne yaş, ne ahlak olarak asla dengi olmayan, garip garip kişilerle gizli bir şeyler çevirip bize de yalan söylediğinden, onu anlamam mümkün değil.

Ben ise ölümsüz aşklar yaşamak istiyorum. Ayağımı yerden kesecek, romantik, sevgi dolu, bana kadınlığının kraliçeliğini yaşatacak müthiş bir aşk...

Suna’nın bir sevgilisi var. İyi bir ailenin oğlu... Hukukta okuyor. Birbirlerini çok seviyorlar. Suna her gün oturup evlendiklerinde ona neler pişireceğini düşünüyor.

Fulya’nın ise, birkaç tane garip ilişkisi var. Tam bilemiyorum çünkü, devamlı bize yalan söylüyor... Ailesinin ise hiçbir şeyden haberi yok.

Fulya’nın ailesi çok tutucu. Asla geceleri dışarıya çıkmaz. Hatta teklif bile edemez. Gündüzleri ise sık sık değişik şekillerde kontrol edilir. Babası çok asık suratlı zaten.

Onunla bir şey konuşmak mümkün değil. Annesinin de, çok güzel ve bir orduyu doyuracak kadar yemek pişirmekten başka bir şey yaptığı yok. Değil flört, normal erkek arkadaş edinmesine bile asla izin vermiyor. Fulya namusunu koruyan asil bir prenses gibi, değerini koruyarak en yüksek fiyatı verecek alıcısını bekliyor. Daha doğrusu öyle olduğu sanılıyor.

Halbuki o, yaşlı yaşlı adamların garsoniyelerine girip çıkıyor. Ve maalesef her şeyi gizli yaptığı için hayatı yalan ve yanlışlarla dolu.

Ben, bir çok erkek arkadaşım olmasına rağmen henüz bir sevgili seçemedim. Tüm bu hisleri bende uyandıracak birisini acil arıyor, çevremdeki erkeklerin bana duyduğu hayranlıkta ise kraliçe ruhumu tatmin ediyorum. Evlilik falan gibi şeyler hiç mi hiç düşünmüyorum ve hissettiğim tüm duyguları, yaşadığım bütün olayları gelip, evde saatlerce anlatıyor, onların da fikrini soruyorum.

Annem ile babam beni dinlemekten yoruluyor... Hatta babam ara sıra "Gül... Nokta koymayı düşünüyor musun kızım ?" diye benimle dalga geçiyor. Tüm aile çok konuşmamdan ve çok okumamdan şikayetçi...

Aşırı kitap okuyorum. Kendi konuşacaklarım bitince, kitabımı alıp odama çekiliyor onların konuşacaklarını pek dinlemediğim gibi ev işi, ders çalışma gibi konuları da boş veriyorum. En zevk aldığım şey kitap okumak. Evrensel sırları merak ediyorum. Dünya'yı, Allah'ı, insanlığı, uzayı, ruhları, ölümü, yaşamı öğrenmek istiyorum ve bu konularda ne bulursam alıyor saatlerce okuyorum.

Belki çok okumaktan, belki hayal dünyanın genişliğinden çok konuşuyorum. Her olaya kendi yorumumu getiriyorum. Olayları kafamda birleştirmeye çalışıyorum. Bu da bir çok kişiye sıkıcı geliyor... Çünkü, o konuda bilgileri yok... Söylediklerimden birşey anlamıyorlar. Bir keresinde babam "Gül, bir şeyi çok merak ediyorum... İki saat gördüğün bir filmi nasıl dört saat anlatabiliyorsun" demişti...

Bu arada, en çok dikkatimi çeken olaylardan birisi de erkek kardeşim. Çok zeki, çok çok becerikli, asla aklımın

almadığı bir çok şey icat ediyor, çok iyi kalpli... Sadece benim inanılmaz tantanama karşı çok sessiz. Bu içe dönüklüğü beni düşündürüyor.

Bir cumartesi öğleden sonra, İstiklal Caddesi'nde Suna ile alışveriş sonrası bir pub'da bir şeyler yiyoruz. Suna bir bluz alacaktı... Saatlerce mağazalara baktık. Benim gibi ilk girdiği yerden ilk gördüğünü alan birisi için tam bir eziyetti... Fakat esas kıyamet; "Bu çok güzel al şunu Allah aşkına Suna..." dediğimde verdiği cevap ile koptu.

"Peki, yarın alırım... Bugün sadece bakıyordum... Yanıma para bile almadım."

"Ne!.. Ne diyorsun? Biz sabahtan beri boşu boşuna mı geziyoruz bir kahrolası bluz için? Şaka mı yapıyorsun sen?"

"Hayır yahu... Ne şakası? Annem bana hep önce bak, neyi alacağını tespit et sonra alırsın der"

"Senin annenin çok bol zamanı var herhalde. Hayatının iki gününü bir bluz almaya harcarsan, vah senin hayatına Suna. Cidden çok kızdım."

"Gel sana şuradan bir şeyler ısmarlayayım. Bakma bana öyle ya, çok kötü bakıyorsun. Sen bir şey alırken önce biraz dolaşmaz mısın?"

"Hayır. Asla... Deli misin sen? Dolaşmayı bırak, alırken bile genelde ilk veya ikinci gördüğümü alırım."

"Ama ya sonra daha güzelini görürsem..."

"Her şeyin daha güzeli vardır... Onu arayacağım diye otuzbeş saat dolaşırsan vay haline. Eni sonu bir bluz bu Suna... Vaktini harcarken bir düşün Allah aşkına... Ne için

harcıyorum bu kıymetli zamanımı diye. Hayat çok güzel ama kısa sayılır... Hele uzunluğu hakkında bir bilgimiz de yoksa... Dolayısıyla her anını istediğin şeyler için harcamalısın. Tabi bu arada en önemli olay hayattan ne istediğini bilmek. Anlıyor musun beni?"

Böyle atışarak girmiştik pub'a.

"Aaa... Bak karşıda kim oturuyor?" diye iki yakışıklı çocuğu gösterdi Suna.

"Kim? Şurada yakışıklı iki çocuk var... Onlardan mı bahsediyorsun?"

"Evet nasıl tanımazsın? Cenk Ceren. Artist... Ay, bayıyorum bu çocuğa... İyi ki buraya geldik."

"Biliyorsun Türk filmleri ile aram pek iyi değil ama, çocuk hiç fena değil yani..."

"Gül, devamlı sana bakıyor..."

On dakika geçti geçmedi, bir şey almak için yanımızdan bana bakarak geçerken hafif gülümsedi... Ben de ona tabii.

"Suna, gerçekten çok yakışıklı... Nasıl filmler çeviriyor bu? Abuk sabuk olmasın..."

"Hayır canım zaten iki senedir bu piyasada."

"Maşallah senin de bilmediğin yok..."

"Her yerde yazıyor... Birşey okuduğun yok ki..."

"Bir şey okuduğum mu yok?.. Aslında evet... Ben bu konuları değil de, insan olarak dünyaya ne yapmaya geldiğimizi merak ediyorum..."

"Oturabilir miyim?"

“Tabii...”

“Merhaba... Ben Cenk.”

“Ben de Gül...”

“Manken misiniz?”

“Hayır... Nereden bu fikre vardınız?”

“Çok güzelsiniz...”

“Çok teşekkürler... O sizin güzel görüşünüz... Siz de gerçekten yakışıklısiniz.”

“Arkadaşım öbür masada kaldı. Ben rahatsız etmeye-yim... Telefonumu versem arar mısınız? Sizi tanımayı çok isterim.”

“Olur... Bir dakika not edeyim...”

“Muhakkak bekliyorum. Şey... Ben de sizinkini alabilir miyim?”

“Tabii...”

“Görüşmek üzere...”

“Gül... Cenk Ceren sana asılıyor. İnanamıyorum...”

“Eee... Pek fark edilmeyecek gibi değildi Suna... Senin şu bluza haksızlık ettim galiba. Her işte bir hayır vardır diye boşuna dememişler.”

“Bakıyorum hoşuna gitti”

“Evet... Evet çok hoşuma gitti. İlk görüşte aşk buna mı derler acaba?... Arar mı dersin Suna?”

“Sen de arayabilirsin?”

“Yok ben aramam.”

O gece yatarken hayal dünyamda harika bir prens vardı CENK CEREN...

Allahım şükürler olsun sana... Ben uyuyorum... Sen beni, kardeşlerimi, annemi, babamı ve tüm insanlığı koru... Seni çok seviyorum. Şeyy... Allahım, lütfen Cenk Ceren beni arasın.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazar sabahı saat dokuz. Tüm aile kahvaltı sofrasında... Herkes kahvaltısını etmeye çalışırken benim tabağımdaki her şey olduğu gibi duruyor. Zira tam yarım saat-tir dün Cenk Ceren ile nasıl tanıştığımı, çocuğun nasıl yakışıklı olduğunu, beni beğendiğini, Suna'nın beni bir bluz için delirttiğini, ama bluzun bir işe yaradığını falan anlatırken babam ;

“Kraliçem bir nokta koysan da bir lokma alsan” dedi.

“Ama daha anlatacaklarım bitmedi ki babacığım.”

“Emine hanım kızlarının hiçbir şey anlatmadığından, onlarla hiçbir iletişime giremediğinden yakınır durur. Gül'ü iki gün dinlese Allah'a şükredecek.”

“Aşkolsun anne... İnsan güzel hislerini paylaşmak istiyor.”

“Çayın soğudu.”

“Ben zaten soğuk çay içerim.”

“Siz bugün ne yapıyorsunuz?”

“Hiç evdeyiz. Sen?”

“Suna'ya falan giderim...”

“Biraz ders çalışsan diyorum.”

“Anne, hiçbir zaman sınıfta kaldım mı? Ben ayarlarım sen üzülme.”

“İyide kızım, herkesin çocuğu oturmuş çalışıyor.”

“Sen sonuçtan haber ver...”

“Bu ders müfredatı bir senelik bir çalışmaya göre ayarlanmış... Senin gibi bir hafta çalışıp imtihanlara girmek için değil.”

“Olabilir. Ben herkes miyim? Aşkolsun yani anneciğim... O senin müfredat dediğin normal insanlara göre hazırlanmış.”

“Ay senin bu ukalalığın beni öldürecek.”

“Şaka şaka... Sen takma kafanı. İnan hiç sınıfta kalmayacağım söz.”

Öğleden sonra saat iki gibi telefon çaldı. Ben odamda kitap okuyorum. Telefona bakan babam, bana seslendi;

“Gül telefon sana.”

“Kim babacığım?”

“Sabah bahsettiğin Cenk mi, ne diyordun ya?”

“Sahi mi?.. Hadi yaaa!.. Aradı baba görüyor musun?.. Baba iyi görünüyor muyum?”

“Allah Allah... Telefondan seni görecektir hali yok heralde... Yahu bu kızın aklı her şeye çalışıyor, basit konularda duruyor... Ben de buna bir anlam veremiyorum.”

Akşamüstü Hilton Oteli’nin lobisinde Cenk’le birlikte, kahve içiyor ve çikolatalı birer pasta yiyoruz.

“Seninle arkadaş olabilir miyiz Gül?”

“Burada oturup konuştuğumuza göre tanıştık sayılır.”

“Hayır öyle değil. Benimle çıkar mısın?”

“İyi de, beni hiç tanıımıyorsun ki...”

“Aslında haklısın. Ama, seni çok beğendim. Hem de çok kibar birisine benziyorsun.”

“Teşekkürler, sen de öyle...”

Bunları bana söylerken başını yere eğerek gibi yapıp, hafif gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Çok yakışıklı yahu... Bu arada gelip geçen bize bakıyor.

“Bak herkes sana bakıyor.”

“Bana mı? Deli misin sen? Sana bakıyor. Ben mi ünlüyüm, sen mi?”

“İyi de, şu karşıdaki delikanlı beni süzmüyor herhalde...”

“Olabilir... İnsanlar ünlü birine bakar.”

“Kıskanç mısındır Gül?”

“Maalesef evet.”

“Ben de...”

“Hadi ya...”

“Niye şaşırdın ki?”

“Bilmem... Garip geldi. Senin gibi biri... Yani herkes sana bakıyor zaten.”

Hemen hemen iki, üç saat birlikte oturup sohbet ettik. Çok beğenmiştim Cenk'i. Güzel bir çift oluşturduk sanırım. Gelen giden beğenir bakışlarla bizi süzüyordu.

“Benim kalkmam lazım Cenk saat geç oldu.”

“Tabiii... Ben bırakırım. Çok teşekkür ederim geldiğin için.”

“Rica ederim. Seni memnun etmek için gelmedim ki... Benim de hoşuma gitti.”

“Soruma cevap vermedin ama...”

“Verdim sayılır.”

“Yani tamam mı?”

“Zaman içinde göreceğiz.”

Üç aydır Cenk ile çıkıyoruz. Hem mutluyum hem değil... Çünkü, çekimlerinden ötürü çok meşgul ve etrafında çok yalaka kız var. Ben istiyorum ki, hep benimle olsun, hep benimle ilgilensin. Bu kıskançlık hissi ise çok kötü...

İnsanın midesinden başlayıp, spazm halinde kalbine doğru çıkıyor. Orada bir çarpıntı meydana getirdikten sonra başına kanla birlikte hücum ederek, korkunç bir basınç ortaya çıkarıyor ve başlıyorsun seni çıldırtacak kötü senaryolar yazmaya. Bu da karşındakine karşı aşırı bir kızgınlık hali yarattığı için, sevgi yavaş yavaş yok oluyor. Bu hisler olmasa her halde ilişkiler çok güzel olacak. Acaba bu hisleri yok edebilir miyiz?

Bu arada bir sorun daha var...

Cenk lise mezunu ve benim İktisat Fakültesi'nde okumama çok takılıyor. Ya oradaki arkadaşlarımı kıskanıyor ya da okulun bir işe yaramayacağına beni ikna etmek istiyor. Üstelik, hiç kitap okumuyor. Dolayısıyla çok sıradan konuşmalar hariç pek bir şey paylaşamıyorum. Etrafındaki arkadaşları da aynı... Aralarında kendimi hiç iyi hissetmiyorum .

“Gül, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii canım...”

“Ben ünlü ve yakışıklı olmasam benimle çıkar mıydın?”

“Eee... Geriye bir şey kalmadı ki...”

“Ne ?..”

“Şaka canım şaka”

“Ciddi soruyorum ama...”

“Cenk bu garip bir soru. Seni sen yapan onlar zaten. Bu kadar yakışıklı olmasan ilgimi çekmezdin tabii ki”

“Yakışıklı buluyorsun değil mi beni?”

“Bu soruyu bana değil, kime sorsan evet der akıllı. Bana daha değişik bir soru sormalısın. Mesela seni sevip, sevmediğimi... Sahi, sen beni seviyor musun?”

“Daha dün söyledim ya... Hem de çok. Sen hep bunu mu duymak istiyorsun? ”

“Evet, benim için sevgi çok önemli. Üstelik soru olarak da seninkinden daha mantıklı”

“Niye? ”

“Sen yakışıklı olup olmadığını aynaya bakıp görebilirsin ama, beni sevip sevmediğini benim hissetmem lazım. Demek tam hissetmiyorum ki, soruyorum.”

“Hissetmiyor musun? ”

“Ne bileyim... ”

Akşam yatağında düşünüyorum yine;

Allah'ım ben çok fazla şey mi istiyorum? Hep sevmek ve sevilme istiyorum. Benden başka kimseye bakmasın istiyorum. Bu gün yanında gelen o oyuncu kıza sinir ol-

dum. Üstelik gereksiz bir samimiyet gösteriyordu Cenk'e. Galiba sorun bende. Ne olur bu kıskançlık hissini yok et benden Allah'ım. Allah'ım, beni kardeşlerimi, annemi babamı ve tüm insanlığı koru seni seviyorum.

Güzel yaşanacak bir olayı üzüntülü hale getirmeyi kesinlikle kendimiz yapıyoruz gibi geliyor. Herşey senin istediğin gibi olmuyor işte. Ya bu çocuğu olduğu gibi kabul edip, hiçbir olaydan etkilenmeyeceksin ya da ayrılacaksın bu bir seçim. Zaten yakında askere gidiyor dur bakalım.

Cenk bir hafta önce askere gitti ve ben ayrılma kararı aldım ama o, "olmaz böyle bir şey tam gider ayak saçmalama" falan diyor ama son bir hafta benimle yeteri kadar ilgilenmedi hatta ihmal etti bile denilebilir. Neredeyse sadece telefonlaştık. Gitmeden önceki gece dışarı çıkacaktık.

Ben hazırlanıp bir saat bekledikten sonra, telefon edip işlerinin çıktığını gelemeyeceğini söyleyip, kırk kere özür diledi ama ben olsam ne yapar ne eder giderdim. Çok sevse gelirdi. O gece yatağымda en az iki saat ağladım. Ve karar verdim bir daha görüşmeyeceğim.

Onbeş gün sonra bir mektup geldi. Ben mektubu okurken kardeşim Sinan, "Abla mektup kimden?" diye sorunca; "Cenk'ten ama, okurken nefesim daraldı" dedim...

"Niye?"

"Baksana Allah aşkına... Bir tane noktalama işareti yok bu mektupta..."

Gerçekten rezil bir mektup. Ne virgül, ne nokta. Ne diyor? Cümle nerede başlayıp, nerede bitiyor? Sen özel bir gayret gösterip anlayacaksın.

“İyi ki ayrılmaya karar vermişim” diye düşündüm ama hala üzülüyorum.

Gene hayatımın senaryosunda aksamalar var. Başroldeki jön yazdığım gibi oynamıyor oyununu. Bu oyuncuyu değiştirmeliyim

İnsanları çok seviyorum. Tanımadıklarımla göz göze geldiğimde bile, elimde olmadan gülümsüyorum. Ve bu sevgi bana huzur ve mutluluk veriyor. Tüm bitkiler, ağaçlar, çiçekler bende aynı hissi uyandırıyor. Hayvanları da uzaktan seviyor ama korkuyorum. Onlar da bunu anladıklarından mı nedir? Benden pek hoşlanmıyorlar.

ALTINCI BÖLÜM

Tanımadığım insanlara karşı bu kadar sevgi dolu olma-
ma rağmen, çok sevdiğim ve yakınımıdaki kişilere karşı
neden daha kırılgan ve saldırgan oluyorum acaba? Hani
derler ya "ele çiçek eve eşek". Nereden gelmiş bu deyiş?..
Demek ki, bunu yapan çok kişi var. Sanırım bu hissi uyan-
dıran beklentiler. Yakınlarımızdan bir şeyler bekliyoruz
Gerçek koşulsuz sevgiyi beklentiler engelliyor ve bu da
hem bizi hem karşıımızdakileri devamlı mutsuz ediyor.

Çünkü, insan sürekli karşıındakilerin beklentilerine
göre davranamaz ki. Anlıyorum ki, bizi mutsuz eden veya
kızdıran şeyler onların yaptıkları değil, sadece yapılanla-
rın beklentilerimize uymaması. Tüm insanların davranış-
larını kontrol edemeyeceğime göre, aslında sadece bek-
lentilerimi kontrol altına alsam sanırım daha mutlu bir ha-
yat geçireceğim.

Hele Aşk... Aşkta cinsellik de olduğu için, bu beklenti-
ye bir de kıskançlık karışıyor. Karşıındakinden, cinselliği-
ni, kadınlık gururunu, kibirini, dostluğunu, ruhunu tatmin
etmesini bekliyorsun. Tabii bu arada, o da bunları bekler-
ken, karşıında bir dolu da hem cinsin... Kıskan kıskan bit-
miyorlar.

Bu cehennem değil de ne? Peki cehennem de yanan
ben miyim? Yoksa bu duygular mı? Bence yanan bu olum-
suz duygular ama aklını kullanmaz, ruhunu dinlemezsen
sen de hem fiziksel hem ruhsal epey yara alıyorsun. Aşk-
ta, büyük hazlar ve büyük acılar arasında gidip geliyorsun.
Oysa sevgide dingin bir huzur var. Bir teslimiyet var.

Allah'ım yardım et... Yanlış bir şey yapmayayım. Bunları anlamamı, fark etmemi sağla. Seni seviyorum... Yanımda ol Allah'ım.

Uzun süredir bana arkadaşlık teklif eden Tarık'ın teklifini kabul ettim. Tarık, tıp fakültesinde okuyan bir çocuk. Epeydir tanıyorum. Saygılı, terbiyeli bir genç... Hoşlandığım tek şey bana olan ilgisi. Yoksa beni cezbeden fazla bir özelliği yok.

Bu arada kardeşim Sinan, okul ile pek ilgilenmiyor. O terbiyeli sessiz sedasız çocuk, sigara ve içki içmeye başladı. Ya okulu kırıyor, ya da okulda olay çıkarıyor. Ailece çok üzülüyoruz... Hele annem... Zorla ikna edip psikoloğa götürdük. IQ'sunun oldukça yüksek olduğunu ve bu çocukların bazılarında böyle problemler olabileceğini öğrendik. Bir müddet psikoloğa gitmesi gerekiyor ama, ikna edemiyoruz. Çok inatçı ve kimseyi dinlemiyor.

Allah'ım hayat çok zor. Neden her şey mükemmel ve olması gerektiği gibi değil? Mükemmellik nedir? Ne olursa mükemmel olacak? Tabii ki herşey benim istediğim gibi olursa mükemmel olacak. Ama ben mükemmel miyim ki? Büyük ihtimalle değilim. Belki de herşey mükemmel ve olması gerektiği gibi ama, ben onu anlayacak seviyede değilim.

Tarık ile ilişkimiz iyi gidiyor. Beni çok seviyor. Ben de sevgiye inanılmaz derecede karşılık veren biriyim. Dolaşısıyla herşey yolunda. Bu arada sessiz bir çocuk olduğu için bir denge de kurulmuş durumda. Ben kendimi dinleyen, o da hayatını renklendiren birini bulduğu için çok memnunuz.

Kardeşim Sinan'ın çıkardığı problemler (Tabii o bunları asla bir problem olarak görmüyor) gittikçe artıyor.

Başkalarına karşı çok iyi bir insan. Çok iyi bir dost, saygılı, efendi ama kendi hayatını mahvediyor. Okulu bıraktı. Hem de lise son da. İçki ve sigara içmeye devam ediyor. Ya bir gün birileriyle kavga etmiş, ya trafik kazası geçirmiş olarak buluyoruz. Gece gelmeyince kendi üzüntümü bir yana bırak, zavallı annemin haline dayanamadığım için Tarık ile sabaha kadar onu arıyoruz.

Bu arada Papatya ilkokulda. Çok tatlı bir kız... Bu gümbürtüde sessiz sedasız büyüyor.

Ben son sınıftayım. Anneme verdiğim sözü tutarak dönem bile kaybetmeden ilerliyorum. Bu arada asla evlenmeyi düşünmediğim halde nişanlandım. Niye, nasıl anlamadan... Tarık ve ailemin dolduruşuna gelerek.

Her ne olursa olsun yaşamayı çok seviyorum. Sıkıntılı anlar haricinde çok eğleniyorum. Her bakımdan benden çok daha iyi şartlara sahip pekçok insan mutsuz yaşıyor hayatını... Bunu kesin bir beceriksizlik ve nankörlük olarak görüyorum. Bu yaşamı bize bahsettiği için her fırsatta Allah'a binlerce kez şükrediyorum.

Bu arada Suna çıktığı çocuktan ayrıldı. Çocuk birdenbire fikir değiştirdi. Bir anlam veremedik. Her ne kadar Suna çok çok üzöldüyse de, ben ondan daha çok üzöldüm sanki. Ama daha değişik konularda. O hayalindeki yuvanın yıkıldığına üzölüyor. Bense, onların parçaları çaldığında, kalbimin en derinlerinden gelen bir acı hissediyorum. Onların birbiriilerinden ayrı olmalarından ötürü duyuları gereken özlemi adeta ben hissediyorum.

O bundan hiç etkilenmediği gibi, bana da bir anlam veremez ifadelerle bakıyor. Bu bendeki sevgi, aşk, romantiklik alınıp parçalara bölünerek, tüm dünya insanlarına eşit

miktarda dağıtılsa, sanırım herkese fazla gelecek. Düşünün benim halimi. Bu enerjiyi öyle bir yayıyorumki, tüm insanlar peşimde. Sanırım pek farkında değiller ama ,ben-de sevginin kokusunu alıyorlar. Erkeklerden, kızlara, küçük bir çocuktan, yaşlı bir teyzeye kadar benimle olmaktan zevk alıyor. Ben de onlarla olmaktan. Yani yaş, cinsiyet, sosyal statü ayırt etmeden her insanda keşfedilecek bir dolu şey buluyorum.



Şu sıralar Sinan bisiklet yarışlarına merak sarmış durumda. Çok pahalı bir bisiklet almış... Bu arada kendi kafasına göre ticaret yaparak para da kazanıyor. O bisiklet ile çok çok önemli bir bisiklet yarışına hazırlanıyor. Bisikletin fiyatı babamın üç aylık kazancından daha fazla. Sinan ne kazanıyor pek bilmediğim için, onun kazancı ile mukayese edemiyorum. O da fazla bir şey kazanmıyor herhalde ki, o bisiklete verilen önemi göreceksiniz!.. Odasında yatağının üzerinde duruyor. Bisiklete dokunmak, odaya girmek, kesinlikle yasak. Yapmış olduğu antremanlar da ailece hepimizi geriyor. Yağmur, çamur demeden her gün Ataköy'den, Büyükçekmece'ye kadar bisiklet ile o tehlikeli E5 yolunda gidip geliyor.

Yarışa bir hafta var. Bu yarışı alırsa, yurt dışında yarışacak. Evdeki stresi göreceksiniz. Hep birlikte merakla bekliyor, yarışın sonucundan çok, “kazasız belasız şu olay bir bitse” diye, ettiğimiz dualarla dini açıdan fazla mesai yapıyoruz .

Büyük güne üç gün kala Sinan eve çok üzgün geldi. Ve doğru odasına gidip bisikletini omzuna yükleyerek evden çıkıyordu ki, Annem;

“Çalışmaya mı gidiyorsun oğlum? Geç olmadı mı?” deyince; “Hayır anne. Bisikleti satmaya gidiyorum” dedi. Hepimiz bir anda şok olduk. “Bisikleti mi satacaksın?.. ” sorumuza “Evet” dedi ve çıkıp gitti. Biz hayret ve dehşetle beklerken, iki saat sonra Yaşar adında bir çocukla geldi. Çocuğun da Sinan’ın da gözleri dolu doluydu.

“Hayrola oğlum neler oluyor?”

“Anneciğim... Yaşar’ın annesi dün akşam vefat etmiş. Kimsesi yok... Ona helva yapabilir miyiz?”

“Tabii yavrum. Başın sağolsun oğlum. Başka ne yapılması gerekiyorsa yapalım.”

“Sağol anneciğim, biz yaptık.”

Sonradan öğrendik ki, Sinan bisikletini cenaze masrafları için satmış. Hemde bir dakika bile düşünmeden. Üstelik pek tanımadığı Yaşar için. İşte, Sinan böyle bir çocuk. Akşam hepimiz onu, kendi aramızda, bisiklet turnuvasının olmasa bile, ailemizin şampiyonu ilan edip, gözyaşları arasında kutladık.

Allah’ım tüm insanlığı koru... İnsanların sevgiyle birbirlerini kucaklamalarını sağla. Sanırım o zaman, savaşlar, zulümler ve kötülükler de biter.

YEDİNCİ BÖLÜM

Tarık ile başbaşa kaldığımız güzel bir akşamüstü... Florya sahilinde arabanın içinde çay içiyoruz. Aylardan Temmuz, saat 20.00 civarı. Gökyüzü maviden pembeye doğru tüm pastel renkleri içerirken, güneş koskocaman, parlak turuncu bir top şeklinde masmavi denize doğru inmiş.

Denizin maviliği sahile doğru yaklaşırken, beyaz minik köpükler haline dönüşüyor. Arabada hafif bir müzik çalıyor... İşte gene durdurmak istediğim bir an. İstanbul'u çok seviyorum. Hele yazın bu saatleri üstelik yanında seni seven bir sevgilin varsa... Bir de bu kişi nişanlın ise...

Bu büyülü romantik anı, Tarık'ın daha da romantik olacağına inandığı, belki de egosunu tatmin etmek istediği bir soruya benim vermiş olduğum cevap bozdu.

"Gül iyi düşün ve bir kere de cevap ver. Bu dünyada o olmasa, senin de yaşamayacağın kişi kim? "

"Bir dakika düşüneyim. Eeee, ben tabii ki. "

"Sen mi? Aşk olsun ne kadar bencilsin. Ben de beni çok sevdiğini sanıyordum. Ne bileyim. Bana olan düşkünlüğün, gözünün benden başka kimseyi görmemesi, kıskanman falan... Neyse boş ver. "

"Tarık, saçmalama, seni çok seviyorum tabii. Ama senin sorun bu değildi ki. O olmadan, yaşayamayacağın tek kişi dedin. "

"Evet, görünüş öyleydi de...

“Ya, sevgi başka aşk başka... Yaşam başka. Kim olursa olsun, Allah korusun isterse evladın... O olmaz ise hayat bir cehenneme bile dönse, eğer kendini öldürmediysen ki, bu yaradılışımıza saygısızlıktır diye düşünüyorum, yaşarsın. O olmaz ise yaşayamayacağın tek kişi kendisin. Ve bu kadar kıymetli kişiye de çok iyi bakmalı ve davranmalısın diye düşünüyorum. Örneğin, ben olmaz isem, seninle ilişkim de olmaz. Zaten o zaman senin başka birisiyle ilişkin olur. Demek ki bu ilişki açısından da ele alırsak, ben olmazsam olmaz. Bilmem tam anlatabildim mi?”

“Gül çok ukalasın ama haklısın galiba...”

"Gerçeklere ukalalık diyorsan, sana sempatik görünmek için sen olmaz isen yaşayamam Tarık, derim. Ama bu gerçek olmaz canım. Erkeklerin çoğu da bu tip konuşan aptal veya karşısındakini uyutmaya çalışan akıllı kızlara bayılır değil mi?"

Mantık hislerle karşılaştığı zaman kesin pes ediyor. Bir çok konuda mantığını yürütebilen ben, hissi olaylarda yelkenleri suya indiriyor ve saçmalamaya başlıyorum ve bu hislerin çoğu yok etmem gereken zararlı hisler. Nasıl kolesterol sağlığa zararlıysa, bu hisler daha da zararlı. Ama kolesterol ile uğraşıldığı kadar, hislerle uğraşılmadığı kanaatindeyim. Şimdiye kadar hiçbir yerde kıskançlığa karşı bir diyet veya hastanelerde bu konuyla ilgili bir bölümle karşılaşmadım. Ama inanıyorum ki, kıskançlığı yok edebilsek, birçok hastalığın oluşmasını önleyebileceğiz.

Kıskançlık, sözcüğünde de bence cimri davranılarak birkaç duygu tek kelimeye yerleştirilmiş. Ben asla hiç kimsenin güzelliğini, parasını, yaşantısını kıskanmıyorum. Böyle bir hisse sahip değilim ama sevdiğim erkeği çok kıskanıyorum. Olmuş, olan, olacak veya olması muh-

temel her şeyden... Şimdi bu iki his aynı değil ki... Ama ikisine de kıskançlık diyorlar. Birinci kötü hissin adı haset kelimesi ile de ifade ediliyor ama, genelde insanlar kıskançlık dedikleri için bu konuya bir açıklık getirmemiz gerekiyor.

Aslında, oturup herhangi bir konuyu tartışırken, ilk önce her sözcüğün anlamında hem fikir olmamız lazım. Çünkü çoğu zaman bakıyorum, hemen hemen aynı fikirde olan birçok kişi bir türlü anlaşılamayıp kavga edip duruyorlar. Tabii bu durumun en önemli nedeni, insanların birbirini dinlememesi. Sözcüklerden herkesin, değişik anlamlar çıkarması da bir türlü anlaşamamızın önemli sebeplerinden biri. Evet, gelelim kıskançlığa... Tarık'ı kıskanıyorum. Hem de hiçbir nedeni yokken... Tabii, bana göre nedeni çok ama mantıklı düşünürsen yok. Benimle birlikte olmak isteyen o. Hatta evlenmek için direten o. Beni seven o, sessiz sedasız olup pek dikkat çekmeyen o. Bunların karşıtları da ben. Peki ben neyi kıskanıyorum?...

Biraz kendimi yoklayınca ortaya çıkan his, kibir. Bu teşhisim beni iyice korkuttu. Bu kıskançlıktan daha da öldürücü bir durum. Kibir, eğer iyi bir insan olmak istiyorsam kurtulmam gereken ilk günah... Bize cehennemini yaşatan bu hisler. Herhalde o cehennemde "yandım" dedikçe, seni başından içeri bastıran zebaniler, bunlar olsa gerek. Kıskançlık, kibir, korku, haset, bencillik, nefret. Bunlardan bir kurtulsam melekler kadar saf, hafif ve mutlu olacağım. Hiçbir olay asla beni üzemeyecek ama nasıl?

Sanırım biraz farkında olarak, biraz Allah'ın bize bahsettiği bu hayatı yaşayarak ve dersler alarak. Bu arada anladım ki olayların farkına varmak az da olsa, yaşadığın acıyı azaltıyor. Karşındakilere kızmıyor, kendine kızıyor-

sun. Bu da iyi bir haber, zira karşındakileri değiştirmen imkansız ama kendini değiştirebilirsin. Acaba dünyaya gelme sebebimiz bu mu bu? Kötü hisleri dünya cehenneminde yakmak.

Saf bir melek, içimdeki sevgi dolu mütevazı insan bu sözcükle ifade edilebilir aslında ama, bir de dişi Gül var. Aşk dolu, buram buram seks kokan, frapan, tutkulu bir genç kadın. Zapta rapta almakta zorlandığım Gül.

Aslında, etrafındaki her erkeğe bakan kızlardan asla değilim. Gözüm sevdiğim kişiden başkasını görmüyor. Ama hep onunla olmak, ona sarılmak, onunla gülüp onunla ağlamak, sevişmek, birlikte eğlenmek ve hayatın tadını çıkarmak istiyorum. Ve en önemlisi onun, benden başka birisini gözü görmesin istiyorum.

Karşımdaki bu performansı gösteremeyinceye, onun beni sevmediğini düşünüyor ve kıskanmaya başlıyorum. Kıskançlıkla birlikte üzüntüler başlıyor. Bir müddet bu üzüntüler ile yaşıyorum. Karşımdaki, bu sırada beni gene eskisi gibi sevmeye başlarsa iyi. Başlamazsa, gözümü kaldırıp "Var mı benim aşkıma isteyen?" gibilerinden bir bakış fırlattıktan sonra yeni bir aşka başlıyorum.

İşte, bana tüm acıları yaşatan bu Gül. Çünkü kıskançlık, öfke, kibir, kaybetme korkusu, açgözlülük her şey bu tarafımda. Aslında, bir çok kişiye nazaran şanslı sayılırım. Tüm bu hisleri hayatımın her yönünde yaşamak, iyice bir cehennem olsa gerek. Bazen dünyaya bu tarafımı törpülemek için geldim herhalde diye düşünüyorum.

Upuzun kumral saçlarımı, dört senedir sapsarı boyadığım için herkes beni sarışın olarak tanıyor. En çok beğendiğim yerim iri siyah gözlerim. Kalkık minik burnum ve

de dolgun biçimli dudaklarım ise, yüzüme tüm çekiciliği veriyor. Orta boyum ve Allaha şükür şişmanladıktan sonra herkesin beğendiği güzel bir vücudum var. Bana şişman gelen bu vücut için herkes nasıl böyle ince kalabiliyorsun? diye soruyor. Tabi eski halimi bilmediklerinden, bu vücudun ne kadar etli olduğunu onlara anlatmam mümkün değil.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir Pazar akşamüstü üst kattaki Emine Hanım teyze kızları ile birlikte bize çay içmeye gelmiş. Annem de kızlara karşı ayıp olmasın diye beni esir almış vaziyette... Tipik ev hanımı geyiklerine iştirak etmeye çalışarak vakit geçiriyorum.

“Namus diye bir şey kalmadı artık dünyada. Bilhassa kadınlar bizim zamanımızda (hala yaşadığı halde bu zamanı nedense sahiplenmiyor) namusuna önem verir, terbiyesiyle oturlardı.”

“Hayrola Emine teyze gene neyi beğenmedin? ”

“Gazetede okudum. Emel Ersoy kendinden 15 yaş küçük biriyle flört ediyormuş.”

“Afedersin ama, bunun neresi namussuzluk?”

“Onunla mı evlenecek? Alır mı onu o çocuk? ”

“Neden evlenmesin? Çok güzel bir kadın. Üstelik de akıllı birine benziyor. Hem evlenmez ise neden namussuz oluyor onu da anlamış değilim. ”

“Her önüne gelenle fingirdeş... Bu namus mu şimdi? Ben kızlarıma asla böyle bir şey için izin vermem. Evlatlıktan reddederim.”

“Sahi mi söylüyorsun? ”

İnsanı kara kara düşündürecek bir tablo. Bu iki kız çocuğu yetiştiren bir anne. Bir kere diyemiyorsun ki, “Ya sen o kadar güzel ve ünlü ol, tüm erkekler peşinde olsun ve bir erkeği sevmek namussuzluk ise eğer, sen sevme.” Fırsat

bulamayan hırsız, kendisini namuslu zannedermiş. Allah'a büyük varmasın ama, Emine hanım teyze güzellikten asla nasibini almamış, asık yüzlü ve asla kendisine bakmayan bir bayan. Daha onu bir kere güzel kokarken görmedim. Hadi bunu bir kenara bırak, insanın en koşulsuz sevebileceği evladını bile sevmek için namus koşulu koyar ve de bunu onların yüzüne karşı söyler mi? Kızlar, en ufak bir yanlış yaptığında yalan söyleyecek ve kendilerini yalnız hissedecekler. Bence bir çok intiharlar bu tip nedenlerden oluyor.

Geçen gün Tarık'a söylediğimde, beni katılık ve baskıcılık ile suçladı ama ben fikrimde hala inat ediyorum. Elimde olsa, tüm dünyada çocuk sahibi olacıklara ehliyet şartı getiririm. Anne ve babada, maddi manevi ve sosyal yeterlilik. Fizik olarak da tam sağlıklı olduklarına dair rapor. IQ seviyeleri ne durumda ? Belli bir seviyenin altına bebek sahibi olmak yasak. Düşünsenize dünya ne kadar güzel yaşanası bir yer olurdu. Yoksulluk, vahşet, sapıklık her şey ortadan kalkardı sanırım. Tamam demokrasi şart ama, özgür olmak için önce her bakımdan yeterli olmamız lazım diye düşünüyorum.

Hostes arkadaşlara her yurtdışına çıktıklarında çeşit çeşit tütsü ısmarlıyorum. Odamda her zaman bir tütsü ve bir çok mum yanar. Genelde hafif bir de müzik çalarım. Odamda vakit geçirmeyi çok seviyorum. Odama kapanıp saatlerce kitap okuyor, üzerime de Uzakdoğu'dan getirttiğim ipek kimonoları giyiyorum.

Bu bile başta annem olmak üzere birçok kişiye tuhaf geliyor. Şunu görüyorum ki, insanlar sadece gördükleri sıradan hayatı yaşıyor ve asla değişik bir şey yapmayı, hayattaki zevkli anları yaratmayı bilemiyor. Üstelik, bunları yapanlara da sinirleniyorlar.

Tutkularımdan biri de parfüm. Koku bende huzur dolu güzel hisler yaratıyor. Dört, beş senedir Fidji kullanıyorum. Normal parfümünden tut, vücudun her yerine sürülecek ayrı ayrı her çeşidi evde mevcut. Banyodan çıkar çıkmaz en az bir saat onları sürerek vücuduma masaj yapıyorum.

Bu dünyada yaşarken, beni taşıyan bu vücuda saygı ve sevgi duyuyor ve ona çok iyi bakmam lazım diye düşünüyorum. Sigara gibi vücuduma dokunacak hiçbir zararlı madde kullanmıyorum. Her ne kadar bu tip kötü bağımlılıklarını yoksa da esas beni mahvedebilecek kötü bağımlılıklarımın ne kadar istersem isteyeyim henüz kurtulamadım. Öfke, kıskançlık, açgözlülük, sahiplenme duygusu, kibir gibi. Onlarla beraber her gün birkaç olayda cayır cayır yanıyorum.

Tarık'ın ailesi ile benim ailem yoğun bir evlenme hazırlığı içindeler. Bu olaylara en uzak kişiler babam ve ben. Ben evliliği çok erken bulurken, babam da "Ne gerek var bu yaşta? Kızım giderse evin neşesi gidecek" deyip duruyor. Bu arada Tarık ile beraber bir ev aldık. Onu döşemeye çalışıyoruz. En çok hoşuma giden olaylardan birisi de bu. Bir de gelinlik provaları çok güzel duygular. Annem ise her provada ağlayıp duruyor. Acaba ben gidiyorum diye mi? Yoksa gelinliğin romantikliği mi annemi duygulandıran? Belki de hepsi birden.

Dünya'nın en güzel hislerinden biri de sevdiğin kişiyle oturacağın evi döşemek. Her şeyin apayrı bir değeri oluyor. Onunla paylaşacağın yaşamı sembolize ediyor.



Okulu bitirir bitirmez çalışmaya başladım. Büyük bir firmanın pazarlama bölümündeyim. Aslında önce muha-

sebede başladım ama, hem firmadaki müdürler hem de ben, muhasebenin asla bana göre olmadığını bir ay içerisinde anladık. Benim gibi konuşmayı seven ve yazmaktan nefret eden birisi için hayatta en son düşünülecek bir meslek muhasebe. Bir ay sonra pazarlama bölümüne geçince ben çalışmaktan, şirket yetkilileri sonuçtan daha memnun bir hale geldik.

İşimi seviyorum. Anladım ki, iş hayatında hırslı olacağım. Hep hedefler koyuyorum ve o hedefleri tutturmak hoşuma gidiyor. Ağzımdan çıkan sözcükler, çıkmadan önce beynime de uğradığı için güzel konuşuyorum. Bu arada insanlar gerçekten çok ilgimi çektiğinden, onları anlamak için sarf ettiğim çaba da, bunlarla birleşince harika bir satıcı oldum denilebilir.

İş hayatında en çok ilgimi çeken ise, insanların benim düşündüğüm kadar saf ve temiz olmadığı. Bu beni üzüyor. Üzüntüm şahsi değil insanlık adına. Herkesi düşlerimdeki gibi sevgi dolu görmek istiyorum. İnsanlar birbirinin kuyusunu kazdığı gibi, kadın erkek ilişkileri de hoş değil.

Pazarlama Müdürümüz Erol Bey otuz, otuzbeş yaşlarında oldukça yakışıklı ve evli bir bey. Şirkette Suzan adında bir kız sürekli adama sülüyor. Hemde terbiyesizce. Erol Bey ise benim yanımda huzur bulduğunu söyleyerek, sekiz saatlik bir iş gününün en az 3 saatini benim masamın yanındaki koltukta geçiriyor. Bu durum hiç mi hiç hoşuma gitmiyor. Ne evli bir adamın başkalarına ilgi göstermesi, nede bir genç kızın bir erkeğe bu şekilde sulanması. Ben asla böyle bir şeye tahammül edemem. Tarrık'a azıcık samimi davranan bir hemşire, hemen hışmımdan nasibini alır.

Evet, bendeki bu kıskançlık mutlaka halletmem gereken çok kötü bir bağımlılık. Peki, bu insanların sevgiye

olan hürmetsizliği nasıl adlandırılır? Bence bu kıskançlıktan daha çirkin. Aç gözlülük mü, şehvet mi? Bilmiyorum ama üzülüyorum.

Erol Bey'i seviyorum ama, bir insan olarak. O da bana çok saygılı. Asla bir rahatsızlık vermiyor ama, karısının yerinde olsam, kocamın başka bir kadının yanında bu kadar huzurlu olmasına çok bozulurum. Herhalde adam beni evliya olarak görmüyor. Neden bu kadar huzur içerisinde olsun.

Tarık hala okulu bitirmedi daha bir senesi var. Akşamüstleri çıkışta bana uğruyor.

"Gül ne zaman gelsem, bu adamı senin masanın başında otururken görüyorum. Ne iş? "

"Huzur buluyor. "

"Ne demek o yaa? "

"Ben de tam anlamış değilim Tarık. Ama bana bir zararı yok. "

"Bana bak, asılırsa falan haber ver. "

"Yok yok... Öyle bir durum yok. Zaten olsa sana gerek kalmadan ben hallederim. "

"Biliyorum Allah senin eline düşeni korusun."

"Ama bozulduğum başka bir konu var... Şu Suzan. "

"Ne olmuş ona? Pek doğru bir pabuça benzemiyor zaten. "

"Valla ne cins bir pabuçtur bilmem ama, adama çok asılıyor. "

"Sana ne yahu adamdan. Boş ver. "

“İyi de adam evli Tarık... Çok sinirleniyorum. ”

“Sen niye sinirleniyorsun ? Bırak karısı sinirlensin. ”

“Ben de, karısını düşünüp sinirleniyorum herhalde...

Saçma sapan konuşuyorsun. Karısı görüyor mu ki, sinirlensin? ”

Tüm dünya da olanları düzelterek çevremi temizleyip, mutlu olmam gerekiyor gibi geliyor bana. Etraftaki olaylar benim değer yargıma ters ise etkileniyorum. Bu durumdan da kurtulmalıyım. Allah beni dünya ya kontrolör olarak göndermedi herhalde... Tövbe, tövbee... Günaha gireceğim. İlk defa günahı düşündüm. Neden acaba? Herhalde en büyük terbiyesizlik, Allah'ın yarattığı dünyayı düzeltmeye çalışıp, onu bunu yargılamak. Evet.. Ya kızım Gül, sen ne yapıyorsun? Eğer istese Allah bir saniyede herşeyi dilediği gibi yaratamaz mı? Sen kimsin ki?.. Onun yarattığı koca kozmozda zerre bile etmeyen sen...

Allah'ım... Ne haddime ben insanları yargılıyorum. Eminim ki, benim anlamadığım bir çok sebebi vardır. Örneğin, şu kıskançlığımı yakmak yok etmek istiyorsam, böyle bir ortam olmaz ise nasıl yok ederim? Mademki bir şekilde bu kıskançlık illeti benim üzerime yapışmış. Nasıl ve nerede birde onu düşünsem kafayı yiyebilirim. Eğer onu yok edeceksem önce onu yaşamam gerekiyor. Suzan gibi kişiler olmaz ise nasıl yaşarım ki? Özür diliyorum Allah'ım... İyi olma adına neredeyse çok büyük günaha girdim ve hatta girdim. Affet beni ne olur. Bir an içime çok güzel huzur dolu bir sevgi yayıldı. Gülümsedim. Gözümden bir damla yaş geldi. Allah'ım seni seviyorum. Hep yanımda ol. Aslında o hep bizim yanımız da... Yeter ki biz ayrılmayalım.

“Ne düşünüyorsun Gül? Niye daldın? ”

“Ben mi? Yok bir şey düşündüm öyle”

“Erol Bey’i mi Suzan’dan kıskandın yoksa?”

“Erol Bey mi? ”

“Ne oluyor ya? Suzan’a kızılıyordun ya! ”

“Hayır hayır kızmıyorum. Herşey olduğu gibi mükemmel. ”

“Gül kusura bakma ama, bazen senden şüpheleniyorum. Geçen gün annenle de konuştuk. Çok fazla okuyorsun, kadıncağızda kafayı yiyeceksin diye korkuyor. ”

“Ben mi kafayı yiyeceğim? Çok zor Tarık’cığım... Siz kendi kafanıza mukayyet olun yeter. ”

Buram buram kibir kokan bir cevap ah ah senin işin çok Gül. Olsun, yaşamayı çok seviyorum. Heyecan veriyor bana... Bir nevi oyun gibi. İnşallah yapacaklarım bitmeden GAME OVER olmam.

Bu arada okuduğum güzel bir söz beni çok çok etkiledi.

ALLAH’IM BANA ; DEĞİŞTİREBİLECEĞİM ŞEYLER İÇİN CESARET, DEĞİŞTİREMEYECEĞİM ŞEYLER İÇİN SABIR, İKİSİNİ BİRBİRİNDEN AYIRT EDEBİLME İÇİN AKIL VER.

Harika, harika işte yaşamı kolaylaştıran bir sır. Ne kadar doğru. *EVET, EVET!! İŞTE BU!*

İçinde bulunduğumuz durumu meydana getiren şey, olaylar karşısındaki seçimlerimiz. Her gün yüzlerce seçim yapmak zorunda kalıyoruz. Okumak veya okumamak, gitmek veya gitmemek, kızmak veya kızmamak gibi. Bizi

biz yapan da bu seçimlerimiz işte. Şu an ki halimiz, bu ana kadar yaptığımız seçimlerin sonucu. Gelecekteki halimiz ise, bundan sonra yapacak olduğumuz seçimlerimiz sonucunda oluşacak. İşte bu seçimleri yaparken bu sözü devamlı hatırlamam gerekecek.

Düşünüyorum da, insanları çaresizlik içinde bırakan en önemli şey bu genelde. Çoğu kişi değiştiremeyeceği şeylere odaklanıyor ve kendini çaresizlikler içinde buluyor. Kızıyor, üzülüyor, kendisini bir kurban gibi görüyor. Oysa değiştirebileceği bir çok şey var. Onları ya görmüyor, yada cesaretsizliğinden ötürü görmek istemiyor.

Ağlayıp, sızlanıp, şikayetlerle dolu bir ömür geçiriyor. Ve bu iki olayı birbirinden ayıracak Allah'ın bize lütfettiği o müthiş aklını kullanmıyor. Sanırım bir çok kişiye bu daha kolay geliyor. O zaman suçu başkasına atarak rahatlıyor. İsteddiği hayatı yaşayamadığı için, bir dolu mazeret buluyor. Oysa hayatımızın sorumluluğunu üstlenmemiz ve bunun için çaba sarf etmemiz gerekecek. Tabi bu arada en önemlisi de önce hayattan ne beklediğimizi bilmemiz lazım.

Peki, ben hayattan ne bekliyorum?

1- Dünyaya ne yapmaya geldiğimizi anlamak ve ne yapmaya geldiysek onu yapmak.

2- AŞK... Bu deneyimleri yaşarken, aşkı tatmak. Ne yapayım bu da benim zaafım. Aşkı seviyorum, romantizmi seviyorum,seksi seviyorum. İyi ki şu erkekleri de yarattın Allah'ım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Boş zamanlarımızda yaptığımız en büyük uğraş, evimizi döşemek. Kimin vakti varsa kendini eve atıp bir şeyler yerleştiriyor.

“Tarık yeni aldığın müzik setini kurdun mu? ”

“Henüz kurmadım önce bir kullanma kılavuzunu okumak istiyorum.”

“Kullanma kılavuzu ne kadar önemli... Bir şeyi kullanmadan önce kılavuzu okumak...”

“Evet”

“Aslında ne düşünüyorum biliyor musun? ”

“Gül senin düşündüklerini değil bilmek, genel de tahmin bile edemiyorum.”

“Zaten bilsen sen de bir Gül olurdun. Benimki saçma bir soru tabi bilmeyeceksin.”

“Anlam da veremiyorum...”

“Bu da normal, ben de... Albert Einstein’ı hiç anlamıyorum. Bir anlasam, onun gibi olacağım. ”

“Gül ne demek istiyorsun? ”

“Şaka yahu... Hiçbir şey demiyorum. Bak, diyeceğimi de unutturdun. Haaa, hatırladım. Aslında küçücük aletlerin bile kullanma kılavuzu var. Beynimiz gibi tüm hayatımızı oluşturan bu kadar müthiş bir makinenin de biz doğarken keşke yanında bir kullanma kılavuzu olsaydı değil mi ? ”

“Ay bir de kılavuzun olsa hiç çekilmezdin Gül. ”

“Tark... ”

“Ne var ? ”

“Aslında millet beynini kullanıyor biliyor musun?

“Bunu keşfettiğine sevindim.

“Ama beynimiz aynı bilgisayar gibi ve biz dolu bir program ile gelmiyoruz. Biz programlıyoruz ve eğer yanlış veriler girersek, olayları da o yanlış verilerle dolu bilgisayarımız ay pardon, yani beynimiz ile çözdüğümüz için sonuçlar yanlış çıkıyor. Evet, evet olay bu.”

Aman Allah’ım görüyorsun değil mi? Benim anne- baba ehliyeti teorim ne kadar gerekli. Yanlış veriler ile dolu beyinlerle ortalığa saldıgımız çocuklar, adeta birer ayaklı bomba gibi, hem de serseri mayın nerede nasıl patlayacağı belli değil...

Bunları fark ettikçe heyecanlanıyorum. Aslında bu arada tüm din kitaplarını da okuyarak Allah’ın bize verdiği mesajları almaya çalışıyorum ama belli farkındalığa gelmeden yani belli saflık ve temizlik olmadan söylenenleri anlamak çok zor. Çok mecazi şekilde yazılmış. Gene de anlamak için uzun uzun düşündüğüm çok oluyor. Ama bana kalırsa esas bu yazılan olaylara ait dersleri hayatta yaşayarak alıyoruz. Bir bilgiye sahip olmak o kadar önemli değil. Senin o bilgiyi yaşayarak bilge olman çok önemli. Sahip olduğun şeyler değil, olduğun şeyler seni bir yere getiriyor.

Meşhur bir söz vardır... “Tarih tekerrürden ibarettir ” diye. Aslında o sözü şöyle değiştirebiliriz “Tarih eğer olanlardan ders almaz isen tekerrürden ibarettir. ” Çünkü

bakıyorum; ders aldığım, sadece almak değil, olduğum konularda hiçbir olay tekerrür etmiyor. Tüm acı olayları, daha doğrusu, bağımlılıklarımdan (kıskançlık, sahiplenme, öfke, kibir gibi) dolayı bana acı gelen olayları, bir türlü ders alamadığım veya almak istemediğim konularda yaşıyorum. Fark etmeme rağmen düzelmek istemememin tek nedeni ise nefis. Bu bağımlılıklar acı verdiği kadar zevk de veriyor.

Ve olgunlaşmak için bunları yaşamamız gerektiğine de inanıyorum. Şükürler olsun sana Allah'ım tüm bunları yaşarken seni yanımda hissetmek bu insana müthiş bir tesli-miyet hissi veriyor.

Bir hikaye okumuştum beni çok etkileyen;

Bir gün bir adam, sahil boyunca, uzaktan gördüğü müt-hiş bir ışığa doğru yürüyormuş. Ve bu yürüyüşün sonunda adamla ışık arasında şu konuşma geçmiş :

“Tüm hayatım boyunca bir sahilde yürüyor ve karşımda pırıl, pırıl seni görüyor sana ulaşmaya çalışıyordum. Ve düşünüyordum ki sen Allah'sın ”

“Evet doğru düşünmüşsün.”

“Bende sana gelmeye çalışıyordum. ”

“Evet seni bekliyor ve seni izliyordum. ”

“Ama bir şey sormak istiyorum. ”

“Sor. ”

“Bu sahilde, bazen çok hoş huzur dolu günler vardı. Günlük güneşlik dalgaların hafif hafif sahili yalayarak çok güzel sesler çıkardığı... Mutlu bir şekilde yürüyor ve yanıma baktığımda, kumlarda benimle birlikte yürüyen bir çift

ayak izi daha görüyordum. Biliyordum ki o sensin. Ama bazen çok zor günler geliyordu. Hava bozuyor yağmur, fırtına sahil kayalık ve dalgalar olanca hızıyla sahile çarpıyor, yürümekte çok fazla zorlandığım bu zamanlar dönüp hemen yanıma bakıyordum ki, tek ayak izi... Sen yoksun. Sorum şu ki Allah'ım o zor günler de neredeydin? ”

“Evet bir çok şeyi doğru anlamışsın. O ışık bendim ve sen de bana doğru geliyordun. Ve yol boyunca yanındaki ayak izleri bana aitti. Birlikte yürüyorduk. Ama o zor günlerde görmüş olduğun tek ayak izin de yanılıyorsun. O senin değil, benim ayak izlerimdi. O zor zamanlarında, sen benim sırtımdaydın canım. ”

Ne kadar güzel bir hikaye... Bunu hissettiğin zaman hayatta hiçbir şeyden korkmamamız lazım diye düşünüyorum. Herşey olması gerektiği gibi oluyor evrensel yasalara göre. Hayatta başımıza gelenler ise, bizim bu yasalara uyup uymamamız. Sanırım kader dediğimiz bu yasalar. Başımıza gelenler ise, bizim düşünce tarzımız ve dolayısıyla davranışlarımız.

ONUNCU BÖLÜM

Soğuk bir aralık ayı. Bugün bizim evde müthiş bir telaş var. Ben evleniyorum. Düşüncelerime tamamen ters olan küçük bir yaşta. Henüz 22 yaşımdayım. Evlenmek için çok erken. Bir an önce evlenmek isteyen onca arkadaşım henüz bekarken, bu konuda onca fetva veren ben bu yaşta niye evleniyorum? Bilmiyorum. Kendimi olayların akışına kaptırdım herhalde. Söylemesi ne kadar kolay değil mi?

Olayların akışına kendini kaptırmak, yuvarlanıp gitmek... Bence, hayatımızda yapacağımız en büyük yanlış ve hayatımıza yapacağımız en büyük saygısızlık. Kararlarımızın efendisi olmalıyız. Bunun için de hayatta en önemli şey, ne istediğimizi tam olarak bilmek ve ara sıra kendimizi “Doğru yolda mıyım?”, “Bindiğim araç gideceğim hedef için doğru araç mı? ” diye kontrol etmeliyiz Örneğin hedefin Amerika ise, sen son model bir Mercedes ile bile yola çıkmış olsan, yanlış araçtasın demektir. Zira Avrupa’nın sonunda tıkanır kalırsın, Mercedesler araba olarak okyanusu geçemiyor. Bir uçağa veya gemiye binmen gerektiğini o zaman anlar, ya hayatını istemediğin bir yerde geçirir veya araç değiştirirsin. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Vereceğimiz kararlarda aslında çok dikkatli olmalı, onu bunu dinlemek değil “BEN HAYATIMDA NE İSTİYORUM?” sorusunun cevabını bulmalı ve sonra “ORAYA NASIL ULAŞIRIM?” üzerinde iyi çalışmalı. Ve ara sıra, yoldan sapıp sapmadığımızı kontrol etmeliyiz. Ama şu an benim için böyle önemli bir karar aşamasında bile, bunları düşünmek çok geç... Birazdan evleniyorum.

Odama girdim ki, annem hem yatağımı topluyor hem ağlıyor.

“Anneeee ne oldu?”

“Hiç. Yok bir şey. ”

“Anneciğim niye ağlıyorsun? Canımı benim... ”

“Yok bir şey”

“Anne bak ben de ağlarım. Lütfen”

“Gidiyorsun”

“Anneciğim, nereye gidiyorum ki? Bak gene Ataköy’deyim”

“Olsun. Yatağını bu evin kızı olarak son defa topluyorum. ”

“Anneciğim benim. Ben senin ve babamın kızıyım. Bu evin değil ki... Ve bu ölünceye kadar da böyle devam edecek. Evler değişir, onlar bizim akrabamız değil ki... ”

“Sen gidince kim böyle ukalalık yapacak bana. Ev çok sessiz kalacak”

“Sen merak etme. Ben her gün gelir gene gürültü çıkarırım”

Annem ile birbirimize sarıldık. Onu çok seviyorum. Ama asla hayatını istediği gibi yaşamamış. Her zaman, onun aslında neler yapmak istediğini dinledim. İstediği hiçbir şey için mücadele vermemiş. Kader diye boyun eğmiş. Kendi hayatımızı şekillendiren biziz oysa, kader değil. Sen isteklerinde çok inançlı ve azimli isen tüm evrenin ruhu da seninle birleşiyor. Ve istediğin şeyler oluşmaya başlıyor. Yeter ki sen inancını ve azmini göster.

Nikah salonuna gitmeden son bir kere aynaya baktım. Ne kadar güzel olmuşum. Oldukça dekolte bir gelinlik üzerimdeki. Üst tarafı iç gösteren şeffaf bir tül. Gelinliğin arkası 2 metre kadar uzun bir kuyruk şeklinde. Sarı saçlarım dalga dalga serbest taranmış. Aralarında, elimde tuttuğum çiçeklerle aynı renk, eflatun bir çok çiçek serpiştirilmiş. Gelinliğin göğüs dekoltesinde vede beyaz ayakkabımın üzerinde aynı renk çiçekler var. Simsiyah iri gözlerim makyajla daha belirgin bir hale getirilmiş. Onun haricinde çok hafif pastel pembe bir makyaj tüm yüzüme renk veriyor.

Allah'ım bugün içimde bir uhde olarak kalan kraliçeliğimi yaşamak için güzel bir fırsat. Bugün senin günün Gül... Keyfini çıkar.

Gerçekten de çok güzel bir gün geçirdim. Herkesi gördüm onlarla mutluluğumu paylaştım, tüm insanların ilgi alanı olduğum için kendimi bir kraliçe gibi hissettim. Ve Tarık ile birlikte bir hayata başlamanın heyecanı da oldukça güzel bir his. Bir ara kayınpederimin bir arkadaşı gelip;

“Kızım bu yaşına kadar onca düğüne gittim, inan senin gibi güzel bir gelin ilk defa görüyorum, Allah bağışlasın seni” dedi.

“Teşekkürler amcacığım. O sizin güzel görüşünüz” dedim ama gel sen, içimde zevkten dört köşe olmuş kibirime bak. Ne zor bir iş bunları yok etmek... Çok bağımlıyım bunlara çoooooooook... Allah kolaylık versin bana ve de tüm insanlığa... Zevk ile donanmış hepsi mübareklerin. Sanırım bu kibirin bir kısmını da burcuma borçluyum. Tipik bir aslan kadını. Yeni tanıştığım kişiler eğer burçlardan anlıyorlar ise, tanışmamızdan bir saat sonra “Aslan burcu musunuz?” diye soruyorlar.

Üç günlük bir balayı geçirdikten sonra, dördüncü gün kendimi işimde buldum. Zira yeni bir işe başladım. Ünlü bir ithalat-ihracat firmasında bölüm sorumlusu olarak. İşe yeni başladığım için de fazla izin alamadım.

Evlilikten hoşlandım. Şu an resmen çok hoş bir oyun oynar gibi hissediyorum kendimi. Tarık'sız geçen bir gün olmayacak artık. Sevişmeler de yasal. Hani çok sevdiğin yemeklerle dolu bir masa olurda, bir ondan bir bundan ara sıra çaktırmadan alırsın, doymadığın gibi tadı damağında kalır. Birdenbire seni masaya davet ederler. Keyifle oturur, her şeyden istediğin kadar yemeye başlamak üzereyken duymuş olduğun zevk gibi bir şey. Umarım, bir müddet sonra, "Doydum elinize sağlık... Hadi ben kaçayım" demem.

Bir Cumartesi akşamı, birçok arkadaşımız bizde toplanmış eğleniyoruz. Kimi müzik dinliyor, kimi olduğu yerde sallanarak dans etmeye çalışıyor. Kimi çene çalıyor. Etrafta her daim yakmış olduğum tütsüler eve egzotik bir koku yayıyor. Yani keyifli bir gece.

"Kendini nasıl hissediyorsun Gül? Evlenmeyeceğim derken aramızda tek evli sensin"

"Haklısın vallahi Ayşeciğim... Ama halimden memnum şimdilik"

"Şimdilik mi? Yani ilerisi için kendine güvenmiyorsun bakıyorum"

"Niye güvenmeyeyim canım! Hayatta her şey müthiş bir değişim içinde. Bugünün doğrusu yarın sana yanlış gelebiliyor. Yarın sana sıkıntı verecek bir şey, bugününün en büyük hazzı olabiliyor. Bunun garantisini hiçbir konuda veremezsin"

“Peki büyük bir sorumluluk değil mi? Korkmadın mı evlenirken? ”

“Hangi konu da ki sorumluluğu kastediyorsun? ”

“Ev idaresi falan”

“Maddi olarak mı diyorsun? ”

“Hayır canım. Onu Tarık düşünsün. Ben ev işlerinden bahsediyorum”

“Hayatım boyunca para sorumluluğunu karşımdakine bırakmayacağım gibi ev işlerine de, aşırı sahipleneceğimi zannetmiyorum. Hepsi ortak. Üstelik eve haftada bir gün kadın geliyor ortalığı temizliyor ütü yapıyor. Tarık ile ben de sabahları yatağımızı topluyor, ara sıra yiyecek bir şeyler yapıyor, bazen de dışarıda yiyoruz. Bu konuyu hiç problem etmedim. Zaten edecek de olsam aklıma yapacak bir şey gelmiyor”

“Gelen giden olmuyor mu?”

“Oluyor, tabii. Bak mesela siz bu gece buradasınız

“Onları ağırlamak falan”

“Ne ağırlaması kızım? Hasta ettin beni . İşte, aldım bir şeyler yiyorsunuz. Daha ne yapacağım anlamadım ki? ”

“Şimdi herkes sana dikkat eder. Neler yapıyorsun diye de ondan söylüyorum”

“Bana dikkat mi eder? Hadi ya. Bu onların sorunu”

“Ne bileyim, annem hep elin ağzı torba değil ki büzesin der”

“E doğru demiş. Elin ağzını, büzmeye de bir hakkımız yok. Düşünce özgürlüğü var. Bırak konuşsun niye büzüyorsun? Konuşmaz ise düşünecek... Ne farkı var? ”

“İşte düşünmesin diye hareketlerimize dikkat etmemiz gerekmiyor mu? ”

“Hayır canım. Seni bilmem ama benim gerekmiyor. Ben devamlı, elalem düşünmesin, konuşmasın diye yaşantımı değiştiremem. Öyle bir şey yapacak olursam o zaman o yaşayan ben olmam. Ben ona buna değil kendi değer yargılarıma göre yaşamak istiyorum. ”

İnsanlar ne kadar zavallı. Hayatı daha da zorlaştırıyor. Zaten başatmemiz gereken bunca konu varken, bir de böyle ipe sapa gelmez aptallıklar ile uğraşmalarına çok şaşıyorum. Bunların beyni çalışmıyor diye zavallı beyinlerine haksızlık edemeyiz. Beyindeki yanlış programlama. Giren veriler tamamen hatalı.

Eğer insanlar, beni böyle gözetleyip arkamdan konuşacaklarsa, acırım onların boşa geçen zamanlarına. Onlar konuşurken, ben hayatımı yaşıyor olacağım ve bunu kim-seden gizlemeden gönlümce... Zaten bakıyorum da hayatta iki türlü insan var. Yaşayanlar ve yaşayanları seyredenler. Ve maalesef ikinci grup daha da kalabalık.

Hayatımın sonuna geldiğimde biliyorum ki, yaptıklarımın değil, yapamadıklarımın pişmanlık duyacağım. Onun için durup beklemeye hele elalemi seyretmeye hiç mi hiç niyetim yok.



Tarık halinden çok memnun. Eğer eve ondan önce gelsediysem onun sevdiği yiyecek veya içecekleri hazırlayarak bekliyorum. Ona devamlı evde ve işte sürprizler hazırlıyor, değişik jestler yapıyorum. Değişik hediyeler alıyorum. Birçok arkadaşımız var. Onlarla gezip, eğleniyoruz. Bir de en önemlisi, belki gene aslan burcu kadınının lider-

lik ruhu, benim konuşkanlığım ve insan sevgimle birleşince toplumda devamlı ilgi odağı oluyorum. Bu da ailece bize önem verilmesini sağlıyor.

Bakıyorum, bu da Tarık'ın çok hoşuna gidiyor. Ve bu kadar ilgi gören bir kadın olarak etraftan gördüğüm değişik ilgilere rağmen, kafamı çevirip başka bir erkeğe bir kez olsun bakmıyorum. Böyle birşeyi de asla tasvip etmiyorum. Ama kıskançlığımı soracak olursanız, Tarık'ın da hiçbir şey yapmaması veya herhangi bir kıza veya kadına bakmamasına rağmen olanca şiddet ve hiddeti ile sürüp gidiyor. Bunu nasıl halledeceğim bilemiyorum.

Bu arada çok değişik bir duygu yaşamaya başladım. Aşırı bir sevinç, bir o kadar korku ve değişik sonsuz bir heyecan.

Bir bebek bekliyoruuuuuummm.

Allah'ım bu ne kadar güzel bir duygu... Herkese nasip olsun. Bu ne büyük ne yüce ne tarif edilemez bir yaradılıştır ki, bunca yaratık, bunca renk, bunca tat ve bunca değişik duygular... Bunu zavallı ve aşırı sınırlı acizane beynimle anlamaya çalışıyorum. Neredeeeee? Olsun, anlamasam da, hissettiğim anlar yetiyor bana. Üstelik, o his, öyle bir his ki, insanın gözünden yaşlar boşalttırıp, içini titretiyor. Bazen güzel bir çiçekte, bazen bir deniz dalgasında, bazen yaşlı bir adamın gülen gözlerinde, bazen finirdek bir kızın tatlı cilvesinde çıkıyor karşıma.

Ben bir anneyim. Şimdiye kadar edindiğim etiketlerin en güzel ve en zevklisi. Henüz bebeğimi kucağıma alamasam da, karnımda hissediyorum. Her dakika onunla konuşuyorum. Onu ne kadar sevdiğimi, dünyadan korkmaması gerektiğini herşeyi ona öğreteceğimi, sabırsızlıkla onu beklediğimi devamlı ona söylüyorum.

O da tekmeler atarak bana cevap veriyor. Birlikte müzik dinliyoruz. Slow şarkıları tercih ediyor, hızlı tempodan hiç hoşlanmıyor. Hemen tekmelemeye başlıyor. Ben de ona ağır parçalar çalarak onu dinlendiriyorum. Bu arada kalabalık misafirden de hoşlanmıyor. Onlar gidip, etraf sakinleşinceye kadar tekme atıyor. ‘Tamam aşkım biraz sabret gidiyorlar’ diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Evdeki ve işteki herkes kafayı yediğimi düşünüyor ama ben bebeğimle aşırı mutluyum.

Ona neler neler hazırlıyorum. Hayalimde hep bir kız bebek var. İleride benim arkadaşım olacak harika bir kız. Şu ana kadar elde etmiş olduğum tüm deneyimlerimi paylaşacağım, onunla gülüp onunla ağlayacağım, bir gün yaşlandığımda, çok sevdiğim bu dişiliği, bayrak yarışı misali ona devredip, uzaktan keyifle izleyeceğim. Ve en önemlisi insanın ve evrenin ruhuna başlatmış olduğum bu içsel yolculukta, hep yanımda olacak bir tanecik harika dostum olan kızım, bebeğim, her şeyim.

Bunlar güzel hisler... Gelelim korkuya... İçimden nasıl çıkacak? Bu olay beni çıldırtıyor. Hayatta değil iğne yaptırmak, ilaç bile yutamayan ben, kaş aldıracağım zaman “Çok ağrıyor bırakın” diye olay çıkaran ben, bu olaya nasıl dayanacağım? Annem ile beraber 3 kere başarısızlıkla sonuçlanan doktor ziyaretleri yaptık.

Allah’ım muayene bile olamıyorum, ben nasıl doğuracağım?

En sonunda “ben yapamayacağım” diye resmen zırlı zırlı ağlarken, doktor bana sinirlenerek “Tamam o zaman, madem çıkaramayacaksın, hazmet o zaman içindekini” dedi ve benimle uğraşmayı kesti. Bu sırada doktorun sinirini, solda sıfır bırakacak, esas sinir sahibini, devamlı ya-

nımda taşıyorum. Kah beni çimdiklemekten sol kolumu mosmor bırakan, kah tansiyonu fırlayıp, fenalıklar geçiren annem. Şımarıklık yaptığımı sanmayın, ciddiye tam bir eziyet çekiyorum.

Hamilelik döneminde insanların çoğunun ne kadar düşünmeden konuştuklarını, daha iyi anladım. Daha önce doğum yapmış olan bütün kadınlardan yalan yanlış ve hatta moral bozucu, neler dinlemek zorunda kalıyorum. Hepsisi bir doktor sanki. Kendisi doğum yaptı ya, adeta yüzlerce doğum yaptırmış, bir doktor edasıyla konuşuyor da konuşuyor.

Düşünmüyor ki, herkesin değişik bir bünyesi olabilir. Herhangi bir rahatsızlığı olabilir. Kendi doğumu zor geçmiş olabilir ama, benimki kolay geçecek olabilir. Tam tersi de olabilir...

Bir akşam, Tarık'ın doktor bir arkadaşı eşiyile birlikte bize ziyarete geldi. Kadın, "Az kaldı herhalde doğuma Gül? Karnın ne kadar büyümüş..." diye konuya girdi...

"Evet... Bugünlerde bekliyoruz. "

"Korkuyor musun? "

"Hayır " diye kadıncağızın daha çok konuşmasını engellemeye çalışırken, Tarık devreye girdi ve "Hem de nasıl! Serap, sen doğum yaptın. Anlatsana bir şey olmadığını. Gelen giden de moralini bozuyor zaten " dedi. Tarık'a öyle bir bakış fırlattım ki, her ne kadar bir şeyleri ters yaptığını anladiysa da, iş işten geçmişti artık.

Serap, tüm bu olay hakkındaki tecrübeli olmasının dayanılmaz tatmini ile konuşmaya başladı.

"Evet, çok densiz insanlar var canım. Moral bozmak için ne mümkün ise yapıyor. Sen boş ver onları. "

Neyse, “umarımı bu tip konuşmaların psikolojik olarak ne kadar tehlikeli olduğunun farkında” dememe kalmadı, baktım susmuyor. Aynı konuda konuşmaya devam ediyor.

“Ben de, tam doğum yapmak üzereydim. Aynı dönemlerde hamile olan bir arkadaşım, benden bir hafta önce sancılandı. Ve doğum sırasında ölmez mi! ”

“Kız öldü... Ne kadar münasebetsiz bir kızmış! Arkadaşı bir hafta sonra doğum yapacaksa, insan ölür mü? Eksik olma, sen de bana bir moral verdin yani. Ben bu moralle artık beş, on tane doğumu arka arkaya yapabilirim! ”

Kocası araya girip müdahale etmek istiyorsa da Serap bildiği ve tecrübeli olduğu konuda konuşmaya devam ediyor.

“Yani kimseye aldırma diyorum. ”

“Aldırmıyorum zaten boş ver,hadi konu değiştirelim lütfen”

Bilhassa bizim memlekette insanlar her konuda uzman. Her ne kadar kendi hayatlarını yaşamayı hiç beceremiyorlarsa da, başkalarının hayatlarına karışmaya bayılırlar.

Herhangi birisine hasta olduğunu söyle, asla doktor tavsiye etmez. Başlar tedavisini anlatmaya ve sana ilaç tavsiye etmeye. Eğer senin aile yaşantın ona ters geliyorsa, başlar senin kocana nasıl davranman gerektiğini anlatmaya. Senin saçından, giyim tarzına kadar, karıştığı gibi, bir moda uzmanı edasıyla, sana birçok öneride bulunur.

Tüm yaşlı ve göbekli adamlar,oturup futbol konusunda ahkam kesip, o filinta gibi gencecik çocukların kaçırdığı golü nasıl atabileceklerini anlatırlar. Oysa hayatlarında asla, profesyonelce futbol oynamamışlardır.

Her insanın bildiği ve etkili olduğu bir veya birkaç konu muhakkak vardır. İnsanlar bu etkili oldukları konularda performanslarını tam göstereceklerine, bu konularda kaytarıp , hiç alakalarının olmadığı konularda enerji tükettikleri sürece ne millet, ne de insanlık olarak bir adım ileri gidebileceğimizi zannetmiyorum.

Bakıyorum, tüm başarılı kişiler sadece bildikleri konularda hedefleri doğrultusunda tüm enerjilerini sarf edip, bilmediği konularda susma büyüklüğünü gösteriyorlar.

Aslında biraz düşünür ve biraz da okursan, her konuda hemen kendinde bazı değişimler fark edebiliyorsun. İnılmaz güzel kitaplar birbiri ardına çıkıyor. Muazzam bir bilgi bombardımanı varken insanlar neden bundan faydalanıp, kitap okumuyorlar inanamıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Evet, işte o an...

Birden şiddetli bir sancı, kasıklarımın aşağılara doğru vurmaya başladı. Saat, sabahın altısı. Yataktan kalktım, emin olmak için Tarık'ı uyandırmadan, beklemeye başladım. Baktım bir tane daha...

Allah'ım.. Yardım et. O hikayedeki gibi, beni sırtında taşıyacağın bir an sanırım.

“Tarık.... Tarık”

“Ne oldu? Niye kalktın? Yoksa.... ”

“Evet, bir şeyler oluyor ama tam anlamış değilim. ”

“Dur.. Sizinkileri ve bizimkileri arayayım. ”

“İstersen, bekle biraz. Emin olalım. ”

“Tamam canım. ”

Tarık'ın durumu çok komik. Başladı, sinirden öksürerek evin içinde dört dönmeye. Bir küçük tuvalete giriyor, oradan çıkıp koşa koşa banyoya giriyor. Arada geçerken de bana; “Sakin ol hayatım bir şey yok. Sakin ol” diyor.

İşin tuhafı, ben zaten sakinim. Muayene olamayan, doğumu düşününce korkudan ağlayıp zırlayan ben, cidden inanılmaz bir sakinlik içerisinde, sancıya konsantre olmuş durumdayım. Sanırım güzel Allah'ım sırtladı beni.

Derken, büyük tantana başladı. Kapı çalındı. Annem, babam, kayınvalidem ve kayınpeder dörtlüsü büyük bir şamata ile sahneye ilk defa çıkan acemi oyuncular gibi

evin dört bir yanına dağılarak müthiş bir gürültü çıkarmaya başladılar.

Kayınpeder Tarık'ın banyo-tuvalet seferlerine katılmayı tercih etti. Üstelik, sadece onun gibi öksürmüyor ara sıra da sanki kusacakmış gibi öğürüyor. Annem bir tarafa yığılmış "Tansiyonum fırladı" diye ilaçlarını karıştırırken, babam beti benzi atmış bir şekilde, bir yandan acıklı gözlerle beni seyredip, bir yandan anneme su yetiştirmeye çalışıyor.

Kayınvalidem en ilginç... "Aman kızım burada doğurma sakın hastaneye gidiyoruz" diye devamlı yanımda dolaşıyor.

Gelen sancılar sıklaştı. Yalnız herhalde, bir yandan kahkahalar ile gülüp bir yandan doğum sancısı çeken, tek kişiyim. Evde istesen olmayacak bir komedi oynanıyor.

Allah'ım teşekkürler sana şu an beni eğlendirmek için düzenlemiş olduğun bu ufak komedi için. Onlara gülmekten korkacak halim kalmadı. Bu arada annem daha önce özenle hazırlamış olduğu valiz elinde devamlı kayınvalideme anlatıyor.

"Bak, canım. Doğum anında şu geceliği giyecek. O sırada terler, doğumdan sonra, hemen üzerini değiştirin ve de şunları, şunları giydirin. Anladın mı? "

"Anladım. Bu çorabı ne zaman giyecekti? " Kayınvalidem çalışkan bir öğrenci edasıyla, her şeyi zihnine yerleştirmeye çalışırken, bir yandan da bana;

"Aman kızım ne olur doğurma" demeyi ihmal etmiyor.

Bu arada doktoru aradık. "Hemen hastanede buluşalım" dedi. Cümbür cemaat, bağıra çağıra bir arabaya doluşarak, hastanenin yolunu tuttuk.

Önde ben arkada cemaatim hep birlikte hastaneye girdiğimizde, cidden komik ötesibir görünüşümüz vardı. Benden çıkan sesler aynen şöyleydi:

“Aaaahhh... Haah haah haaa... ” Gülüyor muyum? Bağırıyor muyum? Asla belli değil. Arkamdaki grup daha da komik bir görünüm sergiliyor. Bu şekilde doktorla karşılaştığımızda adamcağız oldukça endişeli bir şekilde, elle-rime yapıştı.

“Gül, iyimisin canım? Hiçbir şey yok. Şimdi geçecek. Tamam mı? Gül... ”

“Haaa haaaaaa haaaah. Yahu ben iyiyim. Siz kendinize bakın” derken. Birden bacaklarımın arasından sıcak sıcak bir şeyler akmaya başladı.

“Tarık, gördün mü yaptığınızı? Beni güldürdünüz, bir yandan da sancı... Altıma ediyorum. ”

“Yapma ya... ”

“Ne oldu Gül? ”

-Ahmet bey! ”

“Efendim, ne oldu? ”

“Şey, galiba çişimi yapıyorum. Bunlar beni bir saattir güldürüyorlar. ”

“Şimdi mi? ”

“Eveeeeeeeeeet. ”

“Gül, hemen doğumhaneye gitmeliyiz. Sanırım suyun geliyor. ”

“Suyum mu? O da ne ki? ”

Tarık'ın doktor olmasından ötürü elde etmiş olduğumuz iltimas ile cümbür cemaat doğumhaneye girdik. Babam, kayınpeder, annem ve Tarık dışarıya çıkarıldı. Annem tansiyonundan, diğerleri cinsiyetlerinden ötürü. O sırada haber alıp gelmiş olan teyzem ve kayınvalidem ise yanımdalar. Benim bağırımlarımdaki ton gittikçe yükseliyor.

Sağ yanımda teyzem, “Dur güzelim, şimdi geçecek” derken, kayınvalidem, annemden aldığı talimatlar doğrultusunda, bana gecelik giydirmek üzere doktoru ikna etmeye çalışıyor. Ve bu arada ben o meşhur, hayatım boyunca hiç hoşlanmadığım doğum sandalyesinin üzerindeyim.

“Evet, çok güzel... Doğum başlıyor. Şimdi ben ne dersem yapacaksın tamam mı canım? ”

“Ahmet bey, bir dakika ben şurada biraz dolaşıp geliyim. ”

“Şimdi dolaşmanın sırası mı? O da nereden çıktı? ”

“Ben gördüm. İnsanlar doğumdan önce sancı çekerken, yürüyorlardı bir aşağı bir yukarı ”

“Onlar doğum için açılmasını beklerken. Seninki açıldı bile... Bebek geliyor”

“Doktor bey, ben şu geceliği giydirsem. Annesine söz verdimde... ”

“Ya arkadaşlar. Anlatamıyorum herhalde. Bebek geliyor ve umduğumdan da daha çabuk geliyor. Ben bebeği alayım, siz gecelik mi giyersiniz? Yürüyüşe mi çıkarsınız? Ne isterseniz yapın... ”

“Hadi Gül, ıkın bakalım”

“Nefes al canım. Derin derin nefes al. Ve ıkınarak bırak. Hadi bakalım”

İnanılmaz şiddetlenen sancılar giderek arttı. Ama yirmi dakika kadar sonra, son bir sancı ve de çığlıkla, dünya güzeli Zeynep'im, benim son çığlığımı ağzımdan alıp, onun ilk çığlığı ile dünyaya o güzel gözlerini açtı.

Böylece bayrak yarışımızın ilk devrini başarı ile sonuçlandırdık. Demin avaz avaz bağırان ben susmuş, yerime kızım avaz, avaz bağırıyordu.

Teşekkürler, Allah'ım. Bu ne kadar güzel bir duygu. Birden tüm sancılar ağırlar her şey geçti. Sevgi dolu inanılmaz bir huzur ve mutluluk içinde yüzüyorum. Sanki zaman durdu ve dünya üzerinde sadece iki kişi var. Kızım ve ben.

Kaldırdılar bana gösteriyorlar... Göz göze geldik.

“Kızım, canım. Korkma hayatım... Ağlama, sus. Her zaman yanında olacak biri var burada. Seni herşeye rağmen sevecek, bildiği ve bileceği herşeyi seninle paylaşacak, gerekirse senin için canını verip, bayrak yarışını sana devredip, gidecek biri... Annen burada yavrum. Ağlama sus”

Bir ruh, insan olarak ilk defa dünyaya geliyormuş. Çok endişeliymiş, korkarak Allah'ın yanına gitmiş.

“Allah'ım, dünyaya doğmak üzereyim. Çok korkuyorum. ”

“Merak etme. Yanında bir de melek gönderiyorum. O hep yanında olacak. ”

“Ama ben orada nasıl yürünüyor bilmiyorum? ”

“O melek öğretecek. ”

“Konuşmasını, yemesini, yaşamasını, hiçbir şey bilmiyorum Allah’ım.”

“Merak etme, o melek öğretecek... ”

“Peki gidiyorum. Ama bir dakika.... Allah’ım ben o meleği nasıl tanıyacağım? Adı ne? ”

“Adını boş ver. Her şey olabilir. Ama sen ona ANNE diyeceksin. ”

Uykusuz geceler, koşturmayla geçen günler... Her ne kadar yoruluyorsam da, çok mutluyum. Gözüm kızımın başka bir şey görmüyor. Tüm tavsiyelerin tersine bebeğimi kucağımdan asla bırakmıyorum. Uyurken bile ben sırt üstü yatıyor, onu da yüzü koyun benim üzerime yatırıyor kucaklıyorum. O uyuyor, ben onu düşürmemek için uyumamaya çalışarak, saatlerce öyle duruyorum. Şu anki tüm sorumluluğum, onun fiziken sağlıklı büyümesi.

Ama esas önemli olan bir müddet sonra vermem gereken olan, sağlıklı ruhsal büyüme ile doğru ve dürüst beyin programları... Yani bir nevi daha sonra oluşacak olan değer yargıları. Esas beni düşündüren bu... İnanılmaz büyük bir sorumluluk. Okuduğum kitapları beş on katına çıkarmalı, çeşitli seminerlere katılmalı ve güzel bir örnek olmaya çalışmalıyım. Çünkü görüyorumki, çocuklar anne ve babalarının söylediklerini değil yaptıklarını yapıyorlar. Çünkü büyüme anında o davranışları beyinlerine kaydediyorlar.

Zeynep’i bebekliğinde, anne sevgisi ve ilgisinden mahrum etmemek için işten ayrıldım. Bir müddet başka bir iş yapmayı düşünmüyorum. Tüm dikkatim ve ilgim kızımın üzerinde.

Bu arada asla ihmal etmediğim iki şey daha var. Birincisi kendim, ikincisi Tarık'la olan ilişkim. Zeynep'in masasını yedirmeden önce kendi karnımı doyuruyorum. Spor yapıyorum. Günde bir saat kendi kendime kalıyorum. Zeynep'i ya eve gelen yardımcıma veya Tarık'a bırakıp dışarıya çıkıyorum. Veya odama kapanıp, müzik dinliyorum, kitap okuyorum. Akşamları bebeğimizi de alıp, katılabildiğimiz tüm etkinliklere katılıyoruz. Kuaföre gitmeyi asla ihmal etmiyor, evde kimse olmasa bile güzel giyiniyor en az yarım saat ayna karşısında, müzik eşliğinde şarkı söyleyip, dans ediyorum.

Hayatta beni çok etkileyen iki şey müzik ve dans. Onun için günde yarım saat ayna karşısında dans edip, şarkı söylemek bana pozitif bir enerji yüklüyor. Bu arada kendimi her bakımdan sağlıklı tutmanın, sadece kendim için değil, etrafımdakiler için de daha iyi olacağına inanıyorum.

Aslında, kendime bile itiraf etmekten çekindiğim bir olayın farkındayım ama fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Tarık, ne kendisi için nede ilişkimiz için hiçbir çaba sarf etmiyor. Evinden ve bizden başka hayatında hiçbir şey yok. Ama ilişkiler canlı kalması için özen istiyor. Hele bu erkek kadın ilişkisi ise ve de evli isen, ilişki her an monotonlaşabilir. Üstelik benim gibi hayatında AŞK çok önemliyse...

Bir çok kadın için, bakıyorum önemli olan evi, düzeni ve yaşadığı hayat tarzı. Onun için kocası başka birisine aşık olmadıkça, kocasının yapmış olduğu çapkınlıklarıyla ilgilenmediği gibi, kendisinin aşk ihtiyacını - yanlış anlaşılmasın, seks değil, aşk ihtiyacını- hiç düşünmüyor... Daha doğrusu böyle bir ihtiyaç duymuyor herhalde.

Bir çok kadın için önemli olan evi... Benim için ise, birlikte olduğum erkek ve onunla olan ilişkim çok önemli. Karşımdakinden hep bir elektrik almayı ve onun da benim elektriğimden etkilendiğini hissetmeyi istiyorum. Kadınların çoğunu kediye, kendimi de köpeğe benzetiyorum. Kedi için ev, köpek için sahibi önemli ya...

İşte, kafayı takmaya çalışmasam da bakıyorum Tarık'ın beni çok sevmesine rağmen, benim için yaptığı bir jest yok. Ve olaylara negatif bakışı, pasif oluşu, yeniliklere karşı direnişi, ilişkimizi benim açımdan zedeliyor.

Ama o bunun farkında değil.

Aslında erkek olmak çok zor. Düşünüyorum da gerçekten zor. Biz kadınlar zavallı erkeklerden çok fazla şey bekliyoruz. Para kazanacak. Birçok kadın sadece erkeğin para kazanmasını beklerken benim gibi para kazananlar ise, erkeğin kendisinden daha çok kazanmasını istiyor.

Kadından daha kültürlü ve zeki olsun ki, ona olan hayranlığın devam etsin. Yoksa kendinden küçük görüyor, onunla sohbet etmektense, başkalarıyla sohbet etmeyi daha zevkli buluyorsun. Ya yakışıklı ya karizmatik olacak ki, beğenesin. İyi sevişecek, üstelik seninle ten uyumu iyi olacak. Konuşkan olacak, seni oyalayacak. Espirili olacak seni güldürecek.

Kadın ruhunu çok iyi anlayacak ama, bu becerisini sırf sana gösterecek. Diğer kadınlar onu beğenecek ama o hiç kimseye bakmayacak. Sana sahip çıkacak ama seni sıkmayacak. Merhametli ve dürüst olacak. Ah ahhh... Böyle bir erkek. Ne kadar zevkli olurdu tüm hayat. Ama diyeceksiniz ki, "Bakalım o da seni isteyecekmiydi?"

Yani, keşke böyle biri olsa ve beni isteseydi. Eskiden beri Superman'ın sevgilisi olmayı hayal etmiştim. Onun için de karşıma çıkan erkekleri hep Superman yapmaya çalıştım. Ne kadar yanlış ve saygısızca bir davranış. Asla kimseyi değiştiremezsin, eğer mutlu değilsen, eşini değiştirirsin bu senin seçimin. Bu seçimi yaparken de gerçekçi olmak ve ilişkideki tüm artı ve eksileri çok iyi değerlendirmek gerekir.

Tüm bunları görmemeye çalışarak, ve beklentilerime gem vurarak, yaşamaya devam ediyorum.

İnsan ne kadar karışık bir yaratık. İçine doğru bir yolculuk yapmaya başladığında şaşırıp kalıyorsun. Resmen içimde iki Gül yaşıyor. Biri, sevgi dolu, herkesi ve her şeyi koşulsuz seven, hoşgörülü, herkesi olduğu gibi kabul edip, kimsenin kıramadığı ve bu sevgiyi hissettiği sürece gözlerinden yaşlar akan Gül. Bu gül huzurlu, coşkulu ve asla kırılgan ve korkak değil. Oysa bir de dişi Gül var. İhtiraslı, kibirli, aşk dolu dolayısıyla sahiplenme, öfke, kıskançlık, tutku, ne istersen var ve bu duyguların yarattığı cehennemde yanıp kavruluyor. Okuduklarımdan veya yaşadıklarımdan fark etmiş olduğum bir çok şeyi biliyor ama, bu dişi Gül'de uygulayamıyorum. En kötü şeyde bir şeyi bile bile yapamamak. Yani bilge olamamak.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Fatoş ilginç bir insan. Tarık'ın arkadaşının eşi. Bizden iki sene önce evlenmişler. Eşi Doğan, Tarık'la okuldan arkadaşmış. Geçen ay Tarık'ın çalıştığı hastanede çalışmaya başladı. Ve ailece görüşmeye başladık. Onların da Zeynep'ten bir yaş büyük, yani birbuçuk yaşında bir kızları var.

Benim Fatoş ile tanışmam hemen hemen on, onbeş gün olduysa da Fatoş senelerden beri çok samimi arkadaşımış gibi davranıyor. Aslında bende samimi bir insanım ama, onun samimiyeti aşırı verici ve de beklenti dolu.

Tam Zeynep'in altını değiştiriyordum, uzun uzun çalan telefonu açmak zorunda kaldım. Telefondaki biraz küskün ses Fatoş;

“Gül, ben Fatoş.”

“Tanıdım canım. Nasılsın?”

“Ne bileyim işte. Biliyorsun, Doğan ne yapsam kızıyor. Gene sabah bağırırdı bağırırdı gitti.”

“Hay Allah, üzüldüm.”

“Gül, dün bütün gün bekledim. Aramadın”

“Ben mi? Pardön Fatoş, ararım mı demiştim? Bu günlerde biraz dalgınım da.”

“Hayrola, Tarık'la mı problem var?”

“Hayır. Zeynep'e dikkatimi çok veriyorum sanırım. Neyse, ben seni neden arayacaktım?”

“Aşk olsun... Beni aramak için bir neden mi gerekiyor?”

“!..... Yooo yok canım. Daha dün değil evvelki gün görüşmüştük ya.”

“Anladım. Daha fazlası sıkar diyorsun.”

“Ne münasebet canım. Öyle bir şey demiyorum. Yaa Fatoş kusura bakma, Zeynep’in altını değiştiriyordum. Ben seni sonra arayabilir miyim?..”

“Bugün öğleden sonra, Nurdanlar’da toplanacağız. Sen de gel. ”

“Bakalım, bilemiyorum. Dün Nurdan arayıp söylemişti ama ona da kesin söz vermemiştim. ”

“Gül, lütfen gel. Evde yapılacak bir şey varsa ben gelip yapayım. Sen gitmezsen ben de gitmem. ”

“Allah Allah ne alaka ya. Teşekkürler evde işim yok. Sadece öğleden sonra ne yapmak istediğime henüz karar veremedim”

“Lütfen gel. Tamam mı? ”

“Tamam, bakarız. ”

Telefonu kapattığımda aslında sinirlenmedim desem yalan olur. Bu kızcağızla hem yeni tanıştım. Hem de ben şu ana kadar en samimi arkadaşım ile bile bu şekilde hiç konuşmadım. Ne zaman da görüşsek, insan onu dinledikten sonra hem oturup ağlayası, arkadan da ona kızacağı geliyor.

Bilhassa eşi Doğan olmak üzere, herkesten eziyet gören birisi. Kesinlikle bir anlam veremiyorum. Güya, Doğan devamlı hakaret ediyormuş, hatta sinirlenip vurduğu

bile oluyormuş. Ne kendi ailesi onu yeteri kadar seviyor, nede şimdiye kadar olan arkadaşları onu anlıyormuş. Hele Doğan'ın ailesi ondan nefret ediyor. Sık sık onu Doğan'a şikayet edip, Doğan'ın ona bağırmasına sebep oluyorlarmış.

Tüm bunları bana anlattığında ona şu fıkrayı anlatmıştım:

“Temel bir gün Londra'ya gitmiş ve orada araba kullanmak zorunda kalmış. Londra'daki trafiğin soldan aktığını bilmeyen Temel ters yola girmiş. Otoyolda hızla ilerlerken, karşıdan gelen arabalarla mücadele veriyormuş. O sırada radyodan polis anonsu duyulmuş. ‘Dikkat dikkat... Şu nolu oto yola ters yönden bir araba girmiş bulunmaktadır.’ Temel bağırması: “Ne pirisü? Hepisü, hepisü. ”

“Yani, Fatoş sende sakın hepisü, hepisü diyor olmayasın...”

“Bana inanmıyor musun?”

“İnanmaz olur muyum. Tabii ki inanıyorum. Ama inandığım senin hissettiklerin ve çektiğin acı. Fakat bunca kişinin sana cephe alması sence normal mi?”

“Ama öyle...”

“Ya sen olaylara, değişik değer yargılarından oluşmuş bir gözlükle bakıyorsan.”

“Zaten, Doğan ile aile yapımız çok farklı.”

“Peki, neden onunla evlenmeyi seçtin?”

“.....”

“İki şık var bence. Ya kendi bakış açını değiştireceksin. Ya yaşantındaki kişileri değiştireceksin. Çünkü onlar kendileri istemeden asla değişmezler.”

“Ben para kazanmıyorum ki. Nereye giderim?”

“Daha çok genciz Fatoş. Çalışabilirsin. ”

“Çok zor. ”

“Bilmiyorum ama, bu anlattıklarını yaşamak daha zor bence. ”

Öğleden sonra Zeynep uyanınca ana kız süslenip, Nurdanlar’a gittik. Kapıda bizi Nurdan’dan önce Fatoş karşıladı.

“Hoş geldin... Gelmeyeceksin diye korktum. Gene çok güzel kokuyorsun. Dur içime çekeyim Ohhhhhhhhh harika ya. İnsan kokunu bile özlüyor. ”

“.....”

“İki senedir Montana kullanıyorum. Adeta insanlar bu kokuyla beni bütünleştirdiler”

İçeride altı, yedi kişi oturuyor. Aslında bu tip toplantılardan hiç zevk almıyorum. Fakat şu sıralar onbeş günde bir falan böyle toplantılara geldiğim oluyor. Zira değer yargıları ilgi alanları asla bağdaşmayan bir çok kişinin, belli bir amaç da olmaksızın, tamamen vakit öldürmek için bir araya gelmelerinden başka, herhangi bir şey tespit etmiş değilim henüz bu toplantılarda. Üstelikte hep aynı cins, hepsi kadın.

Üç nedenden ötürü bu toplantılar şu sıralar ilgimi çekiyor. Birincisi, Zeynep çok küçük ve onunla her yere katılamıyorum. Bu tip yerlerde beş altı kişiye, salonda değil de gidip mutfakta sigara içip gelmesini rica edebiliyorum. İkincisi, hazır elime fırsat geçmişken, bu kişileri gözlemlemek ve anlamaya çalışmak, hoşuma gidiyor. Zira bir

müddet sonra iş hayatına geri döneceğim ve böyle bir şey için vaktim olmayacak. Üçüncüsü de, belki kendi fikirlerimi onlarla paylaşırsam, birkaç kişi üzerinde farklı bir şeyler yaratabilirim diye düşünüyorum. Belki ben de farklı fikirler elde edebileceğim kişilerle tanışırım.

Ertesi gün sabah erkenden telefon çaldı. Telefondaki ses gene Fatoş. Bu sefer epey sinirli bir ses.

“Gül senin sayende akşam tansiyonum çıktı vallahi.”

Şu tansiyon lafını duymak istemiyorum. Anneminki yetmiyormuş gibi bir de etrafımdakilerin tansiyonu. Üstelik bu meretin benimle doğru bir orantısı var sanırım. Çevremdekiler bu fırlamış tansiyonlarına genelde beni sebep gösteriyorlar. Neredeyse doktorlar, düşük tansiyonlulara direkt beni tavsiye edecekler.

“Neden Fatoş? Gene ne yaptığıma karar verdin? ”

“Farkında değil misin? ”

“Hayır”

“İyi düşün? ”

“Fatoş, bu tutumun bende sıkıntı yaratıyor. Lütfen ne yaptıysam söyle çabuk. ”

“Nurdan’ın kuzeni Ayla vardı ya?... Onun her fikrine katıldın. Hatta bir ara biz bir konuda ters düşmüştük. Onun fikrinin doğru olduğunu söyledin. ”

“Eeeeeee”

“Hatırlamıyor musun? ”

“Hatırlıyorum tabii ki... Ne var bunda? ”

“Bende sen benim arkadaşısın sanıyordum”

“Fatoş... Ne kadar ilgisiz şeyler söylediğini umarım bir gün anlayacak duruma gelirsin”

“.....”

“Fatoş, konuştuğumuz zamanlarda anlayacağın gibi, zaten ben senin fikirlerine baştan aşağı karşıyım.”

“Ben seni çok seviyorum ama.”

“Ya sevebilirsin... Bende seni seviyorum. Ama bu sevginin bana saçma sapan gelen, tüm fikirlerini savunmamı, gerektireceğini de zannetmiyorum.”

“Sen gelmeden, Nurdan beni hep küçük düşürmeye çalıştı ama.”

“Fatoş, bu hoşuna gitmedi mi?”

“Gitmedi tabii ki”

“O zaman bir daha Nurdan’a gitmezsin. Tamam mı?”

“Herkes beni dışlıyor.”

“Fatoş, sana birkaç kitap önerebilir miyim?”

“Sağol, beni cahil zannediyorsun ama ben kitap okuyorum.”

“Bak kızma ama, gördüm okuduğun kitapları. Pembe dizi aşk romanları. Tamam vakit geçirmek için güzel ama sana fazla bir şey vermez.

“Neyse, başım çok ağrıyor. Ben kapatıyorum”

“Tamam. Lütfen kendine iyi bak tamam mı?”

Allah yardım etsin, ben edemiyorum. Tamamen kendisini kapatmış durumda. Asla bir şey yapmak istemiyor. Sadece onun şikayetlerini dinle, ona hak ver ve ona acı istiyor.

ALLAH'IM BANA; DEĞİŞTİREBİLECEĞİM ŞEYLER İÇİN CESARET, DEĞİŞTİREMİYECEĞİM ŞEYLERİÇİN SABIR, İKİSİNİ BİRBİRİNDEN AYIRT EDEBİLMEYİ İÇİN AKIL VER.

Keşke şu sözü anlayabilse. Başta hayata bakışı olmak üzere değiştirebileceği çok şey var. Yapması gerekenleri yapmayıp, yapmaması gereken her şeyi yapıyor. Bence yapmaması gereken en önemli şey, çocuk doğurmaktır. Acıyorum o hebeğe.

Tüm değer yargılarını bu anneden ve evde terör estiren bir babadan alacak. Ama görseniz, en fedakar anne ve baba rollerindeler. Anne bebeğinin hep yanında, en iyi mamar alınıyor, en iyi doktorlara götürülüyor, en güzel giysilere para akıtılıyor. Oysa çocuğun bilinçaltı çaresizlik, acizlik, nefret, öfke ve kıskançlık ile devamlı dolduruluyor.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zeynep'i anneme bıraktım. Öğle yemeğini birlikte yemek için sözleştiğim Meral'in çalıştığı Taksim'deki reklam ajansına gitmek üzere yola çıktım. Harika bir hava, ortalık miş gibi kokuyor. Hafif bir rüzgar sanki saçlarımı okşuyor. Yakıcı olmayan güneşin ılıkliğini tüm vücudumda hissediyorum. Gökyüzü masmavi... Bembeyaz bulutlar çok yükseklerde devamlı şekil değiştiriyorlar. Dikkatle, bulutların oluşturduğu şekillere bakıyor ve onlardan bir mesaj çıkarmaya çalışıyorum.

Yüce Allah'ım ne güzel bir dünya. Şükürler olsun sana... Seni seviyorum. O sırada yaşlı bir adam, karşıdan bana doğru geliyor. Dilencilik yaptığı her halinden belli. Gözlerinden umutsuzluk ve acı okunuyor. Fakat, masmavi ne kadar güzel gözler. Kim bilir neler yaşadı ve hala yaşıyor... Yaşamdaki vazifesi ne?

"Allah rızası için kızım bir çorba parası versene."

"Tabii, amcacığım. Dur bir dakika para çıkarayım. Najsılsın? Hayat biraz zor gidiyor gibi..."

"Evet kızım."

"Amca ne kadar güzel gözlerin var yaa . Az kadın vurulmamıştır bu gözlere"

Birden gözlerindeki bakış değişti. Sanki o aciz bakışlara enerji doldu. Daha bir dikleşerek;

"Sağol kızım. O eskidendi."

“Eskisi var mı? Güzel güzeldir bir çok gençte bu gözler var mı? Bak etrafına... Allah sana layık görmüş bu gözleri. ”

“Allah razı olsun. ”

“Havada harika bugün. Umarım nefis bir gün geçirirsin amcacığım. Bana bak sakın kadınlara fazla bakma bu gözlerle, alimallah hepsi başına kalır”

“Haah haa haah... Sağol evladım. Sözünü tutacağım. ”

Adam yanımdan ayrılırken daha bir dik yürüyor ve de gülümsüyordu. Bir ara arkamı döndüm baktım o da dönmüş bana bakıp gülümsedi. İçimdeki sevgi seli tüm vücudumu titreterek, ayak parmak ucumdan başıma kadar yükselip, çıktı gitti ta bembeyaz bulutlara kadar.

Birbirimize vereceğimiz çok güzel şeyler var. Sevgi gibi, cesaret gibi ve bunlar üstelik bedava... Ve de verdiği paradan çok daha kıymetli. Baktığımız her şeyde muhakkak çok güzel bir şey vardır. Mühim olan onu görmek ve söylemek. O zaman dünyayı çok güzel göreceğiz. Güzel görünce, güzel şeyler yapacağız ve etraf gittikçe güzelleşecek.

Yoksa, “en güzel” dediğimizde bile muhakkak çirkin bir şey vardır. Onu da görüp, hayata çirkin bakabiliriz ve o zaman hayat gittikçe çirkinleşecektir. Bu bizim seçimi-miz: Gördüğümüz güzel de gerçek, gördüğümüz çirkin de gerçek. Mesele sen hangisini görmeyi seçiyorsun?

Reklam ajansından içeriye adımımı atar atmaz iş hayatını ne kadar özlediğimi anladım. Meral’in odasına girerken odadan hızla çıkan bir beyle adeta çarpışıyordum.

“Pardon. ”

“Önemli değil. ”

“Kimi aramıştınız? Yardımcı olabilir miyim? ”

“Teşekkürler, Meral’in odası sanırım. ”

“Evet. Meral içeride. ”

“Teşekkürler. ”

“Hoş geldin, Gül. ”

“Hoş bulduk canım. Nasılsın? ”

“İyiyim. Çıkalım istersen? ”

“Tamam. ”

Meral, Türkiye’nin en büyük reklam ajanslarından birinde metin yazarı olarak çalışıyor. Reklam konusuyla epey ilgilendiğim için, “birlikte neler yapabiliriz” diye konuştuğumuz, güzel bir öğle yemeğinden sonra eve döndüm.

Akşamüstü Meral telefon etti.

“Selam Gül.”

“Selam canım. Hayrola?.. ”

“Gül. Bu hafta çekilecek olan bir banyo sabunu reklam filmi için epeydir fotomodel aranıyor. Pekçok kişinin, deneme çekimi yapıldı ama bir türlü karar verilememişti. Tamer Bey seni çok beğenmiş. Bizim sanat yönetmenimiz oluyor kendisi. Eğer bir mahsuru yoksa, seninle bir deneme çekimi yapmak istiyor. ”

“Benimle mi? Beni nerede görmüş ki? ”

“Sen benim odaya girerken o çıkıyordu. Hatırladın mı?”

“Evet hatırladım. Demek onun için bana o kadar dikkatli bakmıştı ”

“Ne dersin? ”

“Reklam konusunda, bir şeyler yapalım, derken, bunu kastetmemiştim ama, neden olmasın. ”

“Yarın, saat iki ile beş arası, bir ara gelebilir misin? ”

“Tamam yarın görüşürüz. ”

Hadi bakalım... Değişik bir olay. Güzel... Bakalım neler olacak? Becerebilir miyim acaba? Tabii ki beceririm... Çekenlerin benden farkı ne?

Akşam Tarık geldiğinde, büyük bir heyecan ile olanları anlatmaya başladım. Tarık olaya pek sıcak bakmıyor, ama ben yarın deneme çekimine gideceğim. Tarık'ın bu olaya sıcak bakmamasının sebebi beni kıskanmak falan değil. Tamamen, “elalem ne der? ”düşüncesi. Bilhassa ailesinin bir şey demesinden çok tedirgin oluyor. Bu da bana ters geliyor.

Bakıyorum, onların hoşlarına gitmeyecek olaylarda onlara yalan söylüyor. Veya benim anlattığım bir konu hakkında; ”

“Keşke onlara bahsetmeseydin” diye rahatsız olduğunu belirtiyor. Bu tavırdan hoşlanmıyorum. Zira, düşünce ve tavırlarımızı saklayarak herkese onlar gibi görünmemiz, bana dürüst gelmediği gibi kendime karşıda saygısızlık ettiğimi düşünüyorum.

Ben de kendi ailemle bir çok konuda aynı fikirde değilim. Ve benimkiler de -bilhassa annem- hep müdahale etmeye çalışır. Ama ben kendi doğru bildiğimi yapar ve de

bunu saklamam. Üstelik en önemlisi şu an çok küçük ama, Zeynep'in böyle bir olaya şahit olması onun yalancı yetişmesinde etken olur ki, buna hakkımız yok sanırım.

Ertesi gün öğleden sonra ben gene reklam ajansındaydım. Deneme çekimleri yapıldı. Fakat yüz küsur kişinin deneme çekimi yaptığını ve içlerinden sadece bir kişinin seçileceğini öğrendiğimde önce şaşırdım. Fakat içimden bir his bu çekimi benim yapacağımı söylüyor.

İki gün sonra ajanstan arayıp, çekimi benim yapacağımı söylediklerinde hiç şaşırmadım. Bu çekimi benim yapacağımı sanki biliyordum. Bu enteresan bir duygu ama ara sıra bende oluyor. Yapacağıma inandığım bir olay gerçekleşiyor.

“Hoş geldin,canım nasılsın? ”

“İyiyim. ”

“Bugün ajanstan aradılar. Çekimi ben yapıyorum. ”

“.....”

“Eee bir şey demiyor musun? ”

“Ben diyeceğimi dedim. Sen bilirsin? ”

Hiç konuşmadan yemeklerimizi yedik. Aslında; “Gül tabii ki seni seçecekler, sen harika bir kadınsın. Bende olsam seni seçerdim. Ama ben seni çok kıskanıyorum. Lütfen kabul etme”dese, asla kabul etmem. Çünkü bu, aşk kokan bir itiraz... Bunu ben de yaparım. Ben de kıskanırım. Ama Tarık'ın hiç böyle bir düşüncesi yok zaten. Sadece normal yaşantımızı bozup, ona buna laf söyletmemek istiyor.

O hafta çekimlere başladım. Önceleri canım sıkkın gi-di-yordum. Tarık ile aramızda huzursuzluk olsun istemiyo-

rum. Ama çekimler o kadar zevkli geçiyor ki, bir müddet sonra her şeyi unutup kendimi tamamen çekimlere verdim. Bu arada, Tarık'ın yerinde ben olsam, elime bir çiçek alır çekim bitiminde sete gelirim... Sevdiğim kadına iltifatlar eder, onu alır bir yemeğe götürür ve akşam eve gelince de harika bir gece geçiririm. Ama Tarık'ta asla böyle bir girişim yok. Onun bu pasif hali, hiçbir zaman konuşacak bir konu bulma zahmetine katlanmaması, olaylara hep negatif bakması, ilişkimizi canlı tutmak için hiçbir girişimde bulunmaması aslında canımı çok sıkıyor. Şimdi ben çekim yapıyorum diye iyice surat astı. Her eve gelişimde Zeynep olmasa sıkıntıdan çatlayacağım. İlk önce biraz Tarık'la ilgileniyorum. Bakıyorum hiçbir tepki yok, ben de Zeynep ile vakit geçiriyorum.

İkinci ay, çekmiş olduğum reklam filminin televizyonda gösterilmeye başlamasıyla birlikte, İstanbul'daki tüm caddelere benim resmim billboard halinde asıldı. Resimleri ilk gördüğümde "Eyvah yandık" diye düşündüm. Ama herkes o kadar beğenmiş ki, kayınvalidemlere aşırı iltifatlar gidince, Tarık da beni gayet mutlu karşıladı.

"Gün içinde artık seni özlemeyeceğim. Her yerde bana bakıp gülüyorsun. Çok güzel çıkmışsın."

"Teşekkürler... Beğendiğine çok sevindim. Çekimlerde az ter dökmedim. "

Reklam filmleri birbirini izledi. Rekor seviyede reklam filmi çekmeye başladım. İki sebep bu kadar çok film çekmemi sağladı. Birincisi, makyaj ile çok değişen bir yüze sahibim. İkincisi, bende epey bir rol kabiliyeti varmış.

Bu arada, çeşitli cast ajansları devamlı beni arayıp birlikte çalışmamızı istiyor. Oldukça iyi para kazanıyorum.

Hem de ara sıra çekimlere gittiğim için, hep kızımın yanındayım. Tarık'ın en büyük şikayeti, bu kadar para kazanmama rağmen elimde hiç para olmaması... Kendimden ziyade, Tarık'a , Zeynep'e ve eve çok harcıyorum. Bu arada etrafımdakilere de devamlı hediyeler almayı sevdiğim için elimde kuruş kalmıyor.

Mücevher hiç almıyorum. Ama parfümlere, iç çamaşırlarına, kıyafetlere ciddi paralar harcıyorum. Evde tütsü merakım devam ediyor. Tarık her eve gelişinde beni tütsüler kokan bir evde kimonolarımla bulmaya alıştı. Genelde akşamüstü içtiğim bir duble içkiyi de özellikle Tarık'ın geldiği zamana denk getiriyorum. Birlikte her akşamüstü bir veya iki duble bir şeyler içiyoruz. Aslında gerçekten her şey mükemmele yakın gidiyor. Tarık'tan beklentilerim dışında... Fakat, eksik bir şey var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama, özlem duyduğum bir eksiklik söz konusu. Bunu kimseye söyleyemiyorum. Çünkü anlayamayacaklar. Zaten ben bile kendimin ne istediğini anlayamıyorum.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu şekilde seneler geçti. Zeynep, altı yaşında... Okula başlıyor. Çok zeki bir kız oldu. Dünya tatlısı... Ben de artık çalışma hayatına dönmeyi düşünüyorum. Geçen altı yılda her ne kadar yetmişe yakın reklam filminde oynadıysam da, genelde evde olduğum için, kızımınla dolu dolu vakit geçirdim. Onunla saatlerce konuştuk... Gezdik, birlikte kitap okuduk, yazları bol bol yüzdük. Ona doğru örnek olabilmek için kendi gelişimimi asla ihmal etmedim. Devamlı okuyorum. Önemli bir kişi seminer verirse asla kaçırmıyorum ve bu arada ev hanımlığı duygusunu da kendime göre yaşadım.

Çeşit çeşit yemekler, kekler, pastalar ve börekler yapıyorum... Laf aramızda, herkes de çok beğeniyor. Ama, artık bitti. Çalışma zamanımın geldiğini hissediyorum. Tüm arkadaşlarıma “ben çalışmaya başlayacağım” mesajını verdikten bir ay sonra, bir reklam ajansının müşteri temsilcisi aradığını ve patrona benden bahsettiklerinde, benimle tanışmak istediği haberini aldım. Verilen telefon numarasını arayarak randevu almak istedim.

“Alo ben Gül Erdem. Serdar Aksoy ile görüşmek istemiştim.”

“Ne için aramıştınız? ”

“Müşteri temsilciliği hakkında, görüşmek istiyordum.”

“Bir dakika bekler misiniz? ”

“Bağlıyorum.”

“Alo”

“Merhaba efendim. Ben Gül Erdem... Numaranızı Ahmet Güven verdi. Müş.... ”

“Evet, evet Gül hanım. Ahmet sizden çok bahsetti. Bugün gelin isterseniz görüşelim. ”

“Yarın olabilir mi? Saat üç gibi... Bugün için bir programım var da. ”

“Tamam. Üçte bekliyorum.”

“Teşekkürler. Yarın görüşmek üzere”

“İyi günler Gül hanım. Yarın bekliyorum”

Çok güzel ve enerjik bir erkek sesi. Belli ki çok hareketli bir kişi.

İkinci gün tam saat üçte Nişantaşı’ndaki bürodaydım. Sekreterin yanında oturup beklerken, Serdar bey çıkarak; “Merhaba Gül Hanım, ben Serdar... Buyrun”diyerek, elimi sıkıp beni içeriye aldı. Benden biraz uzun, çok düzgün yüz hatlarına sahip, inanılmaz enerjik bir kişi. Şirketin hedeflerini, kendi hayallerini, hayat görüşünü, değer yargılarını, her şeyi ardı arkası kesilmeden anlatıyor.

İlk defa benden daha konuşkan birisiyle karşılaştım. Oturdum onu dinliyorum. Aslında büyük bir şirket değil ama Serdar Bey’i dinlediğin zaman yakın bir tarihte bu şirketin, dünyanın en büyük şirketi olacağına kesinlikle inanabilirsin.

“Gül Hanım yarın başlayabilirsiniz”

“Yarın mı? ”

“Biraz düşünseydik”

“Neyi düşüneceksiniz? ”

“Bilmiyorum. Yani çok acele oldu da. Eşimle de konuşayım yarın sizi arayabilir miyim? ”

“Tamam ama yarın sizden olumlu bir cevap duymak istiyorum”

“Çok teşekkürler Serdar bey. Yarın saat ikiye kadar sizi arayacağım”

“Sizinle güzel işler yapacağız”

“İnşallah”

Eve giderken güzel hisler içindeyim. Çalışma hayatını gerçekten özledim. Serdar Bey de iyi bir insana benziyor. Ne istediğini çok iyi biliyor. Sadece biraz baskın bir tip. Sanki kendi istekleri dışında başka birilerinin de değişik fikirleri olabileceğini hiç düşünmüyor. Ve kendine çok güveniyor. Konuştuğumuz maaş da hiç fena değil.

Akşam Tarık geldiğinde, ben cin toniğimi içmeye başlamıştım bile.

“Selam canım. Hoş geldin.”

“Oooooo sen içkiye başlamışsın bakıyorum. Çok da şıksınız hanımefendi. Hayrola?”

“Dün Ahmet’in söylediği reklam ajansına görüşmeye gittim. Yarın başla diyorlar.”

“Nasıl? Ne maaş veriyorlar? ”

“Gayet iyi. Çok acele oldu da birden şaşırdım”

“Sen bilirsin”

“Tatile çikalım diyorduk ya. İstersen hemen çıkıp gelelim öyle başlayayım. Sonra izin alamam”

“Tamam”

“Ama hemen çıkmamız lazım. Bu hafta”

“Tamam”

İkinci gün saat onikide telefon ederek, işe başlayacağımı ama mümkünse onbeş gün tatile gitmek istediğimi söyledim. Serdar bey kabul etti. “Ama yarın gelin bir daha bir görüşelim. Ne yapacağız, nerede oturacaksınız? Hepsini belirleriz” dedi.

İki gün sonra, ajansta Serdar beyle tüm detayları konuştuk. Hemen hemen üç saat sonra ben gitmek istediğimde:

“Gidiyor musun?”

“Evet, sanırım her şeyi konuştuk”

“Çabuk gel”

“Tamam. İyi günler Serdar bey görüşürüz”

İlk defa bu kadar konuşkan ve kendinden emin bir erkeğe rastlıyorum. Üstelik benden bile fazla kitap okuduğunu öğrendim. Onun için onunla, her konuda çok uzun konuşabiliyor insan.

“On günlük güzel bir tatilden sonra eve döndüğümüzde, yoğun bir telaş başladı. Eve her gün gelecek bir yardımcı, Zeynep’in gideceği okul, her şeyi bir hafta içerisinde ayarlayıp ajansı aradım. ”

“Alo, İyi günler, ben Gül Erdem. Serdar Bey ile görüşebilir miyim? ”

“Hemen bağlıyorum”

“Selam Gül Hanım döndünüz mü? ”

“Evet efendim. Ne zaman, başlayabilirim? ”

“En kısa zamanda. Hemen gel”

“Yarın sabah geliyorum”

Çok sevdiğim iş hayatına yeniden kavuştum. Gerçi Zeynep’i bu yaşa getirmek için ayırdığım zaman için çok memnunum. Çünkü tam çocuğun, değer yargıları, dünya görüşü, kelime hazinesi oluşurken, tüm bunları bir yarıdımının veya annecanne veya babaannesinin öğretmenliğine bırakmak istemedim.

“Hayata gelmek istiyorum” diye bana haber göndermedi Zeynep. Ben kendi isteğim ile dünyaya getirdiysem, epey bir sorumluluğunu almam gerekiyor. Sen onun gerçeklerini, hayata bakış haritasını oluşturuyorsun. Bu başta dünyaya getirdiğin çocuğa, sonra vatana, millete sonra dünyaya ve en önemlisi yaradana karşı vazifen.

Ajansı sevdim. Başta Serdar bey olmak üzere herkes çok uyumlu. Hemen hemen yirmi, yirmibeş kişi kadar çalışanı olan, Nişantaşı’nda güzel bir apartman katının, iki dairesinin birleşmesinden oluşmuş şık bir büro. Benim de çok sempatik küçük bir odam var.

Çalışma hayatına vermiş olduğum aranın yarattığı özleminden olsa gerek, daha da bir hevesle işlere sarılıyorum. Çekmiş olduğum reklam filmlerinden de beni tanıyan kişilerin olması, bu camiada kendimi yabancı hissetmememi sağladı.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Bu gün okullar açıldı. Zeynep ilk olarak okula başlıyor. Ben ve Tarık, Zeynep'i okula birlikte götürdük. Bu da yaşanması gereken harika bir duygu. Şükürler olsun Allah'ım sana... Bana bu duyguyu yaşattığın için. Allah'ım ne olur, almam gereken dersleri güzel duygularla ver. Kötü duygular, acılar yaşatma. Şükürler olsun sana Allah'ım.

Zeynep, özel bir okula başladı. Benim de ilk ve orta öğrenimimi yapmış olduğum okul. Saat dörtte servis aşağıya bıraktığında, yardımcım ile birlikte aşağıda Zeynep'i karşıladık. Onun, Zeynep gelince yapacaklarını göstermek ve kızımı ilk gün ben karşılamış olmak için bugün işe gitmedim.

“Hoş geldin aşkım. Nasıl geçti okul?”

“Güzel anneciğim... Yalnız bir sorun var...”

“Nedir o bebeğim?”

“Biliyor musun, bizim öğretmen pek bir şey bilmiyor. ‘O’ lara çember, ‘I’ lara da direk diye tutturdu. Ben de ilk günden onu bozmamak için sesimi çıkarmadım ama. İster sen başka bir okula gideyim ben”

“Ha ha haah ha ha güzelim benim. Aşkım, biz sana harfleri öğrettik ama sanırım doğru yapmadık. Harfler esas okulda öğrenilir. Öğretmenin bilmeyenler için öyle söylemiştir”

“Ne bileyim ben”

Akşam olayları Tarık'a anlatırken, Tarık;

“Tüm dünya bir Gül ile uğraşırken, şimdi ikincisi yolda... Allah hepimize sabır versin. ”

“Asıl Allah’ın o sabrı bizim gibilere vermesi gerekiyor canım.”

“Nedenmiş o? ”

“Sizler gibilere hoşgörü gösterebilmek için. ”

“Göstermeyin o zaman”

En çok istediğim şeylerden birisi de eşimle birlikte espiyi yapmak, şakalaşmak ve eğlenmek olurdu. Ama maalesef mümkün değil. Hemen bozuluyor ve ben barışmaya kadar küs kalıyor. Bu tip olayların üzerinde durmadığım için genelde ben hemen barışıyorum.

“Gül iki seçeneğin var kızım. Birincisi bu küslüğü uzatıp, onun barışmasını beklemen. Ama bu en azından birkaç gün benim de gergin yaşamama neden olacak. İkincisi boşveeeeeeeeer. Nasıl olsa onu değiştiremeyeceğim. Zaten kendisini tamamen haklı olarak görüyor ve bu görüş biçimini ancak kendisi fark edebilir ve değiştirir. Şu olay için ondan ayrılmayı düşünüyor musun? Hayır. O zaman birinci seçimin sana bu güzel ve sınırlı yaşamından en azından iki günü daha stresli yaşamayı sağlayacak. İkinci seçimin ise bu iki günü sana kazandıracak” diyor ve üzerinde durmuyorum.

Ama bunlar farkında olmadan bilinç altımda birikmeye başlıyor. Çok isterdim, birlikte küsmeden kavga edebileceğim, birlikte bağırıp, çağırıp, bir konu için tartışıp, sonra sarılabileceğim bir kocam olsun. Birbirimizle dalga geçebilelim. Ama, Tarık yetiştirilirken aldığı beyin programlarını, asla gözden geçirmiyor ve onları mutlak doğru-

lar olarak kabul edip, tüm yaşamını ve davranışlarını bu programlara göre düzenliyor. Onların ailesine bakıyorum. Herkes birbirine çıt çıkarmadan, mutlu ideal ailedeki üzerlerine düşen rolleri oynuyor. Asla hiçbiri, kendisi değil. Ve sanıyorum ki, hiçbiri de benim kadar samimi ve içten değil. Belki bu elektriği benden aldıkları için her ne kadar, onlara ters gelsem de beni seviyorlar. Bir problemleri olduğunda benim ile tartışıyorlar.

Aslında, Tarık'ı çok iyi anlıyorum. Bu şekilde yetişmiş ve aynı sorunları yaşayan fakat bu yaşantılarını, hayatının kendisi zanneden binlerce kişi var etrafta. Aşırı aile baskısı, ailenin çocuklar için en iyi olanı düşünerek onlar adına karar vermeleri, 'el alem ne der, sakın ha'diye 'mış' gibi yaşamaları. Yani oldukları gibi değil de, görünmesi istenen gibi yaşamak. Gerçek huzur değil de yapay bir huzur adına kimsenin birbirine ses çıkarmadan yaşayıp gitmesi.

Ve maalesef en kötüsü, koşullu sevgiyi anne ve babalarında da hissetmeleri. Ve eğer onların onayladığı bir evlat rolünü oynamazlar ise, dışlanacaklarını bilmeleri. Ve onları, onların sevgisini kaybetme korkusu ile yaşamaları. İşte böyle tedirgin, mutsuz ve kendisini yaşayamayan kişiler çıkarıyor ortaya. Tarık'ı çok iyi anlıyorum. Onun psikiyatristi olsam sorun yok ama, karısıyım... Onunla hayatı paylaşan kişi. Ve maalesef bu beni de yoruyor, enerjimi tüketiyor. Bir şekilde kendimi, her gün pozitif enerji ile şarj etmek zorunda kalıyorum.

Bu arada, eski arkadaşlarımdan Suna bir bankacı ile evlendi. Evlendiği kişi de kendisi gibi hayattan korkan, özgüveni hiç gelişmemiş biri... Bana göre inanılmaz sıkıcı gelen bir evlilik sürdürmeye çalışıyorlar. Suna ev hanımı. Evde yapılabilecek, ne kadar iş varsa bulup yapıyor.

Tüm dolapların içerisine kolalı örtüler sermekten, çaydanlığın üzerine örtü örmeye kadar... Sadece kendisi gibi olan birkaç kadın ile görüşüp, akşamları kocasını bekliyor.

Yemek yedikten sonra hiç konuşmadan televizyon seyrediyor. Daha sonra girip yatıyorlar. Birkaç kere eski arkadaşlığımıza hürmeten görüşmek istediysem de bu görüşmelerin ne ona, ne bana hiçbir faydası olmayacağını kısa zamanda anlayıp bıraktım. Kesinlikle konuşacak bir konu bulamıyorsun. Çünkü, yemek ve temizlikten başka ilgi alanı yok. Ve en acıklısı, kendisi gibi bir erkek çocuk yetiştiriyor. Yetkim olsa bu çocuğu doğurabilmesi için asla ehliyet vermezdim. Aslında oldukça zeki bir çocuk. Ama, "Sen anlamazsın", "Sen sus", "Sen yapamazsın", "Kendini ne zannediyorsun", "Oğlum, biz öyle şeyler yapabilecek kişiler değiliz" gibi, binlerce olumsuz ve aciz yönlendirmelerle çocuğun beynini yıllarca doldurdu. Şimdi bu çocuğun bu beyni yıkamak için ciddi bir atağa geçmesi ve kendisini yetiştirmesi gerekecek.

Gelelim Fulya'ya... Fulya zengin bir adamla evlendi. Zengin ve mutsuz bir hayat yaşıyor. Birkaç kere görüştüm. Kocasının kendisine çok kötü davrandığını söyledi. Hiç şaşırmadım. Zaten, babası annesine, annesi babasına, ağabeyi Fulya'ya hep kötü davranıyordu. Aynı şikayetler, isim ve sıfat değiştirmiş olarak devam ediyor.

Onun da aklı fikri giyim-kuşam ve mücevherlerde... Nereye gidilecek? Giderken ne giyilecek? Millet birbirleriyle yarışıyormuş bu konuda. Onu da küçük görmemeleri gerekiyormuş. Ne de olsa sosyetenin içerisindeymiş... Abuk subuk bir kabus içerisinde sürüklenip gidiyor. Allah'ım bu insanlar, hiçbir şeyi fark edemiyorlar mı?

Nasıl ve ne zaman kendilerini kaybettiler, anlamıyorum. Acıyorum, üzülüyorum ama hiçbir şey yapamıy-

rum. Sanki başka bir lisan konuşuyoruz. Ve maalesef Fulya da bir kız çocuk yetiştiriyor. Sevgisiz ve nefret dolu bir kız. Geçen gün yanımda annesini çok kötü azarladı. Daha doğrusu hakaret etti. Ve Fulya ondan da şikayet ederek, “Beni hiç sevmiyor... Bana karşı bir nefret besliyor” dediğinde, şaşırdım kaldım. Aslında pek şaşıracak bir şey yok... Aklıma, annesi ve rahmetli olan babası geldiği zaman, aynı beyin programlarının, nasıl bir aile yadigarı olarak torunlarına geçtiğini gördüm.

İş hayatı güzel gidiyor. Oldukça başarılıyım. Alacağım işlere öyle bir odaklanıyorum ki, genelde asla kaçmıyor. İş arkadaşlarımı çok seviyorum. Bilhassa Serdar bey ile çok iyi anlaşıyoruz. O da çok kitap okuyor. Devamlı okuduğumuz konularda tartışıyoruz. Hatta birbirimize devamlı kitap hediye ediyoruz. Çünkü o da benim gibi kitaplarını başka birisine vermeyi sevmiyor. Hayatta, her şeyimi severek paylaşıyorum... İki şey dışında! Sevdığım erkek ve kitaplarım!

Yalnız, beni düşündüren bir konu, Serdar beyin bana bakışları. Beğeni, ilgi ve sevgi dışında arzu da var bu bakışlarda. Kendisi henüz bekar. Eskiden gelip giden bir kız arkadaşı vardı. Şimdi o da yok. Yanıma çok yaklaştığı zaman, bu enerji alev alev hissediliyor. Bakışları değişiyor. Ve hemen ikimiz de uzaklaşıyoruz. Asla böyle bir şeyi dile getirmediğim ama rahatsız oluyorum. Kendime olan saygımdan rahatsız oluyorum. Eve her gittiğimde istiyorum ki, Tarık benim için hoşluklar yapsın, benimle değişik konularda konuşsun, beni etkilesin. Ama maalesef bunlar hep benim çabalarımnda kalıyor.

İçimdeki iki Gül gene başladılar çatışmaya.

“Kendine gel Gül. Serdar Bey’den hoşlanmaman gerekiyor”

“Ama aradığım her şey onda”

“Bu senin değer yargılarına çok ters. Hem Tarık ve Zeynep’i düşün. Onları üzmeyecek misin?”

“Ama benim ihtiyaçlarım var. Tarık da beni elinde tutmak için hiçbir şey yapmıyor ki. Ona göre biz evliyiz. Ve artık birbirimizi kazanmak için bir şey yapmamız gerekmiyor”

“Onun yetiştiriliş tarzını ve dolayısıyla yapısını biliyorsun”

“Evet biliyorum”

“Peki o zaman neden evlendin? ”

“Çok küçüktüm. Asla karar verilecek bir yaş değildi ”

“Ailemin de dolduruşuna geldim”

“Senin aklın yok muydu? ”

“Aklım vardı da fazla tecrübem yoktu sanırım. Cenk’ten sonra onu sığınılacak kuytu ve huzurlu bir liman olarak gördüm”

“İyi de gemilerin asıl amacı denizlerde seyir etmektir. Liman kısa bir süre uğradıkları bir yer”

“Peki ne yapmalıydım?”

“Ömür boyu sıkılmadan, denizlerde birlikte seyredebileceğin bir eş bulmalıydın”

“Aslında haklısın. Ama şu an bunu düşünmek için geç”

ONALTINCI BÖLÜM

İnsanın dünyada çok dikkatli yapması gereken en, en, en önemli seçim evlilik. Ve maalesef aileler de bunu uyaracaklarına tam tersi, kızlarının bir an önce evlenmesi için destekliyorlar ve damat adayında önem verdikleri kıstaslar çok maddi ve yüzeysel. Oysa, “Bir ömür sağlıklı, mutlu, uyumlu, eğlenceli, güvenli ve yitirilmemiş bir heyecanla bu evliliği kiminle yürütebilirim?” sorusunu zor da olsa sormamız, imkansız gibi görünse de, aradığımıza yakın sandığımız birisine, “Evet seninle evlenebilirim” dememiz lazım. Bu konuda kızıma karşı çok dikkatli olmalıyım. Şunu da biliyorum ki biz ne istersek isteyelim, belki kader dediğimiz, ama aslında ruhumuzun ihtiyacı olan deneyimleri yaşıyoruz. Bunu da bildiğim için, elimden geldiği kadar aklımı çalıştırmaya çalışsam da, olanlara ne isyan ediyor, nede pişman oluyorum. Vardır elbet bir sebebi, diye düşünüyor ve hayatımdaki kişileri bu dünya okulundaki öğretmenlerim olarak görüyorum. Hepsini seviyorum.

Koşturmaca ile geçen bir günün ardından eve dönmek üzere masamı topluyorum. Çok önemli bir kampanyanın prezantasyonunu müşteriye, Serdar bey ile birlikte yaptık. Oldukçazorlu bir müşteriydi. Ve işi aldık. Dönüşte başarıyı çok seven iki megolamanın tüm coşkusuyla ajansa gelip, herkese bir şeyler ısmarlayarak, zaferimizi kutlarken bir yandan da ikimiz iki tarafta devamlı bir şeyler konuşuyor, işi nasıl kotardığımızı tüm kibirimizle insanlara aktarıyorduk.

Hem yorgun, hem de elde etmiş olduğumuz başarının sarhoşluğu ile çok mutluyum. Tam bir aydır gece gündüz hepimiz bu kampanya için çalıştık. Son kağıtları da çek-

meceye koyduktan sonra gitmek üzere ayağa kalkmıştım ki, Serdar bey odaya girdi.

“Gidiyor musun?”

“Evet. Bir şey mi vardı?”

“Yooo . Gitmesen olmaz mı?”

“Ne demek o? ”

“Gitmenden nefret ediyorum”

“Ne diyorsunuz? Serdar Bey”

“Boş ver... İyi akşamlar. Kendine iyi bak”

“Siz de...”

Giderken arabada düşünüyorum. Hem hoşuma gidiyor, hem de off Allah'ım bu ne şimdi? Erör verdim gene... Allahım yardım et. Ben ne halt etmeye geldim bu dünyaya? Ne olur hemen anlayayım, ne olur. İçimde iki Gül var. Biri aşk ile yanıp tutuşurken, diğeri sevginin dingin huzurunda hoşgörülle diğer

Gül'ü izliyor. Aşk dolu Gül, zevki, acıyı, özlemi, kavuşmayı, sevgiyi, kıskançlığı, öfkeyi, korkuyu, birarada yaşarken, sevgi dolu Gül akıl ve mantık yoluyla diğerini hep uyarıyor. Ama aşk maalesef mantığı susturuyor.

“Selam, ben geldim ”

“Selam anneciğim”

“Aşkım ne yaptı okulda bugün bakayım?

“Sınav olmuştuk ya. Pekiyi aldım.”

“Aferin benim aşkıma... Ama Zeynep'ciğim tabii ki hep pekiyi alacaksın... Sen akıllı ve çalışkan bir kızsın zaten. Değil mi bebeğim? ”

“Evet anneciğim... ”

“Selam Tarık... Ne var, ne yok?”

“Hiiiç”

“İyi misin? ”

“Evet”

“Nasıl geçti günün? Neler yaptın? ”

“Aynı işte... Ne olsun”

“Yahu niye konuşmuyorsun? ”

“Niye konuşmayayım ?”

Aslında, senelerdir aramızda geçen diyalog bu. Bundan önce ben o kadar konuşuyordum ki, onun konuşup konuşmadığının farkında değildim. Bir çok eksigi kendim kapatıyordum. Hem kendime, hem etrafa karşı. Bazı şeyleri görmezden geliyordum. Ama şimdi, bu ihtiyacımı belli etmeye çalışıyorum. Tarık ne olur beni kaybetmemeye çalış... Bir şeyler yap. O geceden itibaren her gece ben eve dönerken Serdar bey, “Gitmesen olmaz mı? ” diye sorar oldu. Bir gün gene aynı soruyu sorduğunda...

“Hayır olmaz”

“O zaman ben götüreceğim seni bekle”

“Deli misin ? Taaa Ataköy’e kadar geleceksin”

“Bekle geliyorum”

Serdar Bey bir şeye karar verince asla seni dinlemez. Ben itiraz edinceye kadar ofisboya çoktan arabasının anahtarını vermişti bile.

“Benim jeep’i kapıya getir”

“Olur efendim”

Yolda bir müddet hiç konuşmadık. Sadece dönüp dönüp bana bakıyordu. Bir müddet sonra:

“Gül”

“Efendim”

“Seni seviyorum. Hem de ne zamandan beri biliyor musun? ”

“Hayır”

“Seni tanımadan önce. Ahmet Güven’de sizlerin hep birlikte çektiymiş olduğunuz bir resmi gördüm. Ve gözlerimi senden alamadım. Sadece güzel değildin... Sanki resimden bana bir şeyler söylüyordun. Seni muhakkak tanımak istedim. Ahmet de senin çalışmak istediğini söyleyince havalara uçtum. Ama seni tanıdıktan sonra, inan çok seviyorum Gül”

“Ufak bir ayrıntının farkındasın sanırım”

“Ne gibi? ”

“Benim evli olduğum gibi”

“Allah kahretsin. Biliyorum”

“Peki, benden ne istiyorsun? ”

“Bilmiyorum... İnan ki bilmiyorum”

Ataköy’ü geçtik. Florya sahillerinde arabayı durdurdu. Arabada konuşuyoruz. Birden aklıma seneler öncesi geldi. Gene bu Florya sahilinde bir akşamüstü Tarık ile konuşuyordum. İnanamadım. Ben hayatımda gelip de bu Florya sahilinde vakit geçiren birisi değilim. Bu ne tesadüf? Allah’ım bana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyorsun? Artık

söylediklerini duymamaya başladım. Devamlı konuşuyor. Resmen başım dönüp midem bulanmaya başladı. Ellerimi, tuttu.

“Gül, lütfen evlen benimle...”

“Evleneyim mi?”

“Evet”

“Serdar Bey”

“Lütfen bana bey demeyi bırakır mısın?”

“Serdar...”

“Evet..”

“Dört koca alma yasası çıktı da benim mi haberim yok.”

“Dalga geç benimle....”

“Ne dalgası Allah aşkına, seninle evlenmek isteyecek, onlarca bekar kız varken,evli çoluk çocuk sahibi birisine evlenme teklif etmek sence normal mi?”

“Bekar, evli meselesi değil Gül... Sen benim yıllarca istediğim kişisin... Anlıyor musun hanımefendi?”

“Serdar bey dönelim mi? Eve geç kalıyorum”

“Bey deme Allah aşkına”

“Çalışırım”

Eve döndüğümde resmen üstümden kamyon geçmiş gibi hissediyordum.(Bu arada üstünden cidden kamyon geçen birisi okuyorsa özür dilerim. Diyecek ki, üstünden kamyon geçsin de gör ne demekmiş. İşte, çok kötüydüm demek istedim.)

“Selam, aşkım, nasılmış benim dünya güzelim”

“İyiyim anneciğim”

“Gel öpeyim seni... Ohhhhhh ne güzel bir tat bu”

“Merhaba Tarık”

“.....”

“Merhaba dedim”

“Merhaba”

“Yemeğe dışarıya çıkalım mı? ”

“Boş ver yahu, çok yorgunum”

“Ben de yorgunum ama değişiklik olurdu”

“Sonra gideriz”

“Peki”

Yemekten sonra hemen yatmak istedim. Allah’ım yardım et. Yanımda ol. Yavrumu, kardeşlerimi, Tarık’ı ve tüm insanları koru Allah’ım. Serdar bey iki gün işe gelmedi. Evden bulamıyoruz. Büroyu da aramıyor. Patron olmasa, işten ayrıldı gitti diyeceğiz ama işin sahibi o. Herkes dehşet içerisinde. Ve iki gün önce en son benimle görüldüğü için, gelen giden bana soruyor.

Derken, üçüncü gün öğle vakti odamda çalışırken, Serdar Bey’in sekreterinin sesini duydum. “Aaa... Serdar Bey, neredesiniz? Çok merak ettik ne oldu Allah aşkına”. Konuştular ve kapattı. Aslında dışarıdan aradığında beni de telefona ister her zaman. Ne oldu şimdi ? Gidip soramıyorum da... Bir müddet sonra sekreterinden, rahatsız olduğunu ancak yarın işe gelebileceğini öğrendim.

Anlamsız bir hareket. Ne yani şimdi bu? Küskünlük mü? Protesto mu? Şu erkekler de bir tuhafılık, ne biri, birkaç tuhafılık var ama işte... Gelmişiz dünyaya bir kere, onlardan başka da ikinci cins yok. Üçüncüyü saymaz isek... İdare ediyoruz. Belki onlar da bizim için böyle düşünüyorlardır. Allah'ım... Bu hayatı anlamaya çalışıyorum ama, bu ne zor bir bilmece. Belki de olayı çözersem, buradaki hayat bitecek ve başka yere gideceğim.

Macera filmleri gibi... Nasıl her şey ortaya çıkınca film biter, çözeyim derken, apar topar öteki tarafa da gitmeye-yim Allah'ım. Her şeye rağmen hayat çok güzel.

Şükürler olsun sana, böyle bir dünya yarattığın için. Ertesi gün, işe geldiğimde, gözlerime inanamadım. Masamın üzerinde bir sürü pembe gül. Sonradan öğrendiğime göre tam yüz adet. Ortasında da bir orkide.

“Bu ne Serap? ”

“Size geldi”

“Kim gönderdi? ”

“Belli değil. Getiren çocuğa da sordum ama bilmediğini söyledi. Bence bir hayranınızdan”

“Saçmalama Serap, ne hayranı?”

“Her neyse ama çok güzel kokuyorlar”

Biraz sonra sırtarak, gayet enerjik bir şekilde “Günaydınımın” diyerek Serdar bey içeriye girdi.

“Günaydın. Bakıyorum iyi olmuşsunuz. ”

“Evet iyiyim. Gülleri beğendin mi? ”

“Çok güzel de bir anlam verebilmiş değilim. ”

“Canım sana gül almak istedi”

“Bir de bu isteğini meraklı gözlerle odama girip çıkan şu onlarca kişiye açıklarsan, inan beni büyük bir yükten kurtaracaksın”

“Kızdın mı? ”

“Çiçek her kadının hoşuna gider. Tabii ki güzel... Hoşa gitmeyle sıkıntı biraraya gelince nötrleşti. Ne kızgınlım, ne sevinçli.

Siz yokken neler olduğunu merak ediyorsanız anlatabilirim”

“Nerede? ”

“Borusan’da”

“Borusan’da mı? Ne oldu Borusan’a? ”

Tabii orada çalışmadığım için bilemeyeceğim Serdar bey. Sizin şirketinizde, yani burada demek istiyorum. Birdenbire patronu kaybolmuştu da”

Gülümseyerek, elinle sırtımı okşayıp odasına doğru yöneldi.

“Tamam canım... Gel hem bir çay içer hem konuşuruz”

“Serap, bize iki çay getirir misin? ”

“Tabii efendim”

Odada bir müddet açıklama yapmasını bekledim. Dikmiş gözlerini sevgi dolu bir bakış ile devamlı bana bakıyor.

“Serdar bey”

“Serdar”

“Tamam Serdar, dikkatli olmazsan iki şey tehlikeye girecek”

“Nedir o? ”

“Birincisi, benim evliliğim. İkincisi, senin işyerinin istikbalı”

“.....”

“Her şeyi bir yana bırak, iş oyuna gelmez. Onun bir ciddiyeti vardır. Üstelik sadece kendine değil, burada yirmi kişinin ekmek parasına yapılan bir saygısızlıktır bu? ”

“Ne yaptım ki? ”

“Ne yaptığını bilmiyorum ama ne yapmadığını biliyorum. Üç gün hiç haber vermeden işe gelmedin. Sana sorarak vermemiz gereken kararların hepsi üç gündür bekliyor.

Zira bizi aramadın da... ”

“Gül, sen benim patronum olsan ben mahvolmuştum. Şu an iyi ki ben patronum. Paçayı kurtardık diye düşünüyorum... Ama, işi bu kadar sahiplenmen hoşuma gidiyor”

“Bu iş için para alıyorum. Ve sonucundan kendimi sorumlu hissediyorum. ”

“Canım çok sıkılıyordu. Annemle oturduk dertleştik. Telefonlara da bakmak istemedim. Anneme hep yok dedirttim. Aslında annem de bana söylendi. Ama inan hiç kimseyle konuşmak istemedim”

“Bu bana bir fıkra hatırlattı. Ali okula gitmekten pek hoşlanmıyormuş. Bir Pazartesi sabahı annesi gene okula gitmesi için Ali’yi uyandırmaya çalışıyormuş.

“Hadi yavrum kalk okula geç kalacaksın. ”

“Bırak anne, uyumak istiyorum. ”

“Saat sekiz oldu evladım. ”

“Ben okula gitmek istemiyorum. ”

“Ama gitmen lazım. ”

“Gitmem için sebep var mı? ”

“Evet. Birincisi kırk yaşındasın. İkincisi o okulun müdürüsün”

“Ha ha haaahh ha Aman ne komik. Ben o müdüre mi benziyorum?”

“Daha da vahim. Sen bu iş yerinin patronusun. Neyse, ben işimin başına dönüyorum. Sonra konuşuruz. Birkaç kişiyi aramam lazım. Sonra size geçen üç günün raporunu veririm”

Gene sizli bizli olduk”

“İş başındayız, Serdar Bey”

İşin kötü tarafı ben de aşık oluyorum sanırım. Gece gündüz, aklımda. Hep onu düşünüyorum. Bir sürü kız gözünün içine bakıyor. Yakışıklı, otuz yaşında ve zengin bir erkek. Ben eve döndükten sonra o ne yapıyor acaba? Buradan bile bir sürü kadın onu arıyor. Gerçi hep yok dedirtiyor ama, peki akşamları? İşte bu bir cehennem değil de ne? Kendim attım kendimi içine... Hislerimi kontrol altına alabilsem olmayacak böyle bir şey. Gerçi ona bir şey belli etmiyorum. Hiçbir beklentime cevap vermeyen Tarık’a bir şey belli etmiyorum. Dünya tatlısı kızım çok küçük. Şu an beni hiç anlamaz... Ona da bir şey belli etmiyorum ama, gel sen ne çektiğimi bir de bana sor, şarkısını Erol

Evgin benim için söylüyor sanki... Yanıyor tam kalbimin ortasında bir şey acı içinde yanıyor. Ve bunu herhangi birisi ile paylaşmayı kendimde hak görmüyorum.

Allah'ım hadi al beni sırtına ne olur ben pes ettim, ben orada uyurum. Bu bölüm bitince uyanırım. Eminim Allah bana sevgiyle bakıyor ve diyor ki "Gül, ben sana akıl verdim. Dünyada bazı evrensel yasalar var. Ektiğini biçecek-sin. Ama sana özgür irade de verdim. Karışmam. Sen seçimlerini kendin yapacaksın. Ben hep yanımdayım." Allah'ım biliyorum da, aklım durdu. Aşk denen bu zır deli ve bir o kadar da kuvvetli his beni esir aldı.

Serdar ile ara sıra bir yerlere çıkıyoruz. Yemek yiyoruz, arabayla geziyoruz. Onunla birlikteyken, ne kadar mutluydum, ayrılır ayrılmaz bir o kadar mutsuz, hüzünlü, öfke, kıskançlık dolu oluyorum. Hala bir ümit ile Tarık'tan bir şeyler bekliyorum. Adeta çabalıyorum. Allah için hiçbir kötülüğü yok. Ama var mı, yok mu, belli değil. Gene her şeye negatif bakarak, tüm pozitif enerjimi emiyor. Ve de beni hiç sahiplenmiyor. Tüm masrafımı kendim karşılıyorum. Benim, kendisinin ve Zeynep'in bütün giyim kuşamını ben alıyorum. Evin ihtiyaçları da öyle. Hiç problem değil.

Ama ara sıra bekliyorum ki, "Gül bir şeye ihtiyacın var mı? Bak şu elbiseyi çok beğendim sana almak istiyorum" gibi bir şeyler desin. Bunlara madden değil, ruhen ihtiyacım var. Oysa o kendisine aldığım şeyler için bile bana bozuluyor. "Ne gereği vardı" diye.

Tabii bunlar benim başka birine aşık olmam için mazeret değil. Ama beni zayıf düşürdü. Çünkü zaten aşka aşık bir kadını.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Bu arada Serdar ile de başım dertte. “Boşan diye tutturdu. Evet doğrusu da o. Ama Zeynep’in biraz daha büyümesi gerekiyor. Büyüyünce eminim, boşanma olayı onu hırpalamayacak.

Çünkü onu öyle yetiştireceğim. Olayları birbirinden ayırt edebilecek şekilde ama henüz küçük... Bir aşk uğruna da minik kızımı tam büyüme çağında üzmem...

“Gül sana anlatamıyorum galiba. Gidip başka bir adamın koynuna giriyorsun. Ne demek bu ya? Kıskanıyorum, anlamıyor musun? Geçen gün bir haftalık tatile çıktınız ya. Kahroldum.

Caddelerde dolaşırken gözümünden yaşlar geldi. Koca adam ağladım. Birisi görecekt diye ödüm köptü.”

“Serdar, istersen işten istifa edeyim. Bir daha görüşmeyelim”

“Hayır. Şu an bunu kaldıramam. O zaman ben de biriyle beraber olayım, eşitlik sağlansın”

“İstiyorsan ol. Beni bir daha göremezsın”

“Tabii ki istemiyorum. Ama gördün mü, sen de böyle bir duruma dayanamıyorsun”

Eve dönünce erkenden yattım. Yatakta çaktırmadan saatlerce ağladım. Öylece uyuya kalmışım. İkinci gün işe gitmedim.

Telefon edip, Serdar beyin sekreterine hasta olduğumu, gelemeyeceğimi söyledim. Sabah erken, Zeynep’e:

“Aşkım. Bugün sınavın varmı? ”

“Yok anneciğim”

“Canım çok sıkılıyor. Sanırım bazı olayları kendime problem yaptım. Sana çok ihtiyacım var. Birlikte bir şeyler yapalım, istiyorum. Bugün sen okulu, ben işi kiralım mı? Benim önemli bir işim yok. Senin de önemli bir dersin yoksa? ”

“Yok annecim. Okula gitmeyeyim mi? ”

“Ben senin derslerini bilmiyorum. Ona sen karar vereceksin. Ben sana soruyorum bebeğim”

“Gitmeyebilirim. Bana ihtiyacın mı var? ”

“Evet. Hem de çok”

“Tabii gitmem annecim”

“Harika... Ben servis şöförüne gelmeyeceğini söyleyeyim... Sen hemen giyin”

“Ne giyeyim? ”

“Dışarıda da oturabiliriz. Ona göre ne istiyorsan giy. Şık bir şeyler giy. İkimiz de şık olup, biraz hava atalım ne dersin? ”

“Harika”

Deniz otobüsüne bugüne kadar hiç binmemiştim. Çok yakınımızda olmasına rağmen. Zeynep ile deniz otobüsüne binip karşıya geçtik. Harika bir bahar havası. Bu arada ikimiz de deniz otobüsüne bayıldık. Şu ana kadar uçak hariç, toplu taşımacılıktaki en konforlu araç. Hem de çok zevkli. Beş dakika kadar etrafımızı seyrettikten sonra, Zeynep'e:

“Yanına kitabını aldın mı aşkım? ”

“Evet, anneciğim. Sen diyorsun ya, kitabını hep yanına al...Eğer herhangi bir yerde beklemek zorunda kalırsan, vaktin boşa geçmez okursun diye. Ben de Küçük Prensi aldım”

“Çok güzel bir kitap o. Bitir de, ne anladığını konuşalım. Bak ben de kitabımı aldım. İstersen onbeş dakika okuyalım. Ne dersin? ”

“Tamam. Benimle konuşmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. İnince bir yerlerde oturur konuşuruz. Tamam mı?”

“Tamam”

Nefis bir hava. Bostancı’da indik ve caddeye kadar yürüdük. Herkes sokaklarda harika bir gün.

“Ara sıra kendin için böyle kaçamaklar yapacaksın Zeynep’ciğim. Bu insana iyi geliyor. Hele en iyi arkadaşın yanıdaysa”

“Biz arkadaşız değil mi? ”

“Ben öyle hissediyorum. Seni bilmem? ”

Dudağımı büküp, soru sorar şekilde gözlerine bakınca hemen boynuma atladı.

“Ben de öyle hissediyorum”

Allah’ım, bu ne büyük bir sevgi. Evlat sevgisi, bambaşka. İnsanın içi titriyor sanki. İçinde çok büyük koşulsuz bir sevgi, şefkat, endişe, sorumluluk, her şey var. Daha da ötesi, sanki kendini yeniden yaratman elindeymiş gibi, her şeyi ona vermek istiyorsun. Yol ortasında bir müddet öpüştükten sonra, ileride gördüğümüz bir kafeye oturduk.

“Ne içeceksiniz hanımefendi ?”

“Sütlü kahve.”

“Okey... Yanında bir pastaya ne dersin? ”

“Tamam çikolatalı olsun” .

İsteklerimizi gelen garsona ilettikten sonra başladık sohbete. Bütün bir gün “sıkıntı nedir, insan neleri neden problem yapar, aslında her şey bizim olaylara bakış açımızdan kaynaklanır. İnsan anne, baba, yaşına gelse bile bazen benim bugünkü halim gibi en ufak bir olayı bile problem yapabilir bu da normaldir. Çünkü hepimiz insanız ve henüz hiçbirimiz mükemmel değiliz” diye konuştuk durduk.

“Peki anneciğim, mükemmel insan var mıdır? ”

“Vardır herhalde bilmiyorum. Ama sanırım sayıları çok çok azdır ve de dünyaya görevli gelmişlerdir”

“Ne görevi? ”

“Bize bir şeyler öğretmek. Aslında Zeynep’ciğim hepimiz görevliyiz sanırım. Zira sana en büyük kötülüğü yapmanın da en çok canını sıkanın da sana bir şeyler öğrettiğini unutma. O bunun farkında değildir. Ama Allah onu senin karşına bir sebepten çıkarmıştır. Bu kadar muazzam bir sistemde olan her şeyin bir sebebi vardır. Tesadüf değildir”

“Dünya çok büyük değil mi anne? ”

“Bize göre evet. Ama tüm evrenin içinde bir nokta kadar. Hele biz dünyanın içinde bir nokta bile değiliz”

“Biz de çok küçüğüz ama”

“Evet ama, tüm evreni yaratan Allah hep yanımızda... Onun için de çok büyüğüz. Ne zaman çok aciz oluruz biliyor musun?”

“Ne zaman? ”

“Kendini dünyadaki halinle bir şey zannedersen. İçindeki o muazzam gücü unutup, o hiçbir şey olmayacak kadar küçük sana takılırsan çok acı çekersin. Hiç olduğunu anladığın zaman, hep olduğunu da anlayacaksın”

“Epey karışık anneciğim. Ben daha tam anlayamıyorum”

“Zannediyor musun ki, ben her şeyi anlıyorum? Veya anladıklarımı uyguluyabiliyorum. Öyle olsa bugünkü sıkıntılarımı yaşar mıydım Zeynep? Zaten pek bir şey anlamadığımız için bu dünyaya geldik. Öğrenmeye çalışıyoruz. Ama tüm yaşadıklarına dikkat et tamam mı? Niye bunu yaşıyorum? Bundan ne öğrenebilirim diye düşün”

“Düşünüyorum anneciğim”

“Aşkım, seni çok seviyorum. İyi ki varsın. Benim güzel arkadaşım”

Zeynep büyüyünce çok güzel bir kız olacak herhalde. Çok güzel bir yüzü var. İri iri simsiyah gözler, kalın ve çok biçimli dudaklar, kıvrıkcık bal rengi saçlar. Ve çok biçimli bir vücut. Bu yaştaki kızların hiçbirisinde ben bu kadar biçimli bir vücut göremiyorum. Benim o yaştaki halime benzemediği için çok memnunum.

Akşam üstü eve döndük. Zeynep ders çalışmak için odasına girdi. Ben ise çoğu zaman yaptığım gibi, banyoda stres atma yöntemimi deniyorum. Banyoyu ılık su ile doldurup. İçine parfümlü banyo köpüğünden koyduktan son-

ra tütümünü yakıp, teybime de hafif bir müzik koyup içine daldım. Yarım saat, kırkbeş dakika vücudumu ve beynimi dinlendirdikten sonra, bol su ile duş alarak çıktım. Kesin karar vermiştim. İşten ayrılıyorum. İkinci gün işe gittiğimde Serdar'la konuşmak üzere hemen onun odasına girdim.

“Günaydın”

“Günaydın canım geçmiş olsun... Ne oldu? Hasta olduğunu söylediler. Evden aradım ama yoktun. Akşam da rahatsız etmek istemedim”

“Hasta değildim Serdar. Biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Özür dilerim bunun için işi ihmal ettim ama telafi ederim.

Yalnız sana vermiş olduğum kararı bildirmek istiyorum. Ben işten ayrılıyorum”

“Ne diyorsun sen ya? ”

“İşten ayrılıyorum diyorum. Ve bunun en isabetli karar olduğuna inanıyorum”

“Bunu yapamazsın. Ne bana, ne de ajansa”

“Bir ay daha çalışacağım. Bu arada birisini işe alırsan, tüm işi ona devrederim. Üstelik ayrıldıktan sonra da sıkıştığı zaman kesinlikle yardımcı olurum. Merak etme”

“Gül, lütfen bunun şaka olduğunu söyle”

“Keşke şaka olsaydı. Ama, bu hayatın bize şakası galiba. Seninle daha önce tanışmayı çok isterdim. Fakat şu an doğru zaman değil. Belki bu da bir sınavdır bizim için”

“Ne sınavı? ”

“Bilmiyorum Serdar. Ben üzülmüyorum muyum sanki? Belki senden daha çok. Seni kaybediyorum biliyorum... Sen yarın başka birisini bulursun. Dikkatli seçim yap. Aşk bitince arkadaş olabileceğin, seninle aynı dili konuşan, hayata aynı pencereden bakan birini bul”

“Ben onu buldum. Sanıyor musun ki, ondan etrafta dolu. Bu tip bir aşk helki kırk senede bir insanın karşına çıkar”

“Serdar ben odama gidiyorum. Sonra konuşuruz”

Boğazıma düğümlenen hıçkırığı artık tutamayacağımı anladım. Onun yanında ağlamak istemiyorum. Odama giderken gözlerimden boşalan yaşlara mani olamıyorum. İçimde müthiş bir çatışma var. ‘Bir yanım koş onun boynuna sarıl ve bırakma’ diyor. ‘Öbür yanım.’Yapma Gül, bu da geçer. Tarık ve Zeynep’i üzmeye hakkın yok’ diyor.

Sekreter Serap hanıma ağladığımı göstermeden odama kaçabilmek için ne mümkünse yaptım.

Çıkmakta kararlı olduğumu anlayan Serdar işe yeni bir bayan aldı. Ben tüm müşterileri ona tanıştırıyor ve işi anlatıyorum.

Bütün bunları yaparken ne kadar acı çektiğimi anlatmam mümkün değil. Serdar, “Tamam, ayrılıyorsun ama lütfen görüşelim” diye tutturdu.

“Madem, görüşecektik. Peki ben niye işimden oldum Serdar bey?”

“Peki hiç değilse arkadaş olarak görüşelim”

“İşte o olmaz. Henüz o olgunluğa geledim. Sen başkalarıyla çıkacaksın, bende arkadaş olarak senin mut-

luluğuna ortak olacağım. Yok canım buna tahammül edemem. Kiskancım, var mı ötesi? Hem de deli gibi. Sana bir şey söyleyeyim mi? Şu yeni aldığımız Aysel'i bile kiskaniyorum. İş görüşmelerine onunla gideceksin, diye”

“Bunları ben mi istedim? ”

“Ben de istemedim. ”

“Peki neden yapıyoruz? ”

“Şu an ki şartlardan, neden olacak? ”

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

İki aydır evdeyim. İşi bıraktım. Kendimi toparlayıp hemen yeni bir işe girmek istiyorum. İşi neden bıraktığımı tam manasıyla anlayamayan, Tarık yeni bir işe sektör değiştirmek için gireceğimi zannediyor. Çok mutsuzum. Daha doğrusu acı çekiyorum. Bol bol kitap okuyor, meditasyon yapıyor ve Zeynep ile vakit geçiriyorum. Etrafımdaki kişilerle görüşmekten çok zevk almıyorum. İnanılmaz sıradan konuşuyor ve davranıyorlar. Şu sıralar onlara karşı hiç tahammül gösteremiyorum. Tarık ise aynı. Ne oturup sohbet edebiliyoruz, ne tartışabiliyoruz. Hemen küsüp en az iki üç gün surat asıyor. Bu arada asla ve asla, “Gül paran var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sormuyor.

Allah’ım yardımcım ol. Biliyorum birçok insan çok zor, çok acı sınavlardan geçiyor. Benimki belki bir şımarıklık ama, inan acı çekiyorum. Allah’ım, şükürler olsun sana, verdiğin her şey için bana... Ne olur beni affet. Allah’ım beni ve insanlığı acı sınavlara sokma ne olur. Bizi güzellikler ile sına.

Birkaç yerden gelen iş teklifleri var. Bir tanesi oldukça büyük bir tekstil firmasının reklam müdürlüğü. Galiba onu kabul edeceğim. Ama gene önce bir tatil yapmak istiyorum.

Tatile Bodrum’a geldik. Zeynep, ben ve Nur adında bir arkadaşım. Tarık şu sıralar çok yoğun olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi. Nur da evli. Ve Zeynep yaşların da bir oğlu var. Oğlunu annesine bıraktı. O da anneannesi ile başka bir yere tatile gidiyormuş. Nur’un baştan iyi giden

evliliği sonradan bir çok sebepten tatsız bir hal almış. En önemli sebeplerden birisi ise, eşinin aşırı dozda alkol alması ve tamamen kendisini kaybetmesi. Nur da çalışıyor. Ve yakın bir tarihte bana itiraf ettiği bir ilişki yaşıyor. Kendisi gibi evli bir erkekle. Nur oldukça güzel ve çekici bir kadın. Kadınlığını dolu dolu yaşamak isteyenlerden. Ama eşi içtiği zaman çekilmez birisi oluyor. Kadıncağız her gün “Acaba bugün Mehmet nasıl gelecek? Gelince olay çıkaracak mı?” diye düşünmekten sinir hastası olmuş. Zaten oğlunu da genelde anneanneye bırakıyor ki, babasını bu şekilde görmesin diye. Aslında kocasını seviyor. Onun içkiyi bırakması için elinden geleni yapmış. Kah “Ayrılıyorum” diye korkutmuş kah, “Ne olur, hiç değilse oğlunu düşün” diye yalvarmış, nafiye. Adamın akli fikr biraz daha alkol almak. Eğer güzel bir kadının eşinde bazı falsolar varsa, diğer erkekler hemen bunu anlıyor ve akbalar gibi başına üşüşüyorlar. Tabii Nur'u da bir çok erkek sahiplenmek istemiş. Ama o dönüp bakmamış, ta ki aklını başından alan Burhan'a rastlayıncaya kadar. Burhan oldukça zengin bir iş adamı. Evli, ve de görünüşe göre dört dörtlük giden bir evliliği var. Nur'un oğlu ile Burhan Bey'in oğlu aynı sınıfta okuyorlar. Okula gelip giderken tanışmışlar. Ve “Çok direndim Gül ama, bir erkeğe de ihtiyacım vardı. Ve Burhan, kadınların ne istediğini çok iyi bilen ve çok zeki bir adam. Beni kendisine aşık etti. Ama sor mutlu muyum. Ne gezer acılar ve vicdan azapları içerisinde kıvranıyorum. Ona göre hava hoş, karısıyla mutlu bir hayat yaşayıp ara sıra benimle vakit geçiriyor. Güya beni çok seviyor. Bugün, “Seni çok seviyorum, sen yanımda yokken hep aklımdasın. Her şey bana seni hatırlatıyor” derken, yarın bakıyorum karısıyla el ele... Gidecekleri tatilde neler yapacaklarını bana anlatıyorlar. Gül buna

dayanamıyorum. Ama ondan kopamıyorum. Mehmet'e ve de oğluma asla laf getirtmek istemiyorum. Burhan, boşan evlenelim dese yapamam. Mehmet'i ölüme terk etmek gibi olur bu. Velhasıl yanıyorum Gül, yanıyorum" diyor

İşte, kendi cehennemimde günahlarını yakan biri daha. Ama neden Allah'ım neden? Muhakkak bir sebebi var. Bu mükemmel sistemde hiçbir şey sebepsiz olamayacak kadar kusursuz yaratılmış. Muhakkak bu çektiklerimizin de bir sebebi olmalı ama ne? Yanlış seçimlerimiz mi? Yoksa, henüz anlayamadığımız bir sebepten ötürü tüm bunları yaşamamız mı gerekiyor?

Nur'un da, benim de ortak bir zevkimiz var. Deniz ve güneş. Bu onbeş gün her şeyi unutup, bol bol denize girip, güneşlenmeye karar verdik. Bodrum'un masmavi denizi ve içini yakan o harika güneşi, bizi bekliyor. İkimiz de bu doğa harikası yörenin keyfini çıkarmaya kararlıyız. Nur da benim gibi sarışın ama o mavi gözlü çok alımlı bir kadındır. Onu dışarıdan gören vurdum duymaz, gününü gün eden bir kadın zanneder. Görünüşü biraz öyle ama, ben bile onunla samimi oluncaya kadar onun bu kadar hassas ve düşünceli olduğunu bilmiyordum. Eminim ki ne kocası, ne de sevgilisi onun kadar üzülüyor ve kendi zevklerini yaşıyorlar. Hepsi hayatından memnun. Ama bu olayları kafasında makul bir yerlere oturtmaya çalışan Gül gerçekten perişan.

Allah'tan ikimiz de yaşamayı çok seviyoruz ve tüm sıkıntılara ara verip bu harika yörenin tüm güzelliğini yaşamaya başladık. Zeynep'in yanımda olması da bana ayrı bir mutluluk veriyor. Saatlerce yüzüyor ve güneşleniyoruz. Zeynep'in güneşte durma süresine sınır koydum ama biz o uyurken de güneşleniyoruz ve ikimiz de fıstık gibi bronz

bir vücuda sahip olduk. Akşamları da, giyinip, kuşanıp biraz bir şeyler yudumlayıp, müzik dinleyerek yiyor, içiyor ve saatlerce sohbet ediyoruz. Harika... Allah'ım şükürler olsun sana, verdiğin her şey için bana... Hem mutluyum ,hem acı çekiyorum. Garip bir durum ama, böyle...

Acaba Serdar başka birisi ile çıkıyor mu? Yoksa beni düşünüyor mu? Nur'un işi benimkinden de beter... Allah hepimize, tüm insanlara yardım etsin. Kendi kendimize karmakarışık olmuşuz. Hepimiz kendi çapımızda bir şeyler yapıp duruyor, kah seviniyor kah üzülüyoruz. Kimbilir yukarıdan görünüşümüz ne kadar tuhaftır.

Her güzel şeyin sonunun geldiği gibi bu güzel tatilimiz de sona erdi. Otobüse binip, Ataköy'ümüze geldik.

İki hafta sonra, bir tekstil firmasının reklam müdürü olarak odamda oturuyordum. Eski ajansımın yanında cidden dev bir kuruluş. Odam da çok güzel ve ajanstaki odama göre epey büyük. Bir de sekreterim var. Elif. Çok cici bir genç kız. Lise mezunu, esmer güzeli, uzun boylu harika bir şey.Yirmiüç, yirmidört yaşlarında. Birbirimizi çok sevdik. Bir genel müdürümüz var ama, ben direk patronumuz Yaşar bey ile çalışıyorum. Bu arada iyi bir maaşa anlaştım. Ekonomik özgürlüğümü gene ele geçirdiğim için mutluyum.

Sıkı bir çalışma temposuna girdim. Önce patronumuz Yaşar Bey'e vakit ayırıp, uzun uzun hayallerini, neler yapmak istediklerini, hedeflerini tam olarak öğrenmeye çalıştım. Sonra fabrikadaki tüm bölümleri tek tek gezerek, neler yaptıklarını, ürünlerin nasıl oluştuğunu, kalitesini, diğer ürünlerle farkını, çalışanların heyecanlı olup olmadıklarını gözlemledim. Firmanın hem kendi mağazalarını hem de distribütörlerini tek tek gezmeye başlayarak, ma-

ğaza müdürleri ile saatlerce konuşup, hem kendi fikirlerini hem de müşterilerin tepkilerini öğrenmeye çalıştıktan sonra, piyasa araştırması ile ilgili olarak kendi hazırlamış olduğum bir anket formunu bastırıp, tüm mağazalara bizzat müdürleri tarafından müşterilere doldurtulması için bıraktım.

Allah'tan, böyle tempolu, çalışırken, başka şeyleri düşünerek vakit bulamıyorum. Ne zaman işler hafifleyip elim bir çay veya kahve alıp otursam aklıma Serdar ve onunla birlikte kalbime de özlem, kıskançlık gibi acı veren duygular geliyor. O zaman hemen Elif'i yanıma çağırıyor onunla sohbette başlıyorum.

"Elif gelsene birer kahve içelim."

"Hemen geliyorum Gül hanım. "

"Eee anlat bakalım görüşmeyeli neler oldu? "

"Dün yazmış olduğunuz notları daktilo ettim"

"Boş ver işleri Elif'ciğim. Ben seni soruyorum. Arkadaşın Ali nasıl? Nasıl gidiyor? "

"Çok iyi. Dün akşam sinemaya gittik. Hep sizi anlatıyorum. Sizi çok merak ediyor"

"Bu hafta içi öğle vakti çağır da birlikte karşı restoranda bir yemek yiyelim. Ne dersin? İster misin? "

"Sahi mi? Çok teşekkür ederim. "

"Aşk olsun... Ne var bunda teşekkür edecek. Hem ben de Ali'yi tanımak istiyorum. Bakalım benim Güzel Elif'imi hak ediyor mu? "

"Sizi çok seviyorum Gül Hanım. "

“Ben de seni canım. Hem sen olmasan ben ne yaparım. Birlikte çok şey başaracağız seninle”

Elif’i çok seviyorum. Ama onun bana olan sevgisi adeta fanatikliğe dönüştü. Sanırım şimdiye kadar ailesi de dahil kimse ona benim verdiğim önemi vermemiş ve benim gösterdiğim sevgiyi göstermemiş. Neden insanlar bu konuda bu kadar cimri. Ne olur sanki insanlara önem versek, daha doğrusu önemli olduklarını fark etsek? Çünkü herkes çok önemli ve kıymetli zaten. Ve vermiş olduğumuz bu önemi onlara hissettirsek. Onları sevsek ve sevdiğimizi sık sık söylesek. İnsanlar çok sevdiği kişilere bile şımarmanın diye sevdiğini söylemiyor. Ne kadar yanlış. Bırakalım sevgi, kalbimizden, ağzımızdan, gözlerimizden tüm dünya’ya yayılsın. Her yer sevgiyle kaplansın... O zaman bir tek kötülük yaşayamayacak dünyada ve gene cennete dönecek güzel dünyamız.

Bu arada evdeki durum çok hoş değil. Tarık ile artık hiç anlaşılamıyorum. Adeta Zeynep ile birlikte yalnız bir hayat yaşıyorum. Bir insan hep evde olup da nasıl hiç yanında olmaz? Yaşamamam anlayamazdım. Zaten kendisini de sadece negatiflikleri ile belli ediyor. Onun için belli etmemesi daha hayırlı. Ama bu evdeki elektiriği gergin bir hale getirdiği için, ne kendi sağlığım nede Zeynep’in sağlığı açısından bu evliliği yürütmek istemiyorum.

Ayrılık fikrini Tarık’a kabul ettirmem çok zor oldu. Aslında beni seviyor. Ama onu asıl üzen, bir düzeninin bozulması... İkinci ve en önemlisi, başta ailesi olmak üzere herkesin ne diyeceği. Çünkü Tarık, “kan kussan, şerbet içmiştim diyeceksin” diye yetiştirilmiş bir insan. Ben ise tam tersi, şerbet bile içmiş olsam, “ya acaba bu kan olabilir mi?” diye etrafa soranlardanım.

Tarık gibi hatta ondan daha beter yetiştirilmiş o kadar çok, kişi var ki etrafta, insan dehşet içerisinde kalıyor. Koskaca kadınlar ve adamlar kendilerini yaşayamıyorlar. Zamanında almış oldukları şartlanma ile devamlı huzursuzlar. Hep bir hata yaptıklarını sanıyor, mutsuz ve huzursuz yaşayıp gidiyorlar. Aslında ben de anneme göre iyi bir evlat olsam, onlardan bir farkım olmayacak.

Tüm kitaplarını okuduğum ve fikirlerinin farkındalığının hayranı olduğum Doğan Cüceloğlu , “Savaşçı”adlı kitabının bir bölümünde şöyle söyleyerek, bu konuya harika bir bakış açısı getiriyor :

“Bizim ana ve babalarımız umursamaz bir tavır içinde değiller. Aktif bir biçimde bizim ezik ve çekingen olmamızı sağlayıncaya kadar bizimle uğraşırlar. Onların bu çabaları sonucu ruhlarımız kırılıp süklüm püklüm hale gelince, onlar da analık babalık görevlerini tam yaptıklarını düşünerek içleri rahat etti. Japon bahçesini gezerken dikatimi en çok çeken şu oldu. Bazı Bonzai ağaçlarının önüne plaketer koymuşlar. Bu plaketer ağaçların geçmişiyile ilgili bilgiler veriyor. Bu ağaç bilmem kim ailesinin geliştirdiği bir budama yöntemi ile bu hale gelmiştir gibi. Ağaca bakıyorum bodur bir ağaç ama, okuduğum o plakete göre 150 yaşını aşmış. Ağaçları budama tekniği geliştiren kimseye Japonlar büyük saygı duyuyorlar. Ağacın doğal olarak büyüyüp, gelişip ulu bir ağaç olmasını önleyen ve bodur bir ağaç olarak kalmasını sağlayan kişiye üstat olarak bakıyorlar. Bizde de kim çocuğunu daha bodur bırakıyorsa, ona “Vallahi bravo o anaya, babaya... Öyle bir çocuk yetiştirmişler ki çocuğun ağzından hiç laf çıkmıyor. Her yerde çok hanım hanım veya paşa paşa oturuyor” gibi laflarla onu taktir ediyoruz”

Türkiye’de aile ve okulda verilen eğitim bundan daha güzel anlatılamazdı, bayılıyorum bu adama... Hele “İyi Düşün Doğru Karar Ver” kitabını bence herkes okumalı.

Maalesef etrafta birçok kendini erkek veya kadın zanneden kırk, elli yaşlarında Bonzai’ler geziyor ve bunlar etraflarına da sıkıntı saçıyorlar.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Boşandıktan sonra Zeynep'le beraber evden ayrılıp, gene Ataköy'de kiralık bir daireye geçtik. Zeynep şu sıralar lkokul son sınıfta. Seneye ortaokula başlayacak. Zeynep açısından boşanmamız ile ilgili hiçbir problem yaşamadık. Tarık da ben de bu olayı çok normal olarak gösterip, bir müddet ayrı oturmamızın daha iyi olacağını söyledik. Bir pedagoga da, “yapmam gereken herhangi bir şey var mı?” diye danıştım. Zeynep ile bir seans görüştüğten sonra “Harika bir çocuk. Çok güçlü... Bence o birçok kişiye yardımcı olabilir” dediğinde rahat bir nefes aldım. Şükürler olsun Allah'ım sana...

Evimizi çok hoş döşedik. Zeynep'in odasında mobilyalar bembeyaz. yerdeki halı ve duvarlar ise mavi. Benim yatak odam ise, bordo ve koyu altın sarısı renkte döşendi. Tüm perdeler, yere kadar uzanan yatak örtüsü ve her yere serpiştirilmiş kuş tüyü minderler bordo. Halı ve duvarlar ise altın sarısı. Salonumuz ise Hindistan'dan gelen bir çok mobilya ve aksesuar ile çok mistik bir havada. Her yerde mumlar yanıyor ve tütsüler tütüyor. Genelde çaldığım meditasyon müzikleri de ayrı bir huzur veriyor. Zeynep de, ben de halimizden çok memnunuz Allah'a şükür. Mutfağımız oldukça geniş. Oraya da çok sempatik bir yemek köşesi yaptık. Hatta bir de minik televizyon koyduk. Haberleri falan yemek yerken izliyoruz. Salona özellikle televizyon koymadım. Televizyon'un aile içi iletişimi bozduğuna inanıyorum. Zira insan bir takılınca iyi kötü demeden devamlı ona bakıyor. Oysa bizim birbirimize bakmaya daha çok ihtiyacımız var.

İşler epey yoğun gidiyor. Reklamın sonuçlarını tam olarak alabilmek için satış ile o kadar çok uğraşıyorum ki, hemen hemen her gün mağaza müdürlerinden satış raporu istiyorum. Satışın düştüğü mağazaları o hafta ziyaret edip, neden düşmüş olabileceğini araştırıyor ve bunu aylık raporlar halinde Yaşar Bey'e sunuyorum.

31 Aralık günü bir mali yılımız daha doldu. Öğleden sonra hem yeni yılın bütçesini oluşturmak, hem de geçen yılda neler oldu, neler olmadı diye gözden geçirmek üzere bir toplantı yapacağız. Akşam üstü de yeni yıl kokteyli-miz var. Gece ise, yeni yılı kutlamak için eski evde Tarık, ben, Zeynep ve bazı arkadaşlar toplanacağız. Zeynep şimdiden evde babasıyla dün benim aldığım çam ağacını süslemekle meşgul.

Sıkı geçen bir toplantıdan sonra tam odama gidiyordum ki, Yaşar Bey ;

“Gül Hanım, biraz odama gelir misin?”

“Tabii Yaşar bey”

Yaşar Bey'in karşısındaki koltuğa oturdum. Genel müdürümüz Orhan bey de geldi.

“Ne içersiniz Gül Hanım? ”

“Kahve alayım”

“Bir viskiye ne dersin? ”

“Viski mi? ”

“Evet”

“Olur”

“Gül Hanım... Orhan beyin ve benim kararımızı sana ben bildirmek istedim. Çok başarılı bir sene çıkarttın. Ger-

çi geçen sene de aynı başarıyı göstermiştin. Ve biz satış da sana bağlayarak, senin pazarlama müdürü olmana karar verdik. Bu arada maaşına yüzde 80 zam yapıp, kullanımına da bir araba veriyoruz”

“Teşekkür ederim. Sağ olun efendim”

“Biz teşekkür ederiz Gül hanım”

Allah’ım şükürler olsun sana... Yüzümün kızardığını hissediyorum. Çok sevindim ama sanki utanıyorum da... Hem hak ettiğimi biliyorum, hem bir minnet duyuyorum. Hemen koşup, herkese söylemek istiyorum. Bir yandan da oturup, bu anın zevkini çıkarmak istiyorum. Duygular, duygular, duygular... Ne karışık ama hoş duygular.

Yarım saat kadar Yaşar beyin odasında oturduktan sonra teşekkür edip, odama döndüm. Elif’in yanından geçerken;

“Elif, gelir misin? ”

“Tamam Gül hanım”

“.....”

“Buyurun”

“Elif başardık... Tebrikler canım... Pazarlama Müdür-lüğü olduk. Sen ve ben. Satış da bize bağlandı. Bunu biz başardık. Maaşının ne olacağını şu an bilmiyorum ama, eğer istediğimiz gibi olmaz ise, muhakkak konuşacağım. Bu ikimizin başarısı”

“Sahi mi Gül hanım?.. Yaşasın, tebrik ederim. ”

“Haydi bir şeyler söyle içelim”

“Hemen... ”

Harika bir yılbaşı geçirdik. Her şey çok güzeldi. Tüm senenin yorgunluğu gitmiş, kuş gibi hafif olmuştum. Ertesi gün Zeynep ile kendi evimizde uyandık.

“Aşkım, bugün için bir programın var mı?”

“Hayır anneciğim. Ne diyecektin?”

“Diyorum ki, bugün baş başa güzel bir yerde yemek yiyelim. Ne dersin?”

“Harika olur. Hem senin müdürlüğünü kutlamış oluruz.”

“Tamam. Biraz daha tembellik yapalım, sonra giyinir çıkarız. Nede olsa akşam çok geç yattık.”

“Ben biraz daha yatıyorum o zaman. ”

“Tamam ben de biraz kitap okuyayım. İki saat sonra hazırlanırız”

Boğaz’da güzel bir yemeğin ardından, Bebek Otel’e uğrayıp bir şeyler içmek istedik. İçerisi, oldukça kalabalıktı. Cam kenarında iki kişilik bir masayı boş bulunca çok sevindik”

“Anne inanmıyorum, bak kim? ”

“Kim yavrum? ”

“Selçuk”

“Selçuk da kim? ”

“Ya nasıl tanımazsın? Bizim tuttuğumuz takımın futbolcusu. Hep gazetelerde resmi var ya... Hani çoğu zaman gol atar”

“Evet. Nerede? ”

“Bak... Tam karşımızda”

“Hmmmmm gördüm. Boş ver bakma. Bunlar kendilerini bir şey sanıyorlar. ”

“Doğru söylüyorsun”

“Ne içmek istersin aşkım? ”

“Sütlü kahve”

“Tamam... Bakar mısınız? Bize bir sütlü kahve bir de orta Türk kahvesi lütfen”

Bir müddet sonra Zeynep “Anne lütfen, Selçuk’tan imza alabilir miyim? diye tutturdu. Ve bir kağıt kalem bulup, Selçuk’un yanına gitti. Bir müddet konuştular. Bu arada dönüp dönüp bana bakıyorlar, Selçuk gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. Biraz sonra ikisi birden masaya geldi.

“Merhaba ben Selçuk. Siz de Gül... Zeynep’ten öğrendim. Üstelik mesleğinizi de öğrendim... Benim bir ricam olacaktı. Sizin firmadan toplu bir alış veriş yapmak istiyorduk. Ama bunu reklam karşılığı yapabilir miyiz diye soracaktım”

“Neden olmasın? Konuşuruz”

“Bir kartınızı alabilir miyim? ”

“Tabii buyurun”

“Çok teşekkür ederim. ”

Yol boyunca Zeynep Selçuk’la ilgili konuştu da konuştu.

“Anne bir koşuyor, kimse Selçuk’a yetişemiyor. Şirkete gelince beni de çağırır mısın? Okulda millete hava atacağım”

“ Aşkım, aslında şu hava atma lafını pek sevmiyorum, biliyor musun? Gerçi, bende bazen kullanıyorum ama sanırım, bu sözcüğü kelime haznemizden çıkarsak daha iyi olacak. Aslında içeriği tüm değer yargılarımıza ters. Sence de öyle değil mi? ”

“Evet, sahip olduğun bir şey için başkalarını kıskandırmak maksatlı bir hareket değil mi? ”

“Evet ve bunu yapanlara dikkat et... Genelde gelişmiş kişilerdir. Olgun bir insan bunu yapar mı? ”

“Yapmaz. Ben de öylesine söylemiştim zaten. ”

“Biliyorum bir tanem. Diyorum ya, bende söylüyorum ama ağzımızdan çıkan sözcüklere de saygımız olsa iyi olacak. Yoksa laf ola beri gele diye konuşan bir çok kişiden farkımız kalmaz değil mi? ”

“Haklısın anneciğim ”

İki gün sonra bir görüşmeden döndüğümde, Elif Selçuk'un notunu ilettili. Beni bulamayınca aramam için telefon numarasını bırakmış.

“Alo, Selçuk bey ile mi görüşüyorum? Ben Gül Erdem”

“Merhaba Gül Hanım, bugün fazla yoğun değilseniz oraya gelsem, benimle ilgilenebilir misiniz diye aramıştım da”

“Tabii tabii, buyurun bekliyorum. ”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Selçuk'un şirkete geleceği haberine Elif'in tepkisi de en az Zeynep kadar coşkulu oldu. Hop oturup, hop kalkıyor. Devamlı birilerine, "Biliyor musunuz kim gelecek bizim buraya?" diye haber veriyor. Nihayet akşamüstüne yakın bir saatte, Selçuk bey teşrif etti.

"Geç mi kaldım. Ama bir türlü çıkamadım"

"Problem değil... Nasıl gidiyor? Maç falan yok mu? "

"Hayır şu sıralar yok. On gün kadar serbestim. Sonra kampa gireceğiz"

"Öyle mi? Bu konuda pek bilgi sahibi değilim de "

"Öyle.... "

"Ne içersiniz? "

"Çay alabilirim"

"Peki. Elifciğim, bir çay Selçuk beye, ben de kahve alayım lütfen. Bu arada, size Elif'i tanıştırayım. Benim sağ kolum diyebilirim. Onunla çok şeyler başarıyoruz. O olmaz ise ben şaşırır kalırım. Bu arada da en az Zeynep kadar hayranınız. "

"Memnun oldum. "

"Belki bir imzalı resminizi verirsiniz. Çok memnun olur. "

"Tabii ki, ama yanımda yok. Ben sonra size veririm. "

"Anlaştık. Pekala, sizin konuya gelelim. Ne istediğinizi tam olarak anlayabilir miyim? "

“Aslında bir firmadan toplu alışveriş yapılacak ama, bununla ben ilgilenmiyorum. Sadece, belki firmanızı tanırsam onlara fikir veririm diye düşündüm. ”

“Hımmm. ”

“Tabii eğer vaktinizi almıyorsam. ”

“Anlaşıldı. Eğer diğer takımdan olsaydınız, vaktimi alıyorsunuz diyebilirdim ama, size asla. Buraya geliyorsunuz diye kaç kişi sevindi. Üstelik Zeynep sizi göremediği için çok üzülecek. ”

“Zeynep’i özel görmeye gelebilirim. ”

“Çok sevinir. ”

“Tabi siz de isterseniz. ”

“Çok memnun olurum. ”

“..... ”

“İsterseniz size fabrikayı gezdireyim? ”

“Sevinirim. ”

Birlikte tüm fabrikayı gezdik. Her şeyle ilgilenir gibi yaptıysa da, gayet bariz bir şekilde benimle ilgileniyor. Bu da hoşuma gitmiyor desem yalan olacak. Çok enerjik ve hoş bir çocuk.

“Gül hanım, özel bir şey sorabilir miyim? ”

“Tabii... ”

“Zeynep’in babası. Yani evli misiniz? Yüzüğünüz yok da”

“Ayrıldık. ”

“Bekarsınız yani.... ”

“Evet.

“Peki eğer bir mahsuru yoksa, bu akşam Zeynep ile sizi yemeğe çıkartabilir miyim ? ”

“Bu akşam mı? ”

“Şey, bizim serbest günlerimiz çok sınırlı da, hazır tatildeyiz... Sizce mahsuru yoksa. ”

“Olur... Sanırım Zeynep çok sevinecek buna... ”

“Peki siz? ”

Çok çapkın bir gülüş ile yüzüme baktı. Ben de ona gülümsedim. İçimden; “ çok hoş bakıyorsun da, benim bakışlarımdaki çapkınlık, seninkini yaya bırakır” diye düşünüyorum. Acaba kaç yaşında? Kesin benden küçüktür.

“O zaman akşam buluşuruz. ”

“Ben sizi alırım. Eğer adresinizi verirsiniz... ”

“Peki. Saat kaçta gelirsiniz? ”

“Kaçta geleyim? ”

“20.30 desek. Buradan dönüşüm falan o saati bulur. ”

“20.30 da sizdeyim. ”

İçimde hoş bir heyecan ile yolcu ettim Selçuk’u. Masama gelir gelmez evden Zeynep’i aradım.

“Alo aşkım.”

“Efendim anneciğim?”

“Evde misin?”

“Sesim teyp kaydına mı benziyor?”

“Üf anasının kızı... Ukalalık yapmasan olmaz mı?”

“Ama daha dün seninle böyle saçma sorular hakkında konuşup, gülmemiş miydik?”

“Haklısın bebek. Heeeeyyyy şimdi bombayı patlatıyorum, sıkı dur”

“Hazırım”

“Akşam yemeğe çıkıyoruz.”

“Sevindim ama, pek bomba şiddetinde değil.”

“Bomba asıl şimdi geliyor. Bil bakalım kiminle?”

“Ay anne heyecan yaptım. Söyle kiminle?”

“Selçuk’la”

“Hadi ya.... Vuaaaavv harika...”

“Bombanın şiddetini biraz daha arttırabilir miyim?”

“Yanında da Sedat mı var.”

“Sedat kim ya? ”

“Aman anne iyi ki sende takım tutuyorsun. Aynı takımın oyuncusu. ”

“Hayır ya Sedat medat yok. Zeynep... ”

“Anne söyle... Bu bomba bekleyişi, bombadan daha etkili... ”

“Selçuk bana asılıyor. ”

“Hadi ya... Belliydi zaten... O gün hep seni sordu. Pe ki sen ne düşünüyorsun? ”

“Bilmem, sanırım hoşuma gitti. ”

“Ay anne hemen gel. Çok heyecanlandım. ”

“Birazdan geliyorum aşkım. Sen hazırlana dur. ”

Eve gittiğim de Zeynep’i hazırlanmış ve heyecanlı bir şekilde buldum.

“Anne, neler oluyor? Anlat hadi... Çatlayacağım neredeyse ”

“Bebeğim, sana anlattığımdan başka bir şey yok. Dur, ben de hazırlanayım. Birazdan gelebilir. ”

“Tamam... ”

Siyah bir pantolon, beyaz biraz dekolte moher bir kazak giyip, hoş bir makyajdan sonra, bolca Eternity kokumdan sürdüm. Epey uzayan sarı saçlarımı dalgalı ve serbest bırakıp, saçlarımı da parfümledikten sonra hazırdım.

“Anne, geldi. Aşağıda beyaz spor bir Mercedes var. ”

“Hadi gidelim. ”

Arabada ben öne Selçuk’un yanına, Zeynep de arkaya geçti.

“İyi geceler... Çok güzelsiniz hanımlar... Eyvah herkes bize bakacak.”

“Teşekkürler. ”

“Nereye gidiyoruz? ”

“Fark etmez. ”

“Yeşilköy sahilindeki balıkçılardan birine gidelim mi?”

“Tamam. ”

Güzel bir gece geçirdik. Selçuk çok konuşkan. Zeynep'in gözüne girebilmek için neler neler yaptı. Ve başardı da. Ara sıra masaya imza istemeye gelenler oldu. Bu olay Zeynep'in çok hoşuna gitti.

İkinci gün işte tam onu düşünürken, Elif;

"Gül hanım, Selçuk bey telefonda"

"Tamam canım bağla. "

"Selam"

"Selam dünyanın en güzel ve en küçük annesi"

"Selam bu ne güzel iltifatlar"

"Ne iltifatı. Hepsi gerçek... "

"Teşekkürler"

"Çıkışta seni ben alabilir miyim? "

"Arabasız gidersem, sabah nasıl gelirim? "

"Ben getiririm. Lütfen... "

"Tamam. Saat altıda çıkıyorum"

"Kapıda bekleyeceğim"

Saat altıya on kala tuvalete girip makyaj ve parfümümü yeniledim. Serdar'ın ajanstayken kullanmış olduğum Montana parfümümü, ajanstan ayrılır ayrılmaz Eternity ile değiştirdim. Çünkü o koku bana Serdar'ı hatırlatıyordu. Daha sonra beni defalarca aradığında, o da o kokuyu duyduğu her yerde, beni hatırladığını söylemişti. Aradan üç sene geçti. Boşandığımı bilmiyor. Ben de boşandıktan sonra cesaret edip, onu arayamadım. Ya hayatında biri varsa. Gurur, ah bu gurur insanı mahvediyor. Kaç kere elim telefona gitti, numaraları çevirirken, vazgeçip geri

kapattım. Geceler boyu onu düşünüp ağladığım çok oldu. Hoş adamdı, kesin hayatında biri vardır. O zaman bile kızlar rahat bırakmıyordu, fark ediyordum. Ne yapalım, ne denir buna bilemiyorum. Doğru zamanda karşına yanlış kişi, yanlış zamanda karşına doğru kişi çıkıyorsa, ne yapmak gerekiyor? Evlenirken acele etmem nasıl yanlış bir karar ise, boşanırken ağır davranmam da geciken bir karardı. Hayatta başımıza gelenlerin, sorumluluğunu asla kadere veya başkalarına bağlamamalıyız, hepsinin tek bir sorumlusu var... Şu aynada bana bakan güzel kadın... Kendi kendime gülümsedim. Seni seviyorum Gül... Birden aklıma, Selçuk geldi. Hoş çocuk... Bana heyecan veriyor. Biraz sonra onunla buluşmak çok güzel. Aynadaki görüntüme öpücük gönderip, bir de göz kırptıktan sonra tuvaletten çıktım. Kapıda bu sefer siyah bir jeep bekliyor. Beni görünce hemen dışarı fırladı..

“Selam. Ne haber? Kusura bakma ya bu merete binip inmek de zor ama, Levent tarafından geliyorum. Trafik rezaletti. Gecikince arabayı alamadım.”

“Boş ver problem değil”

Aslında bir çok kişi jeep kullanıyor ama, dediği doğru. Ben hiç sevmiyorum. Hele üstümdeki bu dar mini etekle jeep’e binmek çok zor. Herkes kendisini arazide zannediyor. Düz yolda jeep dolu, üstelik her türlü vergisi de fazla ama, burası Türkiye. Değer yargılarımız çok farklı.

“Çok güzel görünüyorsun”

“Teşekkür ederim. Sende çok hoşsun. ”

“Çok ısrar ettim ama seni görmeyi çok istedim. Hiç değilse eve bırakayım. Böylece sabah getirmeyi de garanti ledim iyi oldu”

“Çok hoşsun. Dikkat et şımarabilirim”

“Şımar. Bence bunu hak ediyorsun”

“Öyle mi diyorsun? ”

“Öyle”

“Bir şey sorabilir miyim? ”

“Evet”

“Allah aşkına Zeynep’i kaç yaşında doğurdun. On falan mı? ”

“22. Yani 33 yaşımdayım. ”

“Hadi ya. Yani 33 genç bir yaş ama, inan ben seni 23 yaşında falan zannettim. ”

“Haklısın. Herkes öyle zannediyor. Küçük gösteriyorum. Eskiden de öyleydi. Herkes flört ederken kimse adam yerine koyup bana bakmazdı. Sen kaç yaşındasın Selçuk? ”

“26”

“Benden yedi yaş küçüksün yani”

“Evet ama senden büyük duruyorum”

“Bunu birisine sormalıyız. Bakalım sahiden öyle mi duruyor? ”

“Kesin öyle duruyor”

“Neler yaptın bugün? Antreman var mıydı? ”

“Hayır. Önümüzdeki hafta kampa giriyoruz. Sonra her gün antreman var. Şimdi tatil. Bir yere gidelim mi? ”

“Bugün, Zeynep yalnız. Eğer müsait olursan yarın gideriz ”

“Tamam. Yolu biraz uzatabilir miyim. Hemen geldik de”

“Olur”

Bir müddet sonra Florya sahilinde denizin kenarında duruyorduk. Bir iki araba var yok, dev dalgalar sahile vuruyor. Allah’ım bu Florya sahilinin kesin benim aşk hayatım ile bir ilgisi var. Normalde de, bir gün gelmediğim bir muhit. Birden elimi tutmasıyla, düşüncelerden kendimi kurtardım. O kadar hoş bakıyor ki bana, kalbimin çarpıntısını o da duyacak diye ödüm kopuyor.

“Gül galiba aşık oldum.”

“Böyle bakmaya devam edersen ben de olacağım”

“Sen nasıl baktığının farkında mısın? ”

“Hayır. ”

“İnanılmaz”

Birden öpüşmeye başladık. Kalbim öyle çarpıyor ki, epeydir böyle çarpmamıştı.

“Selçuk”

“Canım”

“.....”

“Gül, sana aşık oldum. İlk gördüğüm andan beri”

“İstersen gidelim. Burası çok tekin görünmüyor”

“Tamam canım”

“.....”

“Gül birlikte olabilir miyiz? Benim kız arkadaşım olur musun? ”

“.....”

“Gül... Sana söylüyorum. ”

“Bilmiyorum. Her şey o kadar çabuk oluştu ki, daha bir hafta önce seni tanıımıyordum. Yani tanıyordum da henüz tanışmamıştık. Şu an tanıştık ama, hala seni tanıımıyorum. Tabii sen de beni tanıımıyorsun ”

“Tanırız Gül. Lütfennnnnn”

“Senin bu lütfenlerine bayılıyorum. Çocuk gibisin. Lütfen anne bana çember al”

“Çember mi? O da nereden çıktı? ”

“Ne bileyim aklıma geldi işte. ”

YIRMİBİRİNCİ BÖLÜM

Eve geldiğimde sarhoş gibiydim. En güzel sarhoşluk... İçmeden olan aşk sarhoşluğu... Buna bayılıyorum. Ama bu bir ilişkide en fazla iki ay sürüyor. Sonradan aşk devam ediyor da, bu sarhoşluk kalmıyor.

“Aşkımın ben geldim. ”

“Hoşgeldin anneciğim. ”

“Zeynepppppp”

“Efendim?”

“Sence ben aşık olabilir miyim? ”

“Tabii ki olursun”

“Zeynepppppp”

“Aşık oldun. Dur tahmin edeyim. Yakışıklı bir futbolcu olabilir mi? ”

“Eveeeeeet”

“Harika... ”

“Zeynep ama benden küçük”

“Olsun anneciğim ne olur ki ? ”

“Di mi? ”

“Di”

“Zeynep kalk bir yere yemeğe gidelim. Hiçbir şey yapamayacak kadar mutluyum”

“Bana da uyar”

Ataköy'deki güzel bir kebabçıya gittik. İkimiz de kebaba bayılıyorruz. Birer Adana kebab ısmarladık. Yanına da ayran.

“Anne... ”

“Efendim aşkım? ”

“Hani sana Atilla'dan bahsetmiştim ya... ”

“Şu sarışın hoş çocuk mu? ”

“Evet”

“Benimle çıkmak istiyor”

“Bebegim sen daha çok küçüksün ama... ”

“Ama o da küçük anne”

“Bak burada haklısın. Peki sen ne düşünüyorsun? ”

“Tam karar veremedim. Aslında hoşlanıyorum. ”

“Zeynep sence aşk ne?”

“Aşk, insanların birbirini çok isteyip kavuşamaması”

“Bunu da nereden çıkardın şimdi. ”

“Şarkıların sözlerinden, filmlerden ve de eski aşk hikayelerinden, Leyla ile Mecnun gibi.... Hep bir özlem var. Hiç 35 senedir evliyiz aşkım, senin kara gözlerin beni mahvediyor diye bir şarkı sözü duymadım”

“Çok hoşsun, ama galiba haklısın. ”

“Anneciğim, hem ne düşünüyorum biliyor musun? ”

“Bilmiyorum aşkım”

“Anne tabii bilmeyeceksin, henüz söylemedim ki! ”

“E hadi söyle o zaman da bileyim, merak ettim”

“İnsanın hayatını bir pasta olarak düşün”

“Evet. ”

“Aşk bu pastanın bir dilimi olmalı. Okul, hayatın veya senin işin, annen, çocuğun, yaptığın spor, din... Kendini geliştirmen de diğer dilimler olmalı ve bunları kendi dilimleri içerisinde yaşamalısın. O zaman hem dengeli bir hayatın olur hem de, mesela aşkta üzülürsen bu üzüntü tüm hayatını kaplamaz.

“Sence doğru mu söylüyorum?”

“Vuaaaavvv hem de aşırı doğru. Bunu bir yerden mi okudun, yoksa tamamen senin fikrin mi? Çok güzel bir yaklaşım. ”

“Kendi düşüncelerim ama bu düşünceler, bazı okuduğum kitaplardan sonra oluştu”

“Çok doğru aşkı. Tamamen katılıyorum. Ama bunu uygulayabilmek çok mühim. Zaten her şey öyle değil mi? Mesela ben, bir çok şeyi biliyorum. Ama uygulayamadığım sürece bilmeyenden de bir farkım olmuyor. Bildiğin zaman bilgili oluyorsun, ama onu hayatında uygulamaya başladığında ise bilge oluyorsun. ”

“Peki nasıl uygulayacağız? ”

“Yaşayarak, canım. Allah ’ın bize lütfettiği bu bedenle, gene bize lütfettiği bu güzel dünyada, yaşayarak. Bir çok öğretmen bize bir çok şey öğretecek. Bazıları bizi kızdırırken, bazıları çok üzecek. Bazıları yardım edecek, bazıları aşık edecek. Kimi cefa, kimi sefa sürdürecektir. Ama bil ki bu kişilerin hepsi, bize bir şeyler öğretebilmek için Al-

lah'ın karşımıza çıkardığı kişiler ve de hepsi vazifelerini yapıyor. Ama çoğu bunun farkında değil. Eğer sen bunun farkında olursan, öğretilerinde fazla acı çekmez, insanlara da boşuna gücenmez, onları olduğu gibi seversin”

• “Hayat oldukça karmaşık değil mi anne? ”

“Evet. Ama unutma her şeye rağmen yaşamak çok güzel. Bunun için Allah’a şükretmeyi unutma emi bebeğim”

“Hep şükrediyorum anneciğim. ”

“Gelelim şu Atilla’ya. Kulüpten bir çocuktan değil mi?”

Bu arada, Ataköy’ün içindeki Bakırköy Spor Vakfı’nda tenis oynuyor Zeynep. Oldukça da hırslı. Bu Atilla’yı da oradan tanıdı sanırım.

“Evet, anneciğim. Onunla çıksam ne olur? ”

“Seni çok etkilemeyecek ise çık. Çünkü bu yaştaki ilişkiler bitmek zorundadır. Ve mühim olan, nasıl bittiği... Bunlara takılmayacaksın, zaten böyle deneyimler yaşayacaksın. ”

“Neden bitmek zorundadır? ”

“Aşkım daha onbir yaşındasın ve kendini yetiştirmen gerekiyor. Diğer erkekleri tanıman gerekiyor. Şimdi ne karşındaki erkeğin, ne de senin henüz karakteriniz oluşmamıştır. On sene, hatta yirmi sene sonra şu an beğendiğin şeyleri beğenmeyeceksin. Tabii aynı şey karşındaki çocuk için de geçerli. Bu yaşayacağın ilişkinin doğruluğu sadece şu anın doğrusu, yarının değil. ”

“Haklısın, yani çıkayım mı? ”

“Çık bakalım neler olacak? Peki ben Selçuk’la çıkayım mı? ”

“Sen de çık bakalım neler olacak? ”

“Çak bebek, anlaştık”

Zeynep ile bir konuda anlaştığımız zaman en çok yaptığımız hareket bu. Havada sağ ellerimizi birbirine vurmak ve “çak bakalım” demek.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

Selçuk ile beş aydır ilişkimiz devam ediyor. Enteresan, zevkli, enerjik ve yoğun bir şekilde. Birbirimize çok uyumlu iki kişi asla değiliz, hatta hiç uyumlu değiliz. Aslında, birbirimize karşı güçlü bir çekim var aramızda. Bu bitince bitmeye mahkum bir ilişkiyi, şu an tüm güzellikle-riyle yaşıyoruz. Ben bunun bilincindeyim ama Selçuk hiç değil. Şimdiden, kendisini benim kocam, Zeynep'in de babası olmaya hazırlıyor.

Selçuk Lise mezunu. Kendisini geliştiren birisi için, üniversite okumamak, bence hiç önemli değil. Üniversite mezunu o kadar çok kişi tanıyorum ki, oturup konuşacak bir konu tespit edemezsin. İnanılmaz, yüzeyseldirler. Ama maalesef, Selçuk'ta öyle. Asla, ne kitap okuyor, ne kendisini geliştirmek için herhangi bir girişimde bulunuyor. Sadece vücudunu geliştiriyor. Kendisine göre de zaten bu yeterli, ama benim ile uzun bir ilişkisinin olamayacağı kesin.

Fakat, şu sıra etkisindeyim. Erkek yanı benim dişi yanım ile iyi uyuştu ama, maalesef, sadece bir yanlı bir ilişkinin, çok kısa süreli olacağını da biliyorum. Her ne kadar bu bir hata ise de, hatalarım ile kendimi seviyor, bu hatanın bedelini de, bir şekilde acı çekerek ödeyeceğimi de hissediyorum. "Olsun, bana seninle geçen yıllarım yeter"şarkısını söyleyerek, olayın gidişatına kendimi kaptırmış, aşkın gözü körlüğü içerisinde, tüm hislerimi hoşnut etmekle meşgulüm. Biliyorum yakında bu hoş hisler, büyük bir ihtimal kendisini pek hoş olmayan hislere bırakacak. Her konuda hislerini kontrol edebildiğin ölçüde başa-

rılı, hislerinin seni kontrol ettiği ölçüde başarısız oluyoruz. İşte buna da irade diyorlar sanırım. Bu yanımda zayıf. İrade-mi kuvvetlendirmem gerekiyor. Ama şimdi hiç sırası değil, bunu sonra denerim. Biraz sonra Selçuk bize gelecek. Zeynep annemlerde. Ben de biraz önce işten geldim. Güzel bir duş aldıktan sonra, kokulu kremlerim ile kendime bir masaj yapıp, yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyuldum. Elimde de ara sıra yudumladığım, buz gibi bir cin tonik var. Üzerimde de Selçuk'un, çok beğendiği oldukça mini siyah bir elbise... Her aynanın önünden geçişimde, aynada gördüğüm güzel kadına bir göz kırpyorum.

Allah'ım sen büyüksün, ben küçük. Yardım et bana ve hepimize. Bizi koru, tüm insanlığı. Seni çok seviyorum Allah'ım.

Kapı çalınca, büyük bir heyecan ile kapıya koştum. Ne güzel hisler... Gel de esiri olma. Ama sanırım esiri değilim. Çünkü bu hisleri yaşamak için, ne değer yargılarımı ne de yapmam gerekenleri ihmal ediyorum. Eksikliğim, sadece, kıskançlık, sahiplenme, öfke, gurur, kibir gibi hislere hala esir olmam. Bunlar da adamı ipe götürüp götürüp getiriyor yani.

“Selam aşkım”

“Selam dünya güzeli kadın. Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler”

“Ne var ne yok?”

“Harika. Her şey çok güzel, Allah'a şükür. Dün maçta harikaydın. Zeynep'le beraber hop oturduk, hop kalktık. Sana buradan konsantre olup enerji gönderdim. Aldın mı?”

“Ben senden devamlı enerji alıyorum zaten” dedi ve beni kucakladı. Bu adamdan cidden ben de müthiş bir enerji alıyorum. Sanki birbirimizi çekiyoruz

“Dur bir dakika elimdeki dökülecek”

“Ne o? Cin mi içiyorsun ? ”

“Yes, istermisin? ”

“Evet, evet, evet, seninle her şeyi istiyorum. Yahu bana büyü mü yaptın nedir? Sensiz bir an duramıyorum. Hep seni düşünüyorum. ”

“Ben de”

“Vuavvv... Bu ne güzel masa... Senin şu mumlarına ve tutsülerine bayılıyorum. Ne yiyeceğiz?

“Biraz ızgara, biraz soslu kızartma, bir, iki meze ve makarna... Yanında ne içersin? Cin koyayım mı yoksa rakı veya şarap mı alırsın aşkım”

“Şimdilik senin şu cinine eşlik edeyim. Sonra düşünürüz bebek”

“Okey. Sen otur, koyup geliyorum. ”

“Allah aşkına, şu millet ne kadar saçmalıyor. UFO görmüşler güya. ”

“Ne UFO’su ya? Nereden çıkardın onu? ”

“Baksana televizyonda söylüyor. Duymuyor musun? ”

“Duymadım, bir dakika şimdi geliyorum. UFO mu görmüşler? Nerede? ”

“Doğu da... Manyak mıdır nedir bunlar? Sen inanıyor musun bu UFO saçmalığına? ”

“Selçukcuğum bu konuda konuşmak için önce bazı kavramlarda anlaşıalım. Sen neye UFO diyorsun? ”

“Hayda sende her şeyi bilirsin? UFO’yu bilmiyorum deme şimdi bana. Bütün millet konuşuyor ya hani filmi de vardı ET diye. Uzaylılar”

“Selçuk, UFO uzaylılar demek değil”

“Ya neymiş? ”

“UFO, Undefined Flying Objects, yani tanımlanamamış uçan cisimler demek. Ve biz uzaydaki tüm cisimleri tanımlayamıyoruz. Bunun neresine inanıp inanmayacağım. Ama bana evrende bizden başka canlı var mı ve buraya gelebileceklerine inanıyor musun dersen? Evet, inanıyorum”

“Başka yerde hayat olan bir yer bulamadılar ki... ”

“Selçuk bu çok derin bir konu ama gerçekten merak edip soruyorsan, bildiklerimi ve kendi yorumumu sana anlatabilirim”

“Evet merak ediyorum”

“Bak canım, ışık hızı saniyede 300.000 km. Ve uzayda uzaklıklar ışık yılı ile ölçülüyor. Düşün!.... Bir saniyede 300.00 km.... Bunu, dakika, saat, gün, ay ve yıl ile çarp ve de en yakın mesafeler bile milyonlarca ışık yılı uzaklıkta. Şimdi önce sakince bu müthiş büyüklüğü düşün ki, bunu bile düşünebilmekten aciziz esasında. Ve bu müthiş evrenin içerisinde biz sence nereyi biliyoruz ki, ve senin yaşam dediğin, bizim bu bedenimize göre yaşam, yani dünya şartları. Her yaşam da bu şartlar da olmak zorunda değil. Sen orada senin gibi birinin yaşayıp, yaşayamayacağını düşünüyorsun, başka bir canlının, nasıl şartlar da yaşa-

dığını bilmiyorsun ki. Şu an algılamamız beş duyumuzla sınırlı. Beynimizi bile tam çalıştıramazken, koskoca evren de ne olup ne bittiğine nasıl bu kadar emin bir karar verebiliyorsun? ”

“Aslında doğru söylüyorsun. Sen her şeyi bilmek zorunda mısın? ”

“Benim bildiklerim ne ki? Koca bir okyanusta bir su damlası bile değil. Ama birazcık kitap okusanız, inanılmaz bilgiler, çığ gibi geliyor. Nasıl bunları merak etmiyorsunuz, inanamıyorum”

“Gül seni seviyorum”

Güzel bir gecenin sabahı erkenden uyandım. Sabah kısa bir yürüyüş yapıp, duş aldıktan sonra, meditasyon yaparak güne başladım. Hayırlı bir gün ver Allah’ım bana, yavruma, anneme, babama, kardeşlerime, Tarık’a, Serdar’a, Selçuk’a... Tüm insanlara... Hepimizi, kazadan beladan, kötülükten koru. Sevginin o güzel enerjisi, dünyada hepimizin içerisinden geçerek, gün boyu dönsün. Zaten sevginin olduğu yere kötülük gelmeye bile cesaret edemez.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Akşam Zeynep arkadaşı ile odasına çekildiğinde, ben de epeydir görmediğim Şule'yi aradım. Şule'nin kocası, pilot ve genelde evde olmuyor. Eğer gene yalnız ise bana gelmesini söyleyeceğim. Zira her gördüğümde sitem ediyor. Bir çok olayı problem yapmış, içerisinden çıkamıyor. Son gördüğümde bunalımdaydı.

“Alo, selam Şule ben Gül.”

“A a a Selam Gül. Hangi dağda kurt öldü beni arıyorsun. Şaşırdım birden.”

“Belki dağın birinde bir kurt ölmüş olabilir ama, benim aramamın bununla ilgisi yok. Sadece vakit bulduğum için arıyorum. Eğer senin de vaktin varsa, bize gel... Bir şeyler içer, sohbet ederiz. ”

“Bilmem, aslında işim var ama.”

“Kocan evde mi? ”

“Hayır. ”

“Ne işin var? ”

“Ya neyse gelirim, tamam. ”

Aslında ev işleri dışında hiçbir işi olmayan birisi Şule. Ve benim veya bir başkasının işi olduğu için, ona vakit ayıramadığı, zamanların öcünü almak adına, nispet eder gibi her zaman bu komik tavrı takınır. İlk önceleri buna kızıyordum ama, şimdi anlıyorum.

Her zamanki mutsuz bakışları ile karşımda oturuyor Şule. Çalan nefis müzik, tütsünün etrafa yaydığı ruhu ra-

hatlatan güzel koku ve görüşmek istediği bir arkadaşı ile baş başa geçireceği, sohbet edeceği birkaç saatin, güzelliğine karşı en ufak bir mutluluk ve Allah'a şükürü gözlerinde okuyamıyorum. Halbuki bu olaylar bende müthiş gönül hoşluklarına sebep oluyor ve bu gözlerimden okunduğu gibi, tüm hücrelerimden çıkarak etrafa yayılıyor. Belki bunun için geçenlerde bir arkadaşım "Gül seninle bir bardak çay içmenin bile keyfi başka oluyor. Yaşamın güzelliğini hatırlatıyorsun bana" demişti. Zaten yaşam bu yaşananların, toplamından başka ne ki? Yaşamın senin ona verdiğin anlamdan başka bir anlamı yok.

"Nasıl gidiyor Şule, ne var ne yok ?"

"Hiçbir halt yok vallahi, nasıl gitsin, bildiğin gibi. "

"Sen ne gibi bir halt bekliyorsun ki? "

"Ya hayatımda hiçbir şeyden memnun değilim. Değişeceği de yok... Ne olayların, ne insanların. "

"Peki değişik bir şey istiyorsan, sen değişik olarak neler yaptın, görüşmeyeli? "

"Ne yapacağım ki ben?"

"Dünyadaki en büyük çılgınlık, hayatında bir şeylerin değişmesini isteyip, hep aynı şeyleri yapmaktır derler... Sen farklı bir şey yapmıyorsan, hayatının nasıl değişeceğini lütfen bana izah eder misin"

"En azından Necati, benim neler istediğimi biliyor ama bana hiç ilgi ve sevgi göstermiyor"

"Mesela... "

"Mesela yaptığım hiçbir şeyi beğendiğini, onayladığını görmedim. Bana önem vermiyor. "

“Şuleciğim, Necati konusuna geliriz ama, önce bariz bir hata görüyorum ben ortada, sen neden kendi hayatının sorumluluğunu üstlenmiyorsun? ”

“Çalışmam lazım mı demek istiyorsun? ”

“Hayır onu demiyorum. Gerçi benim fikrimi biliyorsun, herkes ekonomik bakımdan özgür olursa; çok daha sağlıklı kararlar alıp doğru seçimler yapabilir, ama onu söylemedim. Seni rahatsız eden duyguların, kontrolünü tamamen senin dışındaki kimselere bırakmışsın. Necati bir şey yapıyor üzülüyorsun, Gül bir şey diyor sinirleniyorsun, Ahmet bir jest yapıyor seviniyorsun ve bunların toplamını alıp, eksiği artıdan çıkarıp, kalanla mutlu olup olmadığına karar veriyorsun. Üstelik bu hareketlerin seni mutlu edip etmeyeceğine tamamen kendi değer yargılarına göre karar verip, sonra mutsuzum diye bunalıma giriyorsun. Bazı insanı etkileyen büyük olaylar dışında (ki onu da kontrolü altında tutabilen kişiler var) olan olaylara kızıp kızmamak bizim seçimimiz...Ve genelde, kızdığımız şeylerin çoğu, onu yapanla aynı fikirde olmadığımız için, bizim yanlış anladığımız olaylar. Kaldı ki kasten bile yapsa, bunun için hayatını karartman gerekmiyor ki. Ya o kişiyle görüşüp, bu tip olayları umursamamayı seçersin veya onunla bir daha görüşmemeyi. Bunlar böyle davranıyor ben de Allah'ın bana lütfettiği bu hayatı mutsuz geçireceğim demek günah ve saçma geliyor bana. İlk önce bu hayatının ne kadar kıymetli olduğunu ve bunun sorumluluğunun sende olduğunu lütfen bir fark et. Sonra gelelim Necati'ye... Eğer, aşkı sulamadıysan, ona bakmadıysan aşk denilen şey zaten bir müddet sonra ölüyor. Mühim olan onu sevgiye, arkadaşlığa, dostluğa, birlikte hoşça vakit geçirmeye çevirebilmen. Karşındakinin ne olmasını is-

tiyorsan, önce sen o olacaksın. Akıllı, sevecen, seksi, hoş-görülü yani ne istiyorsan. Şu ALIŞ-VERİŞ lafı vardır ya, onu kaldırıp VERİŞ-ALIŞ desek bazı kavramları daha bir yerine oturtmuş olacağız. Önce verecek, sonra alacaksın. Evrenin yasası da böyle çalışıyor. Vermediğini alamazsın. Ve vererek mutlu olmayı öğrensen, bu daha kolay. Vermek sana bağlı istediğin zaman verirsin. Ama almak için beklemeye başlarsan, karşıdaki ne zaman verecek bilememen, seni sıkar. Anlıyor musun? ”

“Gül, Necati’nin beni sevdiğini sanmıyorum.”

“Onu bilemeyiz. Belki sevgi diliniz farklı”

“Ne demek o ya? ”

“Sen 5 SEVGİ DİLİ kitabını okudun mu?”

“Hayır. Hiç kitap okuyacak vaktim olmuyor.”

“Bu söylediğine inanıyor musun? ”

“Herkesin yükü bana... Ev işlerinden kafamı kaşıyamıyorum”

“E madem dışarıda çalışmıyorsun, o zaman ev işlerini, bitirebilirsin sanırım. Kaldı ki herkesin yükü dediğin ne bilmiyorum ama, gördüğün her yükün altına da girmen gerekmiyor. Bazı işleri delege edebilirsin. Senin tüm yaşamını yönlendiren annen, Necati, oğlun veya dostların değil, senin düşünce yapın. Eğer sen düşünce yapını geliştirmez veya değiştirmez isen, nasıl hayatını geliştirecek veya istediğin şekilde değiştireceksin? ”

“Düşünce yapım neyse o... Değişmez ki...”

“Neden değişmesin? Yaşamda en önemli şey değişim. Dünyaya değişmek için geldik. Eğer, olumlu bir şekilde

değişemiyorsak, boşu boşuna bir hayat geçirmiş olmaz mıyız? ”

“Peki, nasıl değişecek? ”

“Kitap okuyarak Şule, kitap okuyarak. Çok güzel kitaplar var. Bir çok harika kişi tüm deneyimlerini, bilgilerini, yorumlarını bu kıymetli kitaplarda bizimle paylaşıyor. Nasıl insanlar buna vakit bulamaz anlamıyorum. Zaten başarı ile başarısızlık arasındaki en önemli şey, zamanını ne için harcadığın. Günde beş çeşit yemek yapacağına, iki çeşit yapsan da beslenirsin. Ama inan beyninin beslenmesi, midenin beslenmesinden çok daha önemli. Hayatının kalitesini miden değil, beynin oluşturuyor. Ve akşam üstü çocuğuna bir pasta yapmaktansa bir kitap okusan, inan ona çok daha faydalı olacaksın. Kusura bakma belki bu söylediklerim hoşuna gitmiyor ama bunlar gerçek Şule’ciğim. Hayat senin ve seçimlerinde özgürsün... Ama şikayetçi olduğun için, bunları seninle paylaşmak istedim. Eğer kırdıysam özür dilerim.”

“Hayır, kırılmadım. Bana bir iki kitap ismi ver okuyayım.”

“Harika... Önce Gary Chapman’ın ‘5 Sevgi Dili’ni okuyarak başla. Sanırım Necati ile ilişkin de epey şeyler fark edecek.”

“Olur, yarın alırım.”

“Şule seni seviyorum. Üstelik herkes seviyor. Lütfen sen de kendini sev”

Saat, gecenin onbiri cep telefonum çalarken, gene görüntüde aşkım... İsmi görmek bile içimi, bir tuhaf yapıyor. Kalbim çarpıyor, başım dönüyor. Hemen yanımda olsun ve tüm vücudum ile ona sarılayım istiyorum.

“Alo... ”

“Aşkım... ”

“Merhaba canım, ne yapıyorsun? ”

“Evdeyim... Arkadaşım Şule vardı, şimdi gitti”

“Kimle konuşuyorsun? Telefon hep meşgul. ”

“Zeynep konuşuyordur. Ben konuşmuyorum. ”

“Tamam sen kapa ben evden arayacağım. ”

“Selçuk, zaten kendi cep telefonundan arıyorsun. Normal telefondan arasan çok yazmasın diye, evden arayacaksın diyeceğim. Neden böyle yapıyorsun?”

“Ya kapa sen... Şimdi arıyorum. ”

“Evde olduğuma mı inanmıyorsun? ”

“Ya Allah, Allah... ”

“Fakat bu davranışın beni kırıyor. Ben yalancı mıyım?”

“Ne münasebet. Sadece çok güzel bir kadınsın. Herkes de peşinde... Bense burada hapisim.”

“Kim peşimde? Hem birilerinin peşimde olması da benim bir şey yapmamı gerektirmez. ”

“Kızma ya... Seni çok seviyor ve kıskanıyorum. ”

“Ben de kıskanıyorum ama bunu yaparken, birbirimize aşağılayıcı davranışlarda bulunmasak daha iyi olur.”

“Seni özledim”

“Ben de... ”

Bu laf gene içimde fırtınalar estirdi. Selçuk'u isteyen beynim değil, vücudum. Dişi Gül gene tüm bedenime hükmediyor, beynim ve ruhum uzaktan onu izliyorlar.

Selçuk ile bir dargın, bir barışık üç ay daha geçirdik. En büyük kavgamız, Selçuk'un kıskançlık krizleri. Aslında ben de onu kıskanıyorum ama, onunkiler saçma sapan ve saygısızca. Fakat, her kavgamızın sonunda gönlümü kazanmasını biliyor. Bu deli dolu hali hoşuma gidiyor.

Sıcak bir ağustos akşamı, Selçuk'un maçını izliyorum. Kafam ve gönlüm karmakarışık. Üç gün önce kavga ettik ve ben "Ayrılmak istiyorum" diye diretince, aldı başını gitti... Üç gündür ne o arıyor, ne de ben. Kaç kere elim telefona gittiyse de müthiş bir irade göstererek, aramadım. Ama her telefon çaldığında, "inşallah odur" diye ettiğim duaların haddi hesabı yok. İşe asla konsantre olamıyorum. Tüm dikkatim biraz sonra çalacak telefonun sesini beklemeye odaklanmış vaziyette. Telefonlar durmaksızın çalışıyorlar ama hiçbirisi o değil. "Arasana Selçuk lütfeeeeenn" diye içimden en azından yüz kere geçirdim. "Hani beni seviyordun. İnsan sevdiği kadından vazgeçer mi?" Tabi bunları asla ona söylemiyorum. Gurur ah gurur, senden nefret ediyorum. Aşk haricinde, sahiplenme, gurur, öfke, kıskançlık duygularıma ciddi boyutlarda gem vurmuş vaziyetteyim. Ama gel gör ki, aşk söz konusu olduğunda tüm bu duygular azgın boğalar gibi bedenimin her hücresinde dört dönüyor. Değil gem vurmak, "dur" bile diyemiyorum. İşte bu duygular içerisinde evde tek başıma ağlaya zırlaya, televizyonda maçı daha doğrusu Selçuk'u izliyorum. Zeynep iki gündür Tarık'ın yanında. Günde belki otuz kere telefonda konuşuyoruz. Selçuk ile küs olduğumu o da biliyor. Benim minik aşkım bana öyle güzel

akıllar veriyor, yorumlar yapıyor ki, içimden onu yemek geliyor. Maç bizimkilerin galibiyeti ile bitti. Ben de biraz kitap okuyup yattım. Biraz dalıyor, tekrar uyanıyorum. Telefon edip tebrik etmek istedim ama yapamadım. Tam uykuya dalmıştım ki, çalan telefonun sesi ile uyandım.

“Alo...”

“Aşk gibi sevda gibi huysuz ve tatlı kadın... Seni seviyorum.... ”

“Ben de seni seviyorum.... ”

“Aşağıda arabadayım. İnsene aşağıya. ”

“Saat kaç? ”

“Bilmiyorum. Gel hadi, bekliyorum. ”

“Selçuk saat üç. Bu saatte nereye gideceğiz? Sen yukarıya gel. ”

“Hayır, sen gel lütfeeeeennnnn. ”

“Tamam bekle. ”

Hemen üzerime bir kot geçirip, aşağıya koştum. Arabaya biner binmez bana sarıldı.

“Neden aramadın? ”

“Sen de aramadın. ”

“Ama sen ayrılmak istedin. ”

“İstemedim, sadece öyle söyledim.

Bu arada Yeşilköy sahiline geldik. Sürat teknesini hazırlatmış sahilde duruyordu. Arabayı park edip tekneye bindik, sabaha kadar İstanbul sahillerinde baştan sona defalarca gittik geldik. Yıldızların ve harika bir mehtabın al-

tında yaşadığımız bu aşk gecesini, sanırım ömür boyu unutamayacağım. Allah'ım sana şükürler olsun. Günün doğuşunu sarmaş dolaş izledikten sonra, boğazda bir kahvaltı yapıp eve döndük. Evde hemen bir duş alıp, apar topar kendimi işe attım. Hiç uyku uyumamama ve sabaha kadar bir teknenin içinde sallanıp durmama rağmen, o kadar enerjik o kadar mutluyum ki, işlere dört elle sarıldım. Bu aşk insanı bir dibe vuruyor, bir tavana... Oysa sevgi böyle mi? Onda dingin bir huzur var. Bu aşk sanırım dünyasal bir duygu... İçinde kurtulmaya çalıştığım tüm tutkular var. Ve beni bir cehennemin dibine atıyor, bir cennetin kucağına. Sevgi ise evrensel bir duygu gibi görünüyor. Koşulsuz ve huzur dolu. Yaşamdaki herkesi ve her şeyi seviyor ama, bir kişiye de aşık oluyorum. Aşkı seviyorum.

YIRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kardeşim Papatya üniversiteyi bitirdi. İngiltere'ye bir lisan okuluna gidiyor. Dünya tatlısı bir kız oldu. Adeta bir melek. Sinan üniversiteye gitmedi. Değişik değişik işlerle uğraşıyor. Oldukça bohem bir yaşantısı var. Çok cömert ve çok iyi kalpli bir genç. Annemin hastalıkları ise giderek arttı. Her sene yeni bir hastalık daha ekleniyor. Babam her zamanki, soğukkanlı barışçıl halini muhafaza ediyor.

Akşam Zeynep ile evde oturuyoruz. Zeynep'in yapmış olduğu sütlü kahveleri içerken, bir yandan da sohbet ediyoruz. Atilla'nın aile problemlerini anlatıyor. Ve bu problemlerin Atilla'yı ne kadar etkilediğini ve bunun Atilla ile olan arkadaşlıklarına da yansıdığından bahsediyor.

“Bebeğim, insanların muhakkak çözemediği problemleri olacak ve onlara, elimizden geldiği kadar yardım etmemiz gerekecek. Ama sakın ola, problemlili birisini eş olarak seçme. Hayatın kararır. Kendisini bulmuş, yetiştirmiş, problemleri aşmış birisini eş olarak seç. Tabii bunu Atilla için söylemiyorum. Daha çok küçüksünüz. Sizin ciddi bir ilişkiniz olamaz ama ileride bu konuya çok dikkat et aşkım.”

Tam o sırada telefon çaldı.

“Alo”

“Merhaba Gül, ben Fatoş.”

“Aaa selam Fatoş. Geldiniz mi?”

Beş sene önce falan yurt dışına gitmişlerdi. Kocasını orada çalışmaya başlamıştı ama, neresi şimdi hatırlamıyorum.

“Tatile geldik. Bir ay kadar buradayız. Seni çok özledim. ”

“İyi ettiniz. Yeni numaramı bulabilmişsin... ”

“Evet, Tarık’tan aldım. Çok üzüldüm ya. Yazık olmuş sana. Ah bu erkekler. Hiç birisinde iş yok. Ben de çok mutsuzum aslında. Neler oldu neler bilsen, hastalıklı biri oldum kaldım inan”

“Hayrola ne oldu ?”

“Sorma sinir hastası oldum. Ölümlerden döndüm”

“Peki, niye? ”

“Doğan, ailesi, Ayşe, herkes elbirliğiyle beni bu hale getirdiler”

“Ne demeli bilmiyorum ki Fatoş. ”

“Bir ara seninle görüşmek istiyorum. ”

“Tabii beklerim gel... ”

“Arkadaşlara çok bozuldum. Herkesi aradım. Kimse oralı değil, herkes meşgulüm falan diye evine bile çağırmadı. İnsanlar çok vefasız Gül. ”

“Sen de olaylara çok kötü bakıyorsun yani. ”

“Yok yok, kimseye güven yok. Bak adama en güzel yıllarını verdin de ne oldu? Nankör herif. ”

“Kime nankör diyorsun ya? ”

“Kime olacak o Allah’ın cezası Tarık’a. Senin gibi kadına yapılacak şey miydi bu? ”

“Fatoş, Tarık bana kötü bir şey yapmadı ki! Üstelik cidden çok iyi biridir Tarık. Bu benim kararımdı. Hem ikimiz de halimizden memnunuz ”

“İnsan durup dururken ayrılmaz ki. ”

“Boş ver bunları... Geleceğin zaman telefon et. Kızacaksın ama gerçekten ben de meşgulüm. Sabahları işteyim, akşam görüşebiliriz. ”

“Tamam, haftaya ararım.”

“Tamam görüşürüz”

Telefonu kapattığımda resmen kabus görmüş gibiydim. Hani “Mumyanın Dönüşü” falan gibi gerilim filmleri vardır ya, durup dururken öyle bir filmin içine girip çıktım sanki. Ay Allah yardım etsin bunun kocasına... Kadın, kadınlığını bırakıp karabasanlığa soyunmuş sanki.

“O kim anne”

“İnanılmaz birisi. Erör vermiş bir beyinle yaşamaya çalışan bir kadıncağız. Ve düzelmek için hiçbir şey yapmıyor”

“Hani şu herkesten ve her şeyden şikayet eden kadın mı? Anlatıyordun, Fatoş Hanım.”

“Evet evet o işte. “Pencerenin camı kirliyse, çıkıp manzarayı parlatmak boşunadır” demişler. Hayata baktığı pencere rezalet tozlu, ve o pencereden bakıp tüm manzarayı, kötü görüp düzeltmeye çalışıyor. Hiç penceresinin tozunu gördüğü yok. ”

“Haklısın”

“Gel yatalım bebek. Ben biraz yatakta kitap okuyacağım.”

“Tamam anneciğim”

Kah güzel, kah kötü, kah kavga, kah muhabbetle geçen bir seneden sonra bir hafta sonu Zeynep ile kahvaltı ediyoruz. Bir yandan çayımı içerken bir yandan, gazetenin Pazar magazin dergisine bakıyorum. Sayfayı açar açmaz, Selçuk'un bir resmi, başka bir yerde de bir şarkıcı bayanın resmi ve haber ikisinin arasındaki aşka dair. O kıskançlık denen içimdeki canavarın, bu kadar büyüdüğünü, bu kadar can alıcı hale geldiğini bugüne kadar hatırlamıyorum. Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ne çıkıyor, ne geçiyor. Kalbim ağzıma yakın bir yerde çarpıyor. Midemde aşırı bir spazm ve sancılı bir tualete çıkma ihtiyacı. Tüm bunların oluşması en fazla üç saniyemi aldı.

“Anne ne oldu? ”

“Bak şu habere. ”

“A a bu da nereden çıktı? Anne yalandır bu. ”

“Neden olmayan bir şeyi yazsınlar ki? ”

“Anne, neredeyse iki senedir sen varsın yazıyorlar mı?”

“Bilmiyorum”

“Ara sor”

“Hayır aramam.”

“Peki ne yapacaksın? ”

“Tabii ki ayrılacağım. Hatta şu an ayrıldım.”

Bu arada gözümde akan yaşlara da mani olamıyorum.

“Bak Zeynep görüyorsun değil mi? Hata yapılabilirmiş. Bile bile, göre göre, hatalar yapıp acı çekiyorsun”.

“Anne ya, dur bakalım. Doğru mu?”

Öğleden sonra telefon çaldı. Telefonda, Selçuk.

“Selam canım”

“Selam...”

“Ne oldu? Ne o ses?”

“Gazetedeki haberi okumadın herhalde”

“Okumadım ama söylediler. Böyle bir şeye inanmayı düşünmüyorsun herhalde”

“Olmayan bir şeyi neden yazsınlar Selçuk? ”

“Ya tanıdığım birisi... Bazen alışveriş merkezinde falan gördüğüm olmuştur. Vallahi hiçbir ilgim yok Gül... Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. ”

“Böyle bir şey durup dururken yazılmaz. Sebebiyet vermeyecektin.”

“Ya bir şey yapmadım diyorum. Pazartesi gelince konuşuruz. ”

“Hayır gerek yok. Gelmesen daha iyi olur. ”

“Lütfen Gül yapma böyle. Biliyorsun itiraz etmesen şimdiye kadar evlenmiştik seninle. Sen istemedin.”

“Ne kadar isabet ettiğim belli değil mi? ”

“Lütfen moralimi bozma, bak yarın maçım var. Gelince konuşuruz.”

“Tabii tabii... Sen sakın moralini bozma... Benim moralim hiç önemli değil. Nasıl olsa maç falan yapmıyorum değil mi?”

“Maçtan sonra konuşalım.”

“Bana bak Selçuk. Ben zaten bir şey konuşmak istemiyorum. Üstelik herkes her gün kendi hayatının maçını oynamak üzere çıkıyor yaşam denen bu sahaya. Ben kendi salaklığını yüzünden rezil bir gol yemişim, sen bana aptal bir maçtan ötürü moralini bozmamamı nasıl söyleyebilirsin”

“Gül, lütfen”

“Yemezler bu lütfenleri artık. Tamam bitti. Güzel bir hikayeydi bitti. Sana mutluluklar diliyorum” dedim ve kapattım. İki saat sonra ev telefonu çaldı çaldı açmadım. Cepten de birkaç kere aradı ama onu da açmadım. Bu arada hem ağlıyor, hem de eski olayları aklıma getirip, böyle bir ilişkisi varsa, bağlantı kurmaya çalışıyorum. Bu ne acı Allah’ım. Eğer duygularına hakim olamazsan, onlar sana hakim oluyor ve işte sonucu. Zırl zırl ağlayan bir Gül.

Pazartesiye kadar kimseyi görmek ve duymak istemedim evde vakit geçirdim. Ağladım, acı çektim. Hislerimi analiz etmek istiyorum. Bu kadar acı ne için? Bir daha Selçuk’u göremeyeceğim için mı? Aslında hayır... Çünkü istesem görürüm. “Görüşmeyelim” diyen benim. Bana olan sevgisini kaybettiğim için mi? O da sayılmaz zira, pek değişen bir şey yok. Peki bu acıyı bende yaratan ne? Nasıl başka birisini beğenir? Acaba bana söylediklerini ona da söylüyor mudur? Ve onunla da yatmış mıdır? Bu özel olayı biz yaşıyorduk ikimiz. Öyle değil miymiş? Bu beni üzen olayların hiçbirinin sevgiyle ilgisi yok. Kıs-kançlık, sahiplenme ve kibiri görüyorum yine. Bu duygular bende ölmeden, ben gerçek özgürce yaşama kavuşamayacağım ama, nasıl kanser hücrelerinden kurtulmaya çalışan bir kanser hastasının vücudu mücadele veriyorsa,

benim vücudumda şu an aynı mücadeleyi veriyor. Kanser hücresinden beter insanı yiyip bitiriyor. Kıskançlık, sahip-
lenme, korku, öfke, kibir... Acaba bunları yok edecek bir
kemoterapi var mı? Aslında var tabii. Daha fazla meditas-
yon ve içindeki ile daha fazla irtibat. İçine döndüğünde
vücuduna yayılan müthiş bir huzur, sevgi ve aydınlıkla
karşılaşıyorsun. Ve bu bir müddet gidiyor. Nasıl ki cep te-
lefonunun pili bittiğinde şarj makinesine takıp dolduru-
yorsan. Bizim de içimiz tükenmeden sık sık meditasyon
yaparak, şarj olmamız gerekiyor.

Pazartesi işe gittiğimde o kadar süslenip püslenmişim
ki, kimsenin benim üzüntümü anlaması mümkün değildi.

“Günaydın Gül Hanım”

“Günaydın Elifciğim, nasılsın? ”

“İyiyim, siz nasılsınız?”

“Açıkça konuşmam gerekirse, hiç iyi değilim canım.”

“Neden, ne oldu? ”

“Birer kahve al gel odama anlatırım. Ben bir masama
bakayım. Ne var ne yok.”

Selçuk ile olan ilişkimi Elif biliyordu. Onun haricinde
iş yerinde hiç bilen yok. Ben öyle zannediyor olabilirim
belki ama, en azından bu konuda kimseyle muhatap olma-
dım. Elif hariç... Hayatımdaki bazı kişilerden, her hangi
bir şey saklamayı doğru bulmuyorum. O kişilere tamamen
açığım. Günahlarımla sevaplarımla beni tanırlar. Yapmış
olduğum bir hatayı sonradan öğrenmeleri benim için bil-
melerinden çok daha kötü. Hiç değilse hayatta sana tama-
men güvenecek birkaç kişi olmalı diye düşünüyorum. Bu
güven senin kötü bir şey yapmamandan kaynaklanmaz.

İnsanız, hepimizin muhakkak hatası oluyor. Zaafları oluyor. Ama bunları saklamak, karşındakine kendini yanlış tanıtmak diye düşünüyorum. Bunların en başında kızım Zeynep geliyor. Sonra sevdiğim hayatımı paylaştığım erkek geliyor ve bazı arkadaşlarım.

İşte Elif'te bunlardan birisi. Sekreter, İngilizce 'secret' yani 'sır'dan geliyor. Sırdaş demek. Gerçektende bence başarılı bir iş hayatında, iyi uyum sağladığın bir sekreter çok çok önemli. Benim için iş hayatımdaki en önemli kişidir sekreter. Onunla birlikte başarısın her şeyi. Senin elin, ayağın, hafızandır o. Senin başarını canı gönülden destekleyendir o. Çünkü senin başarın onun da başarısıdır. Ve onunla aranda gerçek bir sevgi olmalı diye düşünüyorum. Mesela sekreterine sulanan patronlarla, patronuna asılan sekreterlere hiçbir anlam veremiyorum. Bir aşk yaşayacaksan bu asla sekreterinle olmamalı. Aşktan da önemlidir bu beraberlik.

“Geldim, Gül Hanım buyurun kahveniz”

“Gel canım. Sağ olasın”

“Ne oldu? Sizin üzülmenize hiç kıyamam”

“Canım. Sağ ol. Ne olacak. Selçuk... Gazetede başka birisiyle ilişkisi olduğunu okudum.”

“Aaa!! Sahi mi? ”

“Maalesef sahi canım”

“Kendisiyle konuştunuz mu? Ne diyor? ”

“Ne diyecek inkar ediyor. ”

“Belki doğru değildir, Gül Hanımcım.”

“Bilmiyorum... Ama bir aşkın zedelenmesi için bu kadarı yeter benim için. Biliyorsun, defolu bir aşkla da idare edecek bir kadın değilim ben ”

“Biliyorum. Peki ne olacak şimdi ?”

“Ne olsun. Ayrıldık işte. Bir müddet ağlayıp zırlayacağım, sonra bitecek”

“Hay Allah ya, üzüldüm şimdi. ”

“Boş ver aşkım. Senin üzülmene de ben kıyamam. Kendi kaybetti... Güzel bir aşkla birlikte sevgiyi yaşıyordu. Ben sevmeyi bilen bir kadını, gene severim. Hem de kendime uygun birisini bulduğumda daha da güzel bir ilişki olur yaşadığımız. Biliyorsun Selçuk ile hiç uyumlu bir çift değildik aslında. ”

“Evet orası öyle. Size göre çok cahildi bence. Aslında kimseyi size yakıştıramıyorum biliyor musunuz?”

“Canım benim. O beni sevdiğin için öyle geliyor. İnsan sevdiğini yere göğe koyamaz.”

“Ne hatırlıyorum biliyor musunuz? Sizinle ilk tanıştığımızda size, ‘kızdığınız insana nasıl davranırsınız?’ diye sormuştum. Siz de “Ona akıttığım sevgiyi keserim” demiştiniz. Açıkçası bana garip gelmişti. Ne kadar kendisini beğenen birisi diye düşünmüştüm. Ama şimdi bana verebileceğiniz en büyük cezanın bu olacağını biliyorum. Buna cidden, asla dayanamam. Onun için sizin verdiğiniz sevgiye alışan bir insanın, ondan mahrum kalınca neler hissedeceğini tahmin edebiliyorum. Siz birkaç anıyı özleyeceksiniz belki ama, Selçuk bu sevgiyi başka birisinde zor bulacak. Erkek olsam ve sizin gibi biri beni sevse, inanın onu kaybetmemek için ölümü göze alırım”

“Güzel Elif’im benim... Kendin gibi, kalbin gibi sözlerin de ne kadar güzel. Seni seviyorum canım iyi ki varsın.” Ona sarıldığımda gözlerimden akan yaşlara sebep Selçuk değil, Elif’e duyduğum sevginin içimde yarattığı titreşimdi.

“Hadi Elif başlayalım güne... Boş ver bunları, asıl olan ekmek parasıdır. Sen bana mağazaları bir bağla bakalım, ne çiçek açmışlar hafta sonu görelim. ”

“Umarım, güzel bir çiçek açmışlardır. Yaşar Bey ciro-ları sorup duruyordu.”

“İnşallah”

Aylarca aradı Selçuk... Yalvardı, yakardı. Ama bitti. İçimdeki o aşkı öldürdü artık.

Onu düşünmemeye çalışıyorum. Alexander Graham Bell demiş ki “Bir kapı kapandığında, diğeri muhakkak açılır. Ama biz genellikle kapanan kapıya o kadar uzun süre pişmanlıkla bakarız ki, hangi kapının açıldığını fark edemeyiz” Ondan ötürü, açılan bir kapı olursa es geçmek için, kapattığım kapıyla hiç ilgilenmemeye çalışıyorum. “Çok başarılı mısın?” derseniz, açıkçası hayır. Ama olsun en azından gayretindeyim.

YIRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

Selçuk'tan ayrıldığım beş ay oldu. Hala aklıma geldikçe öfkelendiğim, hırslandığım, kıskandığım ve anıları düşünerek, acı çektiğim oluyor ama, bu krizler giderek seyrekleştiği gibi, etkisini de gün güne kaybediyor. Bu arada yaşamayı çok sevmemin, Allah'ın bana vermiş olduğu hayatı boşa geçirmek istemememin ve yapmış olduğum meditasyonların da, kendimi toplamam da faydası çok büyük.

Güzel bir Mayıs günü mağazaları dolaşıyorum. Nişantaşı mağazamızın müdürü ile birer kahve içerken, satış elemanlarımızdan birisi yanında bir bey ile yanımıza geldi.

“Pardon Arzu Hanım... Beyefendinin bir ricası vardı...”

“Buyurun”

“Arzu Hanım ben, profesör Bora Arlı. ”

“Memnun oldum efendim. ”

Bora Arlı, gazetelerde de fikirlerine sık sık rastladığımız üst düzey bir bürokrat. İsmi söyleyince ikimiz de tanıdık ama, kendisini gördüğümüzde hiç tanımamıştık.

“Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim acaba?”

“Ben iki haftaya kadar Rusya'ya gidiyorum. Oraya giderken, hayli hediye götürmem gerekiyor. Bunların hepsini buradan alsam, toptan fiyatı uygulayabilir misiniz diye soracaktım, eğer mümkünse? ”

“Çok şanslısınız, Bora bey, pazarlama müdürümüz Gül hanım şu an yanımızda... Hemen kendisine iletebiliriz bu isteğinizi.”

“Öyle mi? ”

“Ben de sizi tanımaktan memnun oldum Bora bey. Ben Gül Erdem. İstedığınızı alabilirsiniz. İsterseniz buyrun birer kahve içelim. Biz Arzu Hanım ile bir yandan sohbet edip, bir yandan kahvelerimizi içiyorduk. İsterseniz önce istediklerinizi ayırın, sonra bize katılırsınız”

“Çok teşekkür ederim. O zaman bu güzel teklifi hemen değerlendireyim, sonra hediye işine geçeriz.”

“Tabi buyurun, seviniriz. ”

Kahvelerimizi içip bir müddet sohbet ettikten sonra, Bora bey hediye seçiminde benim yardımımı rica edince birbuçuk saat kadar birlikte hediyeleri ayarladık. Çok teşekkür ederek ayrılırken, kartımı almayı da ihmal etmedi.

Tam üç hafta sonra Elif, “Bora Arlı telefonda” dediğinde, ne kadar çabuk dönmüş diye şaşırdım.

“Alo, buyurun ben Gül.”

“Merhaba Gül Hanım. Ben Bora Arlı... Seyahatten döndüm. Hediyeler çok beğenildi. Size teşekkür etmek istemiştim”

“Hoş geldiniz Bora bey. Rica ederim lafı mı olur? Beğenildiğine çok sevindim.”

“Gül Hanım, hem size bir teşekkür borcum var hem de hediyelik eşyalar konusunda size danışmak istediğim bazı şeyler var. Ankara’ya yüklü bir şeyler almak gerekiyor. Acaba ben de sizi kendi büroma bir kahve içmeye davet edebilir miyim?”

“Tabii, bu hafta çok doluyum ama haftaya bir gün tespit edebiliriz, eğer size de uygunsa. Geç kalmış olur muyuz? Şu Ankara konusunda.”

“Hayır, haftaya hangi gün? ”

“Ben çarşamba günü uygun görünüyorum, siz?”

“Tamam çarşamba... ”

“Saat 14.30’da sizdeyim”

“Bekliyorum...”

Bora Arlı’nın bürosuna gittiğimde beni çok ilgili karşıladı. Her ne kadar Ankara hediye olayı bayağı iyi bir iş sayılsa da, Bora beyin esas ilgi alanının ben olduğu, her hareketinden belli. Bora bey 41 yaşında... Yani benden tam 6 yaş büyük. Eşinden üç sene önce ayrılmış, epey kültürlü ve görgülü bir bey. “Acaba açılan kapılardan biri olabilir mi?” gözüyle bakıyorum ama, bende heyecan uyandıracak herhangi bir titreşim alamıyorum ondan. Üstelik benden 6 yaş büyük. Benim hayatımdaki tüm erkekler genelde ya benimle yaşıt yada benden küçük olduğu için, Bora beye bir büyüğüm gözüyle de bakmıyorum desem yalan olur... Aslında yaş olayına asla takılan birisi değilim. Kişi nasıl yaşıyor ve görünüyorsa o yaştadır. Örneğin, ben şu ana kadar benden küçük de olsalar hiçbir erkeği kendimden genç hissetmedim. Ama bu bey yaşını gösteriyor ve yaşıyor. Dolayısıyla bu 6 yaşa takılmış durumdayım.

Birbirini izleyen her gün Bora bey beni arar oldu. Ona beğendiğim tek olay karizması ve engin kültürü. Bilhassa, iki senelik Selçuk ilişkisinden sonra böyle bir erkek ilgimi çekiyor. Yalnız kültürü yüzeysel... Bilhassa ekonomi ağırlıklı olarak, dünyasal, maddi bilgiler. Ruhuyla ilişkisi zayıf görünüyor. Onun için her ne kadar onu beğeniyorsam da ruhuna inemediğimden, yüzeysel bir beğeni bu benimki. Sanırım onunki de öyle. O ziyadesiyle dişi Gül ile ilgileniyor. Bu da güzel ama çok geçici, ruha inmeyen

ilişkiler, kısa sürede bitmeye mahkum diye görüyorum. Güzel bir kadın, veya yakışıklı bir erkek, kültürlü bir kadın veya erkek, zengin bir kadın veya erkek, her yerde dolu. Bir diğerini gördüğünde, eğer ilişkide olduğun kişi ile aradaki heyecan çekim zayıfladıysa, diğerinin çekimi çok daha fazla gelir. Ama bu iki kişi birbirlerine baktıklarında, ruhlarını görüyor ve seviyor, diğer konularda da anlaşıyor ve sekste de ten uyumlarını kaybetmiyorlarsa, mümkün değil bitmez bu ilişki... Eğer çok istisnai bir durum olmaz ise.

İnsan, böyle bir ilişki yaşadığı sürece öyle enerji dolu olur ki, hem kendisini mutlu hisseder hem de her konuda bu enerjisi onu tepelere taşır. Onun için evlenirken çok, çok iyi seçim yapmak lazım. Hayatındaki başarının (başarıyı, hayatındaki tüm rollerini en iyi şekilde oynaman olarak söylüyorum. Sadece iş değil...) yüzde 80'i eşinin kim olduğuna bağlı.

Bilhassa erkeklerde bu hatayı çok görüyorum. Yüzeysel beğendiği birisiyle hemen evleniyor sonra gözü dışarıda oluyor. Heyecan ve mutluluğu ya yaptığı kaçamaklarda yada işinde arıyor. Oysa çok kadın veya çok erkek, hiç kadın veya hiç erkek demek. Her şeyi paylaştığın, yaşam ortağı olarak gördüğün, kötü veya iyi anında hemen aklına onun geldiği, çok sevdiğin, birlikte gülüp, birlikte ağladığın, beraberce yaşamı ve kendini keşfetmeye çalıştığın, birlikte yaşayanlara yardıma koştuğun birinin sana verdiği hazzı, doyumunu, enerjiyi bin kadın veya bin erkek veremez. İnsanlar bunu fark etmedikleri için, günlük zevkler peşinde mutlu olduklarını sanıyorlar. Ama bir türlü tatmin olmadıkları bir mutluluğu arayarak, kendilerini eksik hissediyor, hatta bunalıma giriyorlar. Uzaktan baktı-

ğınızda, dört dörtlük sandığınız pekçok iş adamı ile karşılaştığımda, arayış içerisinde, mutsuz, çaresiz ama sahte bir güç gösterisinde olan zavallı kişiler gördüm. Eksikliği, biraz daha para, biraz daha kadın zannediyor ve öylece yaşayıp gidiyor zavallılar.

Oysa esas mutluluk önce içimizde... Hem de bitmez bir kaynak halinde... Önce onunla birlikte ol, sonra da iyi bir eş bul. Bak bakalım hayat ne güzel görünüyor o zaman. Ben mutlu bir insanım. Çünkü içimdeki gücü hissediyor ve ondan kopmamaya çalışıyorum. Bu da her olayda farkındalık sağlıyor. Ama, dişi Gül yalnız. Onun için mutlu kadınlığı kısa sürelerde yaşıyor ve sonunda acı çekiyorum. Acıyı da kendi bağımlılıklarımdan çektiğimin farkındayım. Belki de bu acıları çekmem için Allah o kişiyi karşıma çıkarmıyor. Bu acıların cehenneminde o bağımlılıklarımdan kurtulacağım. Kıskançlık, öfke, hırs, sahiplenme, kibir gibi...

Bora bey ile bir ilişki yaşıyoruz. Güzel yemekler, lüks yerlerde içtiğimiz içkiler, seviyeli sohbetler. Ve de, fantezi dolu sevişmeler. Beni tüm arkadaşları ile tanıştırmaya bayılıyor. Benimle birlikteyken gurur duyduğunu, herkese beni tanıtmak istediğini söylüyor. Ama ilginçtir, ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ne sevgi, ne sahiplenme ne de kıskançlık. Zaten hiç hoşuma gitmeyen bir huyu var. Bana devamlı, meşhur güzel kadınlardan bahsediyor. Şu güzel bir kadın, şu rezalet, bu havalı, bu seksi gibi... Belki bunun için de sahiplenemedim adamı. Gerçekten adama aşık falan olsam, ben döverim bunu vallahi... Ama, hiç oralı değilim. Sadece bir çapkınlık edip, dişi Gül'ü oyalıyorum.

Bora her ne kadar güzel kadınlardan bahsedip duruyorsa da, en azından bu hakkı sana da veriyor. Eğer sen de er-

keklerden bahsediyorsan, buna bir kıskançlık göstermiyor. ‘Bu hakkı sana veriyor’ terimi aslında hiç hoş değil ama günümüzde erkeklerin çoğunun her şeyi kendilerine hak sayıp, kadınlara kendi değer yargılarına uygun bazı hakları lütfettiklerinden, kadınların da bundan ötürü eşlerine şükran duyduklarını bildiğim için böyle bir terimi kullandım. İki kadın konuşurken, şöyle söyleşilere çok şahit oldum:

“Benimkinin şu şu kötü huyları var ama, gündüzleri kadın arkadaşlarıma gidip gelmeme karışmaz eksik olmasın”

-A a şükret ayol neler, var. Benimki de önüne yemeğini tam ve zamanında koyayım, ne yaptın, ne ettin diye sormaz.

Bu tip kadınları gördükçe, etraftaki erkeklere hak vermemek mümkün değil ki... Kadın kendinin farkında değil... Yaşamına bir saygısı yok. Kendiliğinden köle ve kurbanlığı kabul etmiş. Durup dururken erkek ona hatırlatır mı? “Arkadaş sen benim kölem değil, hayat arkadaşım, sevgilimsin” der mi? Maalesef, eş olarak da anne olarak da bu tarz erkekleri yaratan kadınlar.

Bir akşam Bora’nın bu tarz bir erkek arkadaşı ile Boğaz’da bir balık lokantasında yemekteyiz. İnanılmaz beni geren bir konuşma, sohbet adı altında devam etmekte. Sohbet diyemiyorum çünkü, sohbet de bir tat vardır. Karşılıklı alınıp verilen bir zevk ve öğreti vardır. Adam evli ama yemeğe eşini getirmemiş. Oldukça zengin ve kendini bir şey zanneden bir iş adamı. Ne yemek yemesine dikkat ediyor, ne garsonlara karşı tutumu terbiyeli. Parası var ya, bunlara hiç gerek yok. Herkes onu beğenecek... Bu zavalı yaratığı bu hale getiren kimler? Tabii ki şu ana kadar pa-

rasına göz diken kadınlar. Adam da bu sahtekar kadınların yarattığı tipe o kadar inanmış ki, bunları gerçek sanıyor.

“Hanımefendi şimdi siz erkekle kadın eşit mi diyorsunuz?”

Bu tiplerin genel konuşma tarzı... Hödüğe kaç kere adımın Gül olduğunu hatırlattım, hala bana ‘hanfendi’ diyor.

“Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyor musunuz?”

“Olur mu canım? Kadınla erkeği Allah bile eşit yaratmamış...”

Benim sorduğum soruya bak, adamın dediğine bak. Adam seni dinlemiyor ki. Buna bir şey anlatsan ne olacak, anlatmasan ne olacak ama hadi belki bir şeyler kapar.

“Bu sorunun cevabını öğrenmek istiyor musunuz dedim ama cevabınızı duyamadım.”

“Erkeğin idaresinden çıkan kadın rezil olduğuyla kalır.”

Allah’ım benim bu dangalak herifin yanında ne işim var? Ama hiçbir şey tesadüf değildir. Değil mi ki ,bir şekilde hayatımızın bir dönemi şu uyur gezer adamlarla aynı masaya düşmüşüz, bu rastlantıya saygı duy Gül ve kendi yorumunu anlat ona. Ama kızmadan... Önce içinden ona kadar say, derin bir nefes al. Hadi şimdi.

“Ahmet Bey, ilk önce bilmemiz gereken tek şey insan olarak Allah hepimizi eşit yaratmış. Farkındalıklarımıza göre her ne kadar eşit değilmiş gibi yaşıyorsak da özümüz aynı. Bu konu uzun, ona girmeyelim. Zaten sorduğunuz da o değildi. Gelelim kadın ve erkek eşitliğine... Hangi ka-

dın ile hangi erkeği, hangi konuda mukayese ediyorsunuz? Mesela güzellik ise güzel bir kadın, çirkin bir adama karşı o konuda avantajlıdır. Tabi bunun tersi de söz konusu. Zengin bir adam, fakir bir kadına karşı maddi açıdan avantajlıdır. Akıllı bir kadın, akıl konusunda aptal bir erkeğe göre avantajlıdır. Bu çeşitli konularda böyle sürer gider. Bu mukayeseyi yapmak için cinsiyet de fark etmez, aynı mukayese erkekler arasında ve kadınlar arasında da geçerlidir. Beden gücü diyorsan, erkekte kadına göre daha fazla, bu erkekler arasında da eşit değil zaten. Herkesin gücü farklı. Kadın doğurgan, erkek değil... Bu Allah'ın kadına verdiği büyük bir lütf. Bunun zevkini anlamamız, yaşamadığınız sürece çok zor. Peki neden acaba erkek fiziken güçlü? Bunu ben de düşündüm. Eskiden, bu teknoloji yoktu. İlk çağlar kaba kuvvet çağı... Hayvancılık, tarım. Ve çoğalmak için kadının doğurması gerekiyorsa, kadının beslenmesi ve vahşi hayvanlardan korunması için ona hizmet edecek birisi lazım. İşte o işleri yapacak erkek bu yüzden daha güçlü yaratılmış. Ama artık o çağlar geride kaldığı için bu gücünüzü kullanmaya da pek ihtiyacınız yok. Eğer birisiyle güreş tutmaya niyetli değilseniz. Ona bakarsan istediğin kadar güçlü ol, ayı senden daha güçlü. Şimdi gelelim daha gerçek ve acı konuya... Maalesef hukuk karşısında kadına erkekle eşit haklar verilmemiş. Bu güya kadını korumak için yapılmış, falan, filan. Ama kendisini iyi yetiştirmiş, ekonomik özgürlüğünü elde etmiş bir kadının da bunlarla pek ilgisi yok. Fakat, kadın ve erkek dediğin kişileri yetiştiren anne ve babaların çok eğitilmesi gerekiyor ki, gerçek kadın ve gerçek erkekler yetişsin. Ve bu arada, ne görüntümüz, ne ses tonumuz, ne hal ve hareketlerimiz, ne giyiniş tarzımız ve ne de cinsel organlarımız aynı değil. Ve de olmasın ki, birbirimizi çeke-

lim, isteyelim. Gerçek bir kadın ile gerçek bir erkek eğer, insan olduklarının da farkındalarsa harika bir ilişkiyi, sevgi, saygı, zevk içerisinde yaşarlar. Bunlar benim yorumum... Katılırsınız veya katılmazsınız.

“.....”

Sustu zavallı adam. Aslında annesinden başlayarak birçok kadının eseri bu zavallı. Ve eminim ki, içinde yaşadığı büyük bir boşluk var. Kendisini değerli yapan tek şey paraya sarılmış. Onu kazanırken de belli değer yargılarına saygılı olduğunu hiç zannetmiyorum. Ve ne pahasına olursa olsun elde etmiş olduğu bu para zenginliğinin arkasına sığınarak, başta kadınlar olmak üzere, maddi açıdan kendisinden zayıf olan herkesi horluyor. Garsonlara davranışından belli bu. O garsonun bir insan olduğunun ve belki de kendisinden çok daha fazla kültürlü olabileceğinin ya hiç farkında değil, ya da zaten böyle bir düşüncesi yok.

“Bu konuları zaten kadın milletiyle konuşmayacaksın. Değil mi Bora? Konuşsana oğlum”

“Ben Gül’ün fikirlerine katılıyorum Ahmet. Gül olayları çok güzel analiz eder.”

“Sen de hanım köylü olmuşsun. Bırak şimdi bu ayakları. En iyisi ben sizinle konuşmayayım hanfendi. ”

“Zaten benimle konuşmanız için ehliyetiniz de yok sanırım. ”

“Ne ehliyeti?! ”

“Şaka, şaka... ”

Aslında şaka değil tabi. “Ulan hayatında eline bir kitap alıp okudun mu? Kendini geliştirmek için en ufak bir gay-

ret gösterdin mi? Sen hangi konuda benimle konuşabileceğini zannediyorsun?” diyeceksin ama anlamayacak bile... Değil mi ki, sen onun kadar zengin değilsin, bitti... Her şeyi o biliyor. Sen bir şeyler bilsen, ondan zengin olurdun... Yemek yerken, yemeği çataldan bir santim önde hüpleterek içine çekiyor. Ağzına aldıktan sonra çıkan sesler bir orkestrayı geride bırakır. Yemek boyunca tüm tüylerim havada adamı seyrettim. Hadi bu farkında değil, bunu seven bir kişi de yok muydu, bu adama en azından yemek yemeyi öğretsin.

Neyse, geceyi biraz da benim isteğim ile kısa keserek dönmeye karar verdik. Yolda Bora, adamdan rahatsız olduğumu düşünerek benden özür diliyor.

“Gül, inan bu adamın bu kadar hödük olduğunun farkında değildim. Sadece iş ortamlarında beraber oluyorduk. Bir şey zannediyordum ben de”

“Önemli değil ya... Ben sadece bu millet nasıl adam olacak diye üzülüyorum”

“Zaten gözünü de senden ayıramadı hıyar. ”

“Aaa sen kıskanır mıydın? ”

“Tabii kıskanırım. Ne zannettin? Söylemiyorsam, kıskanmıyorum demek değildir, herhalde. ”

“Bu tipler bir de haddini bilmez, biliyor musun? Benimle nasıl anlaşabileceğini zannediyor acaba? ”

“Çok safsın Gül. O seninle anlaşmayı düşünmüyor ki zaten. Hayatında hiçbir kadınla tanıştığını mı zannediyor-sun?”

“İğrenç ya. Çok hayvani... Aslında gerçekten üzıldüm adamın haline.”

“Boş ver... Yarın görüşecek miyiz? İşe gitmiyorsun değil mi? Bazı cumartesiler gidiyorsun da”

“Yooo, işe gitmiyorum ama Zeynep’e söz verdim. Yarın onunla birlikte olacağım. İstersen sonra görüşürüz. ”

“Tabii. Benden selam söyle Zeynep’e... ”

“Söylerim. ”

Eve geldiğinde Zeynep henüz yatmamıştı.

“Hoşgeldin anneciğim. ”

“Hoşbulduk aşkım. Niye yatmadın? ”

“Kitap okuyordum. Bu hafta aldığın % 100 Düşünce Gücü çok güzel bir kitap. Elimden bırakamadım.”

“Evet harika bir kitap. Düşüncelerininle neler yapabileceğini görüyorsun değil mi? ”

“Evet, bunları bilmeden yaşamak rehbersiz çöle dalmak gibi bir şey ya anne.”

“Kesinlikle yavrum. Esasında yaşamını tamamen yönlendirebileceğini görüyorsun değil mi?”

“Evet, ay ne kadar heyecanlandım biliyor musun?”

“Aşkım benim. Dünyanın en güzel kızı... Kraliçem seni çok çok seviyorum. ”

“Ben de seni anneciğim. İyi ki benim annemsin. Sen olmasan ben ne yapardım? ”

“İyi ki ikimiz de varız ve birlikteyiz. Haydi yatalım aşkım... Yarın kaldığımız yerden devam ederiz.”

“Tamam.”

YİRMİALTINCI BÖLÜM

Yatağıma girdiğimde güzel bir rehavet tüm vücudumu kapladı. Uykunun o şevacen eli yavaş, yavaş gözlerimi kapatırken ben, tüm sevdiklerimi ve insanlığı, üzerinde yaşadığımız güzel dünyamızı, Sevgili Allah'ıma emanet etmekle meşguldüm.

Sabah güzel bir kahvaltıdan sonra epey bir tembellik edip, evde oyalandıktan sonra öğlen bir şeyler atıştırıp, akşam için Zeynep'le başbaşa yiyeceğimiz güzel bir yemeğin önce mönüsünü oluşturup sonra birlikte bu mönüyü yapmak üzere harekete geçtik. Bu arada bir yandan iş yapıyor bir yandan da konuşuyoruz.

“Anne, peki eğer biz her şeyi oluşturabiliyorsak sence kader ne?”

“Şimdi her şeyi oluşturabilmek nereye kadar ve nasıl? Onu sonra tartışırız. Kadere gelince o evrensel yasalar, Allah tarafından yaratılmış değişmez evrensel yasalardır. Sen bu yasalar çerçevesinde kendi hayat oyununu oynuyorsun. Ve sonucu yaratan sensin. Onun içindir ki biz bu sonuçtan sorumluyuz. Mesela sen, bilgisayar oyunu oynuyorsun ya...”

“Evet”

“O oyunun disketi aynı değil mi? Belli bir programa göre hazırlanmış. Her oynadığın da aynı sonucumu alıyor-sun? ”

“Hayır... ”

“Kah kazanıyorsun, kah kaybediyorsun. Oysa aynı oyunu oynuyorsun. Ama oynayış şekline göre aldığın sonuç değişiyor. Anladın mı bebeğim. İşte bu oyun disketinin programı kader, sonuçlar değil. Sonuçlar senin, ne yaptığına bağlı. ”

“Peki, ben çok başarılı olmak istiyorsam ne yapmam lazım? ”

“Bu konuda çok çok beğendiğim bir yazarın bir kitabını okumanı tavsiye edeceğim sana. Kütüphanemizde var. Stephen R. Covey’in Etkili İnsanların 7 Alışkanlığı... Süper güzel bir kitap. Eğer sıkılmazsan, sana çok kısa bir özet geçerim. ”

“Sıkılmam. Başarılı insan nasıl olunur merak ediyorum. ”

“Bak, Stephen Covey’in dediği şeyler şöyle... Kitabına Aristo’nun bir sözü ile başlamış. “Sürekli yaptığımız şey, neyse biz o’yuz. O halde mükemmellik bir eylem değil, bir alışkanlıktır.” Düşünceler eylemleri, eylemler alışkanlıkları, alışkanlıklar karakteri, karakter ise kaderi oluşturur. Tabii bu kader, halk dilindeki kader. Yani almış olduğun, sonuçlar. Yoksa kader dediğimiz evrensel yasaları Allah, oluşturmuş. Çok güzel bir söz... Nasıl düşünüyorsan öyle hareket ediyorsun ve bu hareketlerinin devamlılığı alışkanlıklarını oluşturuyor. O alışkanlıkların ise senin karakterini değil mi? Nasıl bir insan olduğun, devamlı yapmış olduğun eylemlerle ölçülür. Ve bu karakterinde hayat denilen oyunda alacağın sonuçları meydana getiriyor. 1- **PROAKTİFOL!** Birinci alışkanlık bu. Şimdi sen diyeceksin ki Proaktif ne demek?”

“Evet diyeceğim. Anne proaktif ne demek? ”

“Yerim ben seni velet. ”

“Yani, insiyatifi ele almak. İnsan olarak kendi yaşamından sorumlu olduğunu bilmek. Davranışlarımız koşullarımızın değil, kararlarımızın sonucudur. Bunun tersi reaktif insanlar çoğu zaman, fiziksel çevreden etkilenirler. Mesela hava iyiye, kendisini iyi hisseder. Toplumsal çevreden etkilenir. İnsanlar kendisine iyi davranınca kendisini iyi hisseder. Reaktif insanlar, duygusal yaşamlarının merkezi olarak, başkalarının davranışlarını seçer. Reaktif insanları yöneten, duygular, koşullar, olaylar ve çevrelerdir. Proaktif insanı ise, dikkatle düşünülmüş seçilmiş ve sindirilmiş değerler yönetir. Proaktif insanlar da fiziksel, toplumsal ya da psikolojik dış tepkilerden etkilenirler. Ama bu tepkilere karşılık verdikleri tepki, değere dayanarak seçilmiş bir tepkidir. İnsanların bir etkili oldukları konular vardır, bir de ilgili oldukları konular. Proaktif insanlar, çabalarının odak noktası olarak etkili oldukları alanları seçerler. Onlar, bir şeyler yapabileceği şeyler üzerinde çalışırlar. İlgileri. etkili oldukları alandır. Reaktif insanlar ise, etkili olamadıkları alanlarla ilgilenirler. Dikkatlerini başkalarının zayıflıklarına, çevresindeki sorunlara ve denetleyemedikleri koşullara verirler.

2- SONUNU DÜŞÜNEREK İŞE BAŞLA: Yaptığımız eylemlerde hepimizin bir merkezi vardır. Bunun farkında da olmayabiliriz. Örneğin, Eş Merkezilik: Evlilik, insan ilişkilerinin en doyurucu, en dayanaklı ve geliştirici olanıdır. Ama eş merkeziyetçilik, güçlü bir duygusal bağımlılıktır. Duygusal değer anlayışımızın kaynağı öncelikle evliliğimiz ise, bu ilişkiye fazlasıyla bağımlı oluruz. Eşimizin ruh haline ve duygularına, davranış ve tutumlarına ya da bu ilişkiyi etkileyebilecek her hangi bir dış olaya karşı,

savunmasız kalırız. Evlilikte sorumluluklar artıp da, gerginlikler başladığında herkes kendi değer yargılarına başvurur. Ve eşler arasında bu değer yargıları genelde farklıdır. Anlaşamadığımız birine bağımlı olduğumuz zaman, hem anlaşmazlık hem de gereksinim güçlenir.

Aile Merkezcilik: Aile merkezli olanlar, kişisel değer ya da güvenlik duygusunu, aile geleneği ve kültüründen, ya da ailenin itibarından alırlar. Bunları lekeleyebilecek herhangi bir etkiye, aşırı duyarlı olurlar. Merkezinde aile olan anne babalar, çocuklarının nihai iyiliklerini gerçekten düşünerek yetiştirmek için, gereken duygusal özgürlükten ve güçten yoksuldurlar. Para Merkezcilik: Para merkezli kişiler, aileyi veya diğer öncelikleri bir yana bırakırlar. Stephen Covey şöyle bir örnek veriyor kitabında; Bir baba tanıyorum... Söz verdiği için çocuklarını sirke götürmek üzereyken, telefonu çalmış ve çok önemli bir iş için hemen iş yerine gelmesi istenmiş. Ama o buna razı olmamış. Eşi işe gitmesinin gerekli olabileceğini söyleyince, karşılık vermiş. “İş yeniden gelebilir ama, çocukluk geri gelmez” Çocukları, önceliklerin oluşturulması ile ilgili bu davranışı yaşam boyu yalnızca kafalarına yerleşen bir ders olarak değil, aynı zamanda kalplerinde yer eden bir sevgi ifadesi olarak anımsadılar.

Mülkiyet Merkezcilik: Güvenliğim, tibarıma ya da sahip olduğum şeylere bağlıysa, yaşantım sürekli bir tehdit ve tehlike altındadır.

Zevk Merkezcilik: Bütün yaşamını o anda ve orada sağladığı zevke göre yorumlar.

Dost/Düşman Merkezcilik: Gençlerde bu çok olur. Ama bazen olgun kişilerde de görülür. Bir dost üzerinde merkezleşme. Veya düşmanını yaşamının merkezine yer-

leştiren kişiler. Bu kişiler yaşamlarını proaktif bir şekilde sürdüreceği yerde, düşman olarak algıladığı insanın tutum ve davranışlarına tepki gösterir; hem de ona bağımlı olarak.

Din Merkezilik: Din kurumunu amaca yönelik bir araç değil de bir amaç gibi görmek; kişinin bilgeliğini ve denge kavramını zayıflatır.

Ben Merkezilik: En belirgin türü de birçok kişinin değerlerini çiğneyen bencilliktir. Yaşantımızın merkezini doğru ilkeler üzerine oturtursak, çok doğru seçimler yapabiliriz.

3- ÖNCELİKLİ İŞLERİ ÖNE AL: Öncelikli işlerin neler olduğuna liderler karar verir. Ama bunların gün be gün öncelikli olarak gerçekleşmesini sağlayan yöneticilerdir. Yönetim disiplindir. Kararları uygulamaktır. Kendinizi etkili bir şekilde yönetebiliyorsanız, disiplin de içinizden gelir.

4-KAZAN/KAZAN prensibi: Her ilişkide hem sizin, hem de karşınızdakinin kazanmasını prensip edinmek.

5-ÖNCE ANLAMAYA ÇALIŞ, SONRA ANLAŞILMAYA: Anlamak için dinlemek, empatiyle dinlemek. Çoğu insan karşısındakini anlamak amacıyla değil, yanıtlamak amacıyla dinler. Karşısındaki konuşurken ya konuşurlar ya da konuşmaya hazırlanırlar.

Bir keresinde bir baba:

-Çocuğumu kesinlikle anlamıyorum. Beni hiç dinlemiyor, dedi.

-İzin verin de söylediğiniz şeyi bir de ben tekrarlayayım. Oğlunuz sizi dinlemediği için anlamıyorsunuz. Öyle mi?

-Evet.

-Karşınızdakini, anlamak için sizin onu dinlemeniz gerekmez mi?

~.....

6-SİNERJİK OL: En basit, tanımıyla, bir bütünün parçalarının toplamından daha büyük olması demektir. Parçaların, birbirleriyle olan ilişkileri bir ailede yada örgüt içinde sinerjik bir kültür yaratılmasını sağlayan güçtür. İlgi ne kadar içtense, sorunların çözümlenmesine ve çözülmesine katılım o kadar içten, bireylerin açığa çıkan yaratıcılığı o kadar büyük ve yarattıklarına karşı bağlılığı o kadar sıkı olur.

7-BALTAYI BİLEMEK: Bir zamanlar oduncular arasında bir yarış yapılmış, en çok ne kadar ağaç kesebileceksiniz diye. Birbirini rakip gören iki hızlı oduncu arasında büyük bir çekişme sürüyormuş. Bunlardan biri ne yemek molası veriyor, ne dinleniyor, devamlı odun kesiyormuş. Diğeri ise her saat başı, beş on dakikalık molalar alıyormuş. Hiç durmayan oduncu, hızını da pek kaybetmemesine rağmen, bayağı bir fark ile, ikinci gelince gitmiş diğere sormuş.

-Ya arkadaş, ben hiç ara vermeden odun kestim. Üstelik seninle hızımız da aynı. Oysa sen her saat başı mola verdin. Nasıl oluyor da sen kazanıyorsun, bu yarışı?

-Arkadaşım, senin ihmal ettiğin bir şeyi yaptım ben o molalarda. **BALTAMI BİLEDİM** ve senin baltan gittikçe körelirken, benimki hep keskindi, demiş.

“Ve hayatım bu gerçekten çok önemli bir konu. Her bakımdan kendini bilemeye zaman ayırman şart. Bedenini

iyi beslenerek, spor yaparak, ruhunu Allah'la irtibatını kesmeyerek, müzik dinleyerek, meditasyon yaparak ara sıra doğaya kaçıp doğal hayatı yaşayarak, beynini kitap okuyarak, seminerlere katılarak, bilge kişilerle sohbet ederek kendini biler ve başarıya hazır olursun. ”

“Haklısın. ”

“Zeynepciğim, şöyle bir söz var... Çok, çok hoşuma gidiyor. Kim söylemiş bilmiyorum ama, nefis bir söz. “Başarıyı, kovalarsan hep kaçacaktır, yakalayamazsın. Sen öyle biri ol ki, zaten başarı hep seni kovalayacaktır.”

“Harika. ”

“Sıkıldın mı bebek? ”

“Hayır anneciğim bu konular ilgimi çekiyor. Ben de senin gibi çok başarılı biri olmak istiyorum”

“Aşkım, benim. Aslında daha başarılı olabilmem için bir şey eksik bende. Hırs... O da olsa, bir çok fırsatları çok daha değişik, değerlendirebilirdim. Ama ben yaşamayı çok sevdiğim için, kendime, sana, aşklarına vakit ayırmaktan daha çok hoşlanıyorum. ”

“Benim çapkın annem.”

“Yok canıııııı. ”

“Aslında adam gibi birisini bulsam, inan, hayatta benim kadar sadık köpek bile bulamazsın. ”

Aslında, bu çok doğru... Hayatımda sevdiğim bir erkek varken, gözüm ondan başka hiçbir şey görmüyor. Erkeklerin beni beğendiğini belli etmesine bile çok kızıyorum. Ama, değil mi ki bir şeyler ters gidiyor. Hiç tahammülüm yok aşksız zaman geçirmeye. Ne demişler; Bir kapı kapa-

nır, bir kapı açılır. Kapının bileceği iş o. Kapanan tüm kapılarda yeniden açılmak için kendilerini, paralayıp, durdular ve de hala duruyorlar. Ama ben o kapının nereye açıldığını bildiğim için gene aynı kapıyı açacağıma başka kapılar deniyorum.

“Anne, yemekten sonra sinemaya gidecek miyiz?”

“Evet canım. ”

Yemeklerimizi yedikten sonra akşam gittiğimiz sinema ile de bu güzel güne noktayı koymuş olduk.

Yorgun bir günden sonra şu yatak ne kadar güzel geliyor Allah'ım. Rahatça bir yerim ağrımadan, bu güzel yorgunluğu hissetmenin tadına varmak, biraz sonra uyuyacağını ve enerji toplayacağını bilmek ne kadar güzel. Şükürler olsun sana ey yüce Allah'ım. Yaşıyor olduğum için teşekkür ederim.

Ertesi gün Pazar. Zeynep'in arkadaşları ile programı var. Ben evde biraz dinlenmek istiyorum. Akşamüstü saat altı gibi telefon çaldı. Telefonda Şule:

“Selam Gül, ne haber? ”

“İyilik, Şuleciğim. Sen nasılsın? ”

“Ben de iyiyim sağ ol. İşin yoksa bir şeyler yapalım diyecektim. Necati de yok da... ”

“Tamam canım. Ben evdeyim gel bana, istersen sonra da dışarıya çıkar bir şeyler atıştırırız”

“Tamam, yarım saate kadar sendeyim” dedi ve birbuçuk saat sonra tam saat 20.30'da geldi. Allah'tan aylardan temmuz da, hava henüz aydınlık.

“Selam, geldim. ”

“Görüyorum geldiğini de. Hani yarım saat sonra geliyordun...”

“Ya tam çıkarken, telefon falan geldi.”

“Gelen telefonla birbuçuk saat mi konuştun?”

“Ayyy sen de Gül. Geldim işte.”

“Ya Şuleciğim, benim ki merak. Ben sana bana saat ver ne zaman geliyorsun demedim ki. Sen verdin bu saati. Ben de, telefonundan yarım saat sonra her işimi bıraktım. Ha geldin ha geleceksin diye bir saattir bekliyorum. Hayatımdan bir saat çalan birisine bırak da bunları sorayım.”

“Kusura bakma”

Aslında böyle konuşunca ukala oluyorsun. Fakat benim için yaşadığım zaman çok önemli ve sınırlı. İnşallah, bakarsın hiç ölmeyiz, yani bedenen de diyorum. Ama eğer ölüm gelecekse, paramı çalandan çok zamanımı çalana kıızıyorum. Çünkü, para bir daha gelir ama zaman gelmiyor. Ve asla kimsenin on dakikasını bile çalmamaya çalışıyorum. Onun için bu tip vurdum duymaz kişiler beni deli ediyor.

“Çok hoş görünüyorsun bu arada Şuleciğim.”

“Sana söylemeye lüzum yok... Sen zaten hep güzelsin.”

“Teşekkürler o senin güzel görüşün. Ben bu arada kendime bir cin tonik koymuştum. İster misin?”

“Hayır, mersi. Soğuk bir meyve suyun falan varsa alayım.”

“Tabi, ne istersin? Vişne, kaysı, şeftali?”

“Vişne”

“Okey, sen geç içeriye. Ben meyve suyunu koyup, geliyorum”

“Tamam”

Salona geçerken Şule’de bir tuhaflık sezdim. Genel mutsuz hali bu sefer dalgın bir hale dönüşmüş. Camın önüne geçtik oturduk. Harika bir manzara... Güneşin batarken etrafını boyadığı pembeden, maviye kadar uzanan tüm renkler, gökyüzünde birbirinin içerisine geçerek nefis bir tablo yaratmış. Deniz zaten ayaklar altında... Yemyeşil orman halindeki ağaçlar arasından tüm durgunluğu ile adeta herkesi kendisine davet ediyor. Günün bu saatini hep çok severim. Bir çok kişi bu saatlerin kendisine hüznün verdiğini söyler ama, tam tersi, bana biraz sonra başlayacak yepyeni, hiç yaşanmamış bir maceranın heyecanını yaşatır. Ömür boyu beklediğim her şey biraz sonra, başlayacaktır sanki. Onun için bu saatte çalan telefon, kapı ben de hep o bekleyişi sonlandıracakmış gibi bir his yaratır. Şu Ataköy’ü de çok seviyorum. Tam yaşanacak yer. Allah’a çok şükür, burada yaşama imkanını verdiği için bana.

“Al canım”

“Teşekkürler ”

“Anlat bakalım... Neler oluyor?”

“Nasıl yani? ”

“Sende değişik bir şey var. Henüz kafanda yerli yerine oturtamadığın yeni bir şey sanırım”.

“Gül, nereden çıkardın şimdi bunu? ”

“Çok dalgınsın. Bakışların sabit ve ifadesiz. Sen genelde üzgün veya kızgın bir ifade ile dolaşırdın. Şimdi dalmış gitmişsin bir yerlere”

“Haklısın aslında. Sana da bir şeyler danışmak istiyorum . Ama seninle de pek alakası olmayan konular. ”

“Beni iyice merak ettirdin ya. Neymiş bakalım bu benimle ilgisi olmayan konular. ”

“Sana garip gelecek belki ama, ben namaza başladım.”

“Namaz mı kılıyorsun? Harika, bu güzel bir olay. Neden bana garip gelecekmış? ”

“Aaa, bu tip şeylere kızaçağını zannediyordum. Bazı arkadaşlarım, nereden çıktı şimdi bu yobazlık diye tutturdular da. Üstelik sen onlardan daha şey görünüyorsun... ”

“Ne görünüyorum? ”

“Ne bileyim? Frapan ve serbest. Bunu bana söyleyenler daha bir tutucu yani”

“Ah şu önyargı... Neyse, bunlar çok tartışılması gereken konular. Ama namaz kılmana çok sevindim. ”

“Sahi mi? ”

“Tabii ki. Allah’la birlikte olmaya ayırdığın süre sana pozitif enerji sağlayacaktır. ”

“Nasıl yani? ”

“Namazın amacı Allah’la birlikte olmaktır. Tüm zihni bir yere bırakıp, o yüce varlığa bağlanmak. Bunun bize vereceği gücü düşünsene. ”

“Peki sen niye kılmıyorsun? ”

“Belki ileride kılarım. Benim kılmamam bu gerçeği değiştirmez ki. Ama ben de meditasyon yapıyorum. Zaten bence namaz da islami meditasyon. ”

“Olur mu? Namaz vazife... ”

“E kendi kendine yapmadığın ve sana faydalı olan bir şeyi vazife olarak verirler tabii ”

“Bir çok kaidesi kuralı var. Ona göre kılacaksın. ”

“Vallahi o konuda benim bir bilgim yok. Bilen kişiler ne diyorsa öyle kıl sen de. ”

“Bir tek namazla da bitmiyor. Daha bir çok değişiklik yapman gerekiyor hayatında”

“Hayatında değişiklik istiyorsan şu an yaptıklarından daha değişik bir şey yapman gerekiyor demiştim sana, yanlış hatırlamıyorsam. Bak bir değişiklik keşfetmişsin. Nasıl oldu bu? ”

“Hani Nevin var ya. Kuzenim Aydın’ın eşi. ”

“Evet. ”

“Onlara gitmiştim. Onlarda böyle bir toplantı vardı. ”

“Nasıl yani? Namaz toplantısı mı? ”

“Hayır birlikte dua okuyorlar. Benim de onlara katıldığımda daha huzurlu olacağımı söylediler. Ben de bir kaç tır gidip geliyorum. Ama günah olan şeylerden de vazgeçmem gerekiyor.”

“Çok hoşsun. Keşke günahlardan vazgeçmek o kadar kolay olsa. Ama o yolda olmak da güzel. ”

“Onlar vazgeçmiş ama. Hepsi tesettür. içki içmiyorlar, namaz kılıyorlar, hele namazın bir incelikleri var. Nasıl

öğreneceğim bilemiyorum vallahi. Onları dinleyince, inan ki şu ana kadar yaptıklarımdan çok korktum. Biz meğerse ne kadar günahkarmışız. Mesela sence şu içip, durduğun içki günah değil mi? ”

“Ya günahın, sencesi, bencesi varmı? Kur’an’da günah diye geçen şeyler günah tabiî. İçki içmekte bunlardan birisi ve de vücuda zararlı. Ben de çok fazla içmiyorum ama hoşuma gidiyor. Zaten bu günahlar bizde olmasa, bizim dünyada işimiz ne? Yukarılarda melek olur uçardık. ”

“Sen dalga geçiyorsun ama cidden bu içki çok günah. Bu şekilde giyinmen, erkek arkadaşın falan...”

“Anlaşıldı, sen beni adam etmeye gelmişsin. Evet Kur’an’da bu dediklerinden bazıları günah olarak geçiyor ama, bunlardan daha günah şeylerden de bahsediyor. Örneğin gıybet denilen olay. Başkasının arkasından konuşmak, herkesin hakkında önyargılı olmak gibi... Bu zina-dan daha günah olarak geçiyor. Sonra kibir, haset... Bunlar ruhunu içkiden daha fazla kirletiyor. Demiyorum ki içki zararlı değil, ama bunlar daha zararlı inan. Şimdi ben de gıybet yaparak bir günaha gireyim. Mesela senin o Nevin’i ne zaman görsem birileri hakkında konuşur. Bu en büyük günah. Sonra bu tip esas ruhumuzun arınması gereken büyük günahlar, yapmıyorum demekle olmuyor canım. Onlardan arınmak zaman alıyor. Hem de yaşadığın bir çok acı veren olayla, kendi yarattığın cehennemde yanarak. Taa ki bunlardan gerçekten arınıncaya kadar da bu olayları yaşayıp duruyorsun.”

“Biz vazifelerimizi yapalım da. Allah’ı kızdırmaktan çok korkmaya başladım.”

“Yahu Allah sana niye kızsın? Bence Allah’ın kimseye kızdığı falan da yok. O evrensel, zaman üstü yasaları yaratmış, sen ona uygun hale gelinceye kadar oraya buraya çarpıp duruyorsun. O her zaman sevgi ile bizi izliyor. Hatta insanlığın hepten kendinden geçtiği dönemlerde de bu yasaları, seçtiği peygamberler vasıtasıyla bize o dönemin anlayacağı tarzda hatırlatıyor. ”

“Gül bir gün bizim toplantıya gelsene... ”

“Ay yok, kalsın ben almayayım. Seneler önce bir gün süren bir hoca maceram olmuştu”

“Peki nasıl öğrenmeyi düşünüyorsun bunları?”

“Kur’an’ı ben okudum”

“Sen Arapça biliyor musun? ”

“Canım nereden bileyim ben Arapça? Türkçe’si de var. Sonra beğendiğim bir çok kişinin yorumlarını da okudum. Binlerce değerli kişiyle görüştüm. Kiminin dediği aklıma yattı, kiminin dediği aklıma yatmadı. İçimin kabul etmediği bir şeyi yapmak, beni o yapmaz ki. Bir bilgiye sahip olmak değil o olmak gerekiyor. Bilgili kişi ile bilge kişi arasındaki fark bu. Sen öbür tarafa bildiklerinle değil, olduğunla gideceksin. Anlatabiliyor muyum bilmiyorum? ”

“Hiçbir şey anlamadım. ”

“Boş ver o zaman... Çok sevdiğim bir büyüğüm, bir zamanlar bana “Bebek mama ile büyür. Ona birden pırzola verirsen boğulur” demiş idi. Sen bildiğin yolda devam et. Güzel bir şey bu. Ama yaptığın şeyleri vazife diye yapma. Unutma bu yaptıklarına Allah’ın değil, bizim ihtiyacımız var. Onun için sevgiyle Allah’ı hissederek ve konsantre olarak yap. Şekile de fazla takılma”

“Yani sen bu yaptıklarımı iyi mi diyorsun?”

“İyi iyi... Allah yolunu açık etsin. Allah’a varmanın, aldığın nefes kadar yolu vardır. Yeter ki onu iste.”

Türkiye’de şu din işi bir türlü yerli yerine oturamadı gitti. Bir kısım insan din ile pek de ilgisi olmayan bazı yorumcuların etkisinde yaşamadan, korku içerisinde bir hayat geçiriyorlar. Bir kısım insan sırf çıkarı doğrultusunda ele güne karşı, dindar görünümünde. Bir kısım insan da, bunların zıttı... Öcü gibi dinden korkuyor ve dine karşı. Yapılan her şeyi yobazlık olarak nitelendiriyor. Allah’ım sen hepimizin yardımcısı ol. Yardım et bize. ‘En büyük ibadet, Allah’ın bize lütfettiği hayatı sevgi ile, saygı ile, güzellik ile, fark ederek ve şükrederek, doya doya yaşamaktır’ diye düşünüyorum. Tabii tüm bunlar benim hissettiklerim ve yorumum. Yoksa Allah bana bir tüyo vermiş falan değil.

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

Hafta içi bir akşamüstü Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde bir büyük kitapçıda kitaplara bakıyorum. Ayda bir beş, on kitaplık bir para ayırır ve kitapçıda hemen hemen bir saatimi geçirir, kitap seçerim. Yaşantımdaki en zevk aldığım anlardan birisidir bu. Gene böyle bir anın tüm zevki ile mest olmuş bir şekilde yeni çıkan kitapları gözden geçiriyorum. Birden arkamdan çok tanıdık bir ses:

“Selam güzel kadın.”

“Aaa Serdar, selam!”

“Nasılsın?”

“Çok iyiyim. Sana rastlanabilecek en doğru yer sanırım. Hala kitap kurdusundur.”

“Kitap bir bağımlılık. İnsan kurtulamıyor ki...”

“Ben de çok okuyorum ama hiç senin hızına yetişememişim.”

“Yoo, sen de sıkısındır bu konuda.”

Gözüm parmağına takıldı. Yüzük var, evlenmiş. İyi ki hiç aramamışım.

“Neden hiç aramadın Gül? Aylarca seni aradım. Sonra evli bir kadına zarar veren zampara herifler gibi hissettim kendimi.”

“Ne münasebet canım, sen her zaman kibar bir beysin”

“Tarık Bey nasıl? ”

“İyi... Biz ayrıldık Tarık’la”

“Ayrıldınız mı?!! Ayrıldınız mı? İnanmıyorum Gül. Neden beni hiç aramadın?”

“İşten ayrıldıktan iki sene sonra ayrıldık. Seni aramayı çok düşündüm Serdar ama cesaret edemedim. Biri vardır falan diye. Zaten yanılmamışım. Evlenmişsin”

“Gül, aradan beş sene geçti. Cidden çok kötü zamanlar yaşadım. Burnumun direği sızladı derler ya. Sızladı... Seni özlemekten sızladı. Koca adam ağladım. Madem boşanacaktın, neden vaktinde boşanmadın Gül, neden?”

“Serdar, sen varsın diye boşansam hep vicdan azabı çekecektim... Acaba, başka biri olmasa evliliğim bozulmaz mıydı diye. Ama hayatımda kimse yokken de Tarık ile yapamadım. Çok iyi birisi belki ama asla birbirimize göre değiliz. Sıkılıyordum, anlıyor musun aşırı sıkılıyordum”

“Peki neden aramadın kadın? Neden?”

Bana ara sıra kullandığı bu kadın lafı, oldum olası beni hep tahrik etmiştir. Eskiden de söylerdi ve içimdeki kadının hemen cevap verirdi. “Efendiiiiimmm” içimden gelen bu seste, ihtiras, teslimiyet her şey vardı.

Her kadının içinde, müthiş bir dişi yatar, bunu çıkarılabilecek erkekler, her zaman için o kadını fetheder.

“Serdar çok geç... Herşey için geç. Evlenmişsin. Nasıl gidiyor evlilik”

-Çok iyi birisi. Ama o kadar işte. İyi bir ev kadını, beni seviyor ben de onu seviyorum sayılır. Ama kalbimden, hiç çıkmadın Gül hiç. O gülüşün, bakışın, saatlerce her konuda konuşabilmemiz, birlikte gülebilmemiz. Hep içimde bir özlem ile yaşadım inan”

“Çocuğunuz var mı? ”

“Evet bir kızım var. Bir yaşında”

“Ay canım ne şekerdir kim bilir? ”

“Evet çok tatlı”

“Neyse, ben kaçıyorum Serdar. Kendine iyi bak”

“Telefon numaranı verir misin? ”

“Hayır! Kesinlikle hayır! ”

“Anlıyorum... ”

“Sana mutluluklar diliyorum. Hoşça kal...”

“Hoşçakal Gül... Hoşça kal. ”

Kalbim bir çarpıntı geçirdi ama, kısa sürdü. Bitmiş, bitirmişim. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur lafı ne kadar doğru.

İçimde bir boşluk hissettim. Bora’dan ayrılmalıyım. Bu tip bir ilişkinin bana göre olmadığını Serdar ile karşılaştınca, daha çok fark ettim. Sevgi yok bu ilişkide, aşk ise hiç yok. Sadece beğeni ve cinselliğin olduğu bir ilişki. İnsanı asla tatmin etmiyor.

Öyle bir sevgili istiyorum ki, alsın uçursun beni başka alemlere. Göz göze geldiğimizde içimiz titresin, hem ruhumuz hem bedenimiz birbirini çeksin. Birbirimize baktığımızda ta çocukluğumuzu ve hatta ruhani evreni görelim, gözlerimizden, birbirimize akan ışık yolunda. Beraber gülüp beraber ağlayalım, hem kendimiz, hem insanlık adına. Koşalım herkesin yardımına. Bıkmadan yorulmadan sevgiyi anlatalım onlara. Aşkı yaşayalım, bedenlerimizin arzuları doğrultusunda. Sınırsız, kuralsız, ih-

tirasla. Seviştiğimiz zaman, başka alemlerde uçalım elele, müthiş bir hazla... Geri dönünce, birbirimize bakıp kucaklaşalım. İyi ki yanımdasın, aşkım diye. İçimdeki kadının bazı bağımlılıklarını, yakamadığını bilsin ve saygı dursun... Üzmesin onu başka kadınlara yan gözle bile olsa, bakıp da. Zamanı durduralım, zamanla sınırlamayalım bu aşkı. Ebediyet suyu ile sulayarak, besleyelim içimizdeki aşk sarmaşığını. Giderek büyüsün sarsın tüm bedenimizi ve sevgi olarak çıksın tüm hücrelerimizden yayılsın evrene. Sevgi ve huzur titreşimleri sarsın dört bir yanımızı. İnsanlara geçen bu titreşimler onlara da yaşatsın böyle müthiş bir aşkı.

Ertesi gün Bora aradığında, bu ilişkiyi bitirmemizin daha doğru olduğunu söyleyince, aşırı bir şekilde şaşırıldı.

“Neden böyle bir karara vardın? Ben de sana evlenme teklif etmeyi düşünüyordum.”

“Eşin olmayı bana layık gördüğün için teşekkürler canım. Ama bu ilişkiyi içime sindiremedim. Bir şeyler eksik... Tam adını koyamadığım bir şeyler eksik Bora.”

“Gül, ben Bora Arlı’yım ve bir çok kadın benimle birlikte olmak için can atıyor. ”

“Ne güzel işte, istediğin bir seçimi yapabilmek açısından bol alternatifin olacak”

“Ben de neyi eksik bulduğunu anlayamadım”

“Estağfurullah Bora... Sende hiçbir şey eksik değil tabii ki. Ben eksikliği ikimizin ilişkisinde hissediyorum diyorum”

“Bunu bir ara yüz yüze konuşsak daha iyi olacak. Bu sıkıntın geçince beni ara”

“Tamam ararım. Şimdilik hoşça kal”

“Hoşça kal, kendine iyi bak. Sen bana lazımsın.”

Of Allah’ım neyse. Bu böyle devam etse kendime olan saygımı kaybedecektim. Şimdi daha iyi anladım bu eksikliği. Adam beni anlamıyor bile. İnsanları meta gibi görüyor. Ben Bora Arlı isem, sen daha ne istiyorsun kadın. Ben lütfedip seni beğenmişim. Üstelik bir erkek,(kadını) dediği, bir kadını kolay kolay bırakmaz bence. Koşar yanına gider, anlamaya çalışır. Ne bileyim, sevgi yok işte. Her şey çok maddi görünüyor. Ben Serdar’da ve Selçuk’ta bu sevgiyi aşırı hissetmiştim. Neyse, tüy gibi hafifledim.

“Demek, ayrıldınız? ”

“Evet aşkım. Sevginin olmadığı bir ilişki, istemiyorum Zeynep”

“Anlıyorum. Anne, babamı sevmiş miydin? ”

“Evet. Aşkım babam sevilmeyecek birisi değil ki... Çok iyi bir insan ama, benim için gene yanlış bir seçimdi. Hayattan beklentilerimiz ve hayata bakış açımız çok farklıydı. Bir de babana aşık olmadım sanırım”

“Gerçekten çok farklısınız anne. Ama ben sana benziyorum. Babam da öyle söylüyor. Babam olduğu için idare ediyorum ama, babam tarzında bir eş asla istemem”

“Fakat, baba olarak mükemmel birisi babam biliyordun”

“Haklısın. Baba olarak gerçekten çok iyi birisi. Ama senin gibi arkadaş olamıyorum onunla”

“Sence neden? ”

“Bilmiyorum. Huyu öyle sanırım.”

“Mutlu da değil, değil mi?”

“Hiç değil. Zaten seni de çok özleyiyor. Hep seni soruyor”

“Zeynep, insanlar neden mutlu olamıyorlar ve neden güzel ilişkiler yaşayamıyorlar biliyor musun?”

“Neden anneciğim? ”

“Çünkü kendilerini bulamıyorlar. Daha doğrusu kim olduklarını bilmiyorlar. Zaten zengin, fakir, güzel, çirkin insanların çoğu bunun için bunalıma da giriyor farkındaysan? ”

“İnsanların çoğunun bunalımda ve hatta bizzat kendilerinin bunalım olduğunun farkındayım da.... Nasıl kim olduklarını bilmiyorlar, onu tam anlamadım”

“Aşkım, örneğin baban kim? ”

“Tarık Erdem”

“O ismi... ”

“Eee anlamadım?”

“Peki soruyu değiştireyim. Sence baban ne?”

“Doktor”

“O da mesleği. Kendisi ne? ”

“Erkek”

“O da cinsiyeti... ”

“Aaa anneeee! Peki babam ne yahu? ”

“Düşün bakalım”

“İnsan”

“Yaklaşıyorsun. ”

“.....”

“İnsan ne? ”

“Anneeeeeee!!!”

“Tamam, konuyu biraz daha açalım.”

“Aç, yoksa çatlamak üzereyim”

“Baban görünen bedeni mi? İnsan dediğin yani? ”

“Evet ama ruhu da var? ”

“Peki, ölünce ne olacak ? ”

“Yok olacak”

“Mı acaba? Peki o zaman öbür dünyadan falan niye bahsedip duruyoruz? ”

“Peki ama, ölüyoruz”

“Biz ölmüyoruz. Bedenimiz ölüyor.”

“Biz dediğin ne? ”

“Hah işte, deminden beri onu soruyorum biz neyiz diye”

“Ruh mu? ”

“Tabi ki aşkım ruh. Biz ruhu olan bedenler değil, bedeni olan ruhlar olarak dünyada yaşıyoruz. Bu bedenler geçiciyse, o biz değiliz. O ruhumuzu bu dünya yaşam şartlarına uygun olarak saklayan, daha doğrusu burada yaşayabilmemize olanak sağlayan Allah’ın lütfedip bize sunduğu ve kıymetini bilmemiz gereken araçlarımız. İnsanların çoğu bedenini bile unutup, kendisini etiketleri sanıyor ve on-

ları yaşıyor. Mesela babanın etiketleri neler? O bir erkek, bir baba, eskiden bir ești, bir doktor, bir evlat, bir Türk, gibi. Ama bunlar kendisi değil, etiketleri. İnsanlar bu sıfatları kendisi zannedip, toplumun bu sıfatlara vermiş olduğu değerler doğrultusunda yaşıyor ve sıkılıyor, kendisi olamıyor. Hele bu değerlerden birisini kaybetti mi, kendini kaybettiğini sanıp mahvoluyor. Dikkat et, diyelim bir erkek, evde koca rolünü oynuyor... Tüm davranışları bir koca nasıl davranması gerekiyorsa öyle... Baba rolünü verilen doğrultuda oturtmuş, devamlı anneyi araya koyup, çocuklarla yüz göz falan olmuyor. Erkek arkadaşlarıyla, alimallah erkeklığe laf getirtmeyecek şekilde, devamlı kârı, kız muhabbetinde... Bayan arkadaşlarıyla olan diyalogunu zaten hala tam oturtamamış, kendisi de şaşkın o konuda. Bir gün bir şekilde eşini ve çocuklarını alıp, gittiği bir yerde erkek arkadaşları veya iş yerinden erkek ve kadın arkadaşları karşılaşp hep birlikte vakit geçirmek istesinler. O zavallı erkek resmen erör veriyor. Çok acı ama çok güldüğüm bir konudur bu. Hangi rolünü oynamalı, ne yapmalı, o kim? Bunlar niye birbirine karıştı? Zavallı adam genelde ya sus pus olur, ya yavaş, yavaş, toplumdan uzaklaşır, bir gruba doğru yanaşır. Çünkü o kendisini yaşıyan birisi değil. Hatta kendisinin kim olduğunu asla bilmeyen birisi. Aslında kendinin kim olduğunu bilemeyenleri, akıl hastanesine götürürler sanıyorsun değil mi? Çoğu dışarıda yavrum. Onun için kendileri de bunalımda, etraflarını da bunalıma sokmakla meşguller. Eğer sen ne olduğunu çok iyi bilirsen, bunları hemen fark eder ve onlardan etkilenmezsin”

“Anladım, evveet.... Evet, anne, anladım, harika... ”

“Sen de harikasın, dünyanın en güzel ve en akıllı kızı. Seni çok seviyorum”

“Ben de seni anneciğim”

“Zeynepciğim ve de en önemlisi eğer sen kim olduğunu anlarsan, başkalarının da kim olduğunu anlayacaksın. O zaman mümkün mü acaba başka birisine acı vermen, üzmen, saygısızlık yapman veya sevmemen? Değil... İnsanlar karşısındakilerin bir beden değil de, dünya deneyimini yaşayan ruhlar olduğu bilinciyle etraflarına baksalar. Bu savaşlar, tecavüzler, kötülükler kalır mı dersin? ”

“Haklısın, anneciğim”

“Zeynep bak, ne kadar güzel bir yağmur başladı. Hadi birer kahve yap da balkonda içelim”

“Okey, hemen yapıyorum”

Yaz yağmuruna bayılıyorum. Mis gibi bir hava oluyor. Aslında sıcak bir hava fakat, şakır şakır yağan yağmurun verdiği güzel esintili bir serinlik, ağaçların, çiçeklerin ve ıslak toprağın kokusuyla karışarak geliyor. Etrafta biriken toz duman da kalktığı için güzel net bir görünüş, tüm manzarayı alabildiğine açık bir şekilde ortaya çıkarıyor.

“Buyurunuz efendim, kahveniz”

“Teşekkürler bebeğim. Gel şu güzel dünyamızın keyfini çıkaralım. Şu güzelliğe bak Zeynep. Deniz de ne kadar güzel bir renk aldı değil mi?”

Mis gibi kahve kokusu tüm ortalığı sardı. Fincandan çıkan kahvenin dumanını, o güzel kokusuyla birlikte içme çekiyorum. Türk kahvesini içerken nedense hep tarihin derinliklerinde, sarayda bir sultan olarak hissedirim kendimi. Görkemli bir sultan kıyafeti üzerimde, göğsü oldukça dekolte, altın sarısı parlak, yerlere kadar upuzun bir kıyafet. Sapsarı saçlarım, kabarık bir topuz yapılarak tepe-

de toplanmış. Elimde mis kokan, kahvem, Topkapı Sarayı'ndan, denizi seyrederek bayan arkadaşlarımla aşk üzerine sohbet ediyorum. Nedense bu koku bana hep böyle bir enstantane hatırlatır. Hatta kendimi zorladığımı bile olmuştur hatırlamak için acaba? Ben böyle bir şey yaşadım mı diye? Bu duyguyu yaşamak hoşuma gittiği için de oldukça fazla kahve içiyorum.

Bir yandan yağmur yağarken bir yandan güneş gittikçe parlayarak, gökten adeta bize sevgilerini gönderiyor. Güneşe doğru dönüp ben de tüm içimdeki sevgi selini ona akıttım.

“Aaa anne bak.”

“Gökkuşağı Zeynepciğim, ne güzel değil mi?”

Tüm renkleriyle sol tarafımızda gökyüzünde nefis bir gökkuşağı oluştu. Bakarken, elimde olmadan gözlerimden yaşlar boşalıyor. Teşekkür ederim Allah'ım... Seni çok çok seviyorum. Allah'ın bize gönderdiği bir güzel armağan olduğundan eminim. Umarım bu armağanı şu an, bizim gibi hisseden binlerce kişi, başlarını kaldırıp bu güzel doğa harikasını seyreliyorlardır. Bir yandan gözümünden yaşlar boşalırken, bir yandan Zeynep'e sarılıp Allah'a şükrediyorum.

“Zeynep, birlikte bir hafta tatile ne dersin?”

“Harika!”

“Gel Bodrum'a gidelim seninle”

“Tamam”

“Önümüzdeki hafta çıkabilirim ben. Şen bu hafta babanın yanında kal. Sonra özlersen, haftaya çıkalım”

“Tamam anneciğim”

YIRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

Birbuçuk hafta sonra Bodrum'da bir arkadaşların teknesinde yedi kişi koyları geziyoruz. Nefis bir güneş tüm içimi ısıtıyor. Yatmışım sere serpe, kendimi doğaya teslim edercesine. Teknede nefis bir müzik içimi titretiyor. Müziğin temposu, içimin titreşimiyle aynı frekansta, bedenim yattığı yerden onlara eşlik ediyor. Bu gidip gelmeler, yüreğimde de şarkının sözleri sayesinde gerçekleşiyor. Müziği ve dansı çok seviyorum. Yaşam, aşk, seks, herşey onların içinde yaşıyor. Dünyevi tüm lüzumsuz telaşlardan izinli olarak, tam bir fatildeyim. Allah'ım sanki her zamankinden daha çok seninleyim. Denizi, güneşi ara sıra esen rüzgarı vücudumun her hücresinde hissediyor ve hatta bazen, ben mi onların, onlar mı ben karıştırıyorum.

“Anne, telefonun çalıyor”

Gözümü açtığımda, Zeynep'in bukle bukle uzun saçları arasından güneşte kızarmış güzel yüzünün büyük bir bölümünü kaplayan o kocaman siyah gözleriyle karşılaştım.

“Telefon! ”

“Tamam canım ver... Alo... ”

Telefondaki sesi duyar duymaz hemen kalkıp oturmam bir oldu.

“Aşk gibi sevda gibi huysuz ve tatlı kadın. Seni seviyorum”

“Selçuk. Selam ne haber? ”

“İyilik canım, senden ne haber? Değişik sesler geliyor. Neredesin sen? ”

“Bodrum’da”

“Hımmmm, kiminle? ”

“Zeynep’le”

“Başka?!”

“Arkadaşlar var”

“Kimmiş bakalım bu arkadaşlar?”

“Selçuk soruşturma faslına bir ara ver istersen”

“Seni özledim”

“.....”

“Neden konuşmuyorsun?”

“Ne dememi bekliyorsun?”

“Sen özlemedin mi?”

“Bir süre evet. Ama şu an hayır”

“Ciddi misin?”

“Evet, çok ciddiylim”

“Döndüğünde görüşebilir miyiz? Hatta istersen atlar hemen oraya da gelebilirim”

“Hayır!”

“Neden?”

“Ne demek neden? Hayır... Gayet açık bir cevap. Hayır istemiyorum”

“Ama Gül...”

“Selçuk, asla istemiyorum. Bunu zamanında düşünecektin”

“Ben ne yaptım yaaa? ”

“Lütfen, bunları tartışmak istemiyorum”

“Gül... Ben bir şey yapmadım! ”

“Bir aşk ona şüphe karıştıncaya kadar güzeldir Selçuk. Böyle bir aşk bana göre değil”

“İyi de şüpheyi çıkaran sensin”

“Yaratan da sen. Benim resmim çıkmadı gazetelerde”

“Ne yapabilirim?”

“Artık hiçbir şey!”

“Sana aşığım Gül?”

“Bu daha da beter. Aşıkken bunu yapıyorsan, kim bilir aşk bitince neler yaparsın? Aman düşünmesi bile hoşuma gitmedi”

“Saçmalıyorsun”

“Bırak biraz da ben saçmalıyım, hep saçmalıkları dinleyecek değilim ya”

“Gül.. ”

“Efendim?”

“Lütfeeeeennnn”

“Eskiden hoşuma giderdi değil mi bu laf. İnan ki bitmiş Selçuk, hadi uzatmayalım. Ben kapatıyorum, bir daha da lütfen arama. Hoşça kal...”

Bir ay içerisinde tüm aşklarına birden, bir kez daha hoşçakal demek zorunda kaldım. Ne oluyor bunlara yahu?

Aslında bu hoşçakal da ilginç bir temenni. Hoş kal demiyor. Hoşçakal. Yani, biraz hoş kal. İçinde bir kıskançlık mı var ne?

Bir haftalık Bodrum tatilimizin sonunda Zeynep de, ben de bronz bir ten ve dinlenmiş bir ruh hali ile İstanbul'umuza döndük. İşe başladığım Pazartesi bedenim iş yerindeyken, ruhum Bodrum sahillerinde güneş ve denizle birleşmiş durumda. Etrafta öyle bir dolaşıyorumki sanki, Bodrum'un enerjisi konsantre olarak vücuduma yerleştirilmiş. Gittiğim her yerde ayaklı bir Bodrum promosyonu gibi reklam yapıyorum.

“Gül Hanım, nefis görünüyorsunuz. Ne kadar yanmışsınız.”

“Teşekkürler Elifciğim. Hazır gitmişken, burada kullanmak üzere biraz Bodrum güneşi depo edeyim dedim”

“Vallahi birkaç yıl yetecek kadar depo etmiş görünüyorsunuz.”

“Di mi? ”

“İşiniz yoksa birazdan yanınıza gelip, siz yokken onların raporunu vermek istiyorum”

“Yok hayatım. İkimize de birer kahve söyleyip gel.”

“Sizi görür görmez sizinkini söylemiştim bile... Birazdan masanızda olur”

Evde yardımcım Gül (onun da adı Gül) iş de Elif, beni gören kahve yapıyor. Kahveyi ne kadar çok içtiğimi böylece daha çok anlıyorum.

YIRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

Bir hafta da ne kadar iş birikiyor. Yapılacakları listelemek ve haftalık randevuları almak bile yarın günümü aldı. İşimi seviyorum. Yapacak güzel bir işim ve de gücüm olduğu için şükürler olsun Allah'ım sana. Bu arada çok güzel iş teklifleri ve ortaklık teklifleri alıyorum. Aslında biraz daha hırslı olsam, bir çok şey yapabileceğimden eminim. Fakat bu işi oturtmuş olmanın rahatlığından kazandığım zamanı, kendim ve sevdiklerim için harcamak hoşuma gidiyor. Hayatımdaki esas amacın sevgi ve aşk olduğunu biliyorum. Eskiden bir kitapta okumuş olduğum şu olay beni çok etkilemişti:

Olay gerçektir ve Northwestern Üniversitesi Kellogg Business School'da İş İdaresi master öğrencileri ile Zaman Yönetimi dersi profesörü arasında geçer.

Profesör sınıfa girip karşısında duran dünyanın en seçilmiş öğrencilerine kısa bir süre baktıktan sonra:

“Bugün Zaman Yönetimi konusunda deneyle karışık bir sınav yapacağız” dedi. Kürsüye yürüdü, kürsünün altından kocaman bir kavanoz çıkarttı. Sonra da kürsünün altından bir düzine yumruk büyüklüğünde taş aldı. Ve taşları büyük bir dikkatle kavanozun içine yerleştirmeye başladı. Kavanozun daha başka taş alamayacağına emin olduktan sonra öğrencilere döndü ve “Bu kavanoz doldu mu?” diye sordu. Öğrenciler hep bir ağızdan; “Doldu” diye cevapladılar. Profesör, “Öyle mi?” dedi ve kürsünün altına eğilerek bir kova mıcır çıkarttı.

Mıcır, kavanozun ağzından yavaş yavaş döktü. Sonra kavanozu sallayarak, mıcırın taşların arasına iyice yerleşmesini sağladı. Sonra öğrencilerine dönerek bir kez daha, “Bu kavanoz doldu mu?” diye sordu. Bir öğrenci, “Doldu herhalde” diye cevap verdi. “Doğru” dedi profesör ve gene kürsünün altına eğilerek, bir kova kum aldı ve yavaş yavaş tüm kum tanelerini taşlarla mıcırların arasına nüfuz edene kadar döktü. Yine öğrencilere döndü ve; “Bu kavanoz doldu mu?” diye sordu. Tüm sınıftakiler bir ağızdan; “Hayır !!! ” diye bağıldılar. “Güzel!” dedi profesör ve kürsünün altına eğilerek, bir sürahi su aldı ve kavanoz ağzına kadar doluncaya dek suyu boşalttı. Sonra tekrar öğrencilerine dönerek, “Bu deneyin amacı neydi?” diye sordu.

Uyanık bir öğrenci, hemen; “Zamanımız ne kadar dolu görünürse görünsün, daha ayırabileceğimiz zamanımız mutlaka vardır” diye atladı. “Hayır” dedi profesör. “Bu deneyin esas anlatmak istediği, eğer büyük taşları baştan yerleştirmezsen, küçükler girdikten sonra büyükleri hiçbir zaman kavanozun içine koyamazsın gerçeğidir”

Öğrenciler şaşkınlık içerisinde birbirlerine bakarken, profesör devam etti. “Nedir hayatınızdaki büyük taşlar? Çocuklarınız, eşiniz, sevdikleriniz, arkadaşlarınız, eğitiminiz, hayalleriniz, sağlığınız, bir eser yaratmak, başkalarına faydalı olmak, onlara bir şeyler öğretmek! Büyük taşlarınız belki bunlardan biri, belki bir kaçı, belki hepsi. Bu akşam uykuya yatmadan önce iyice düşünün ve sizin büyük taşlarınız hangileridir, iyi karar verin. Bilin ki büyük taşlarınızı kavanoza ilk olarak yerleştirmezseniz, hiçbir zaman bir daha koyamazsınız”

Büyük taşlarını hayatı boyunca kavanozuna hiç koymamış o kadar çok insan tanıyorum ki... Hayatları boyun-

ca koşturup, asla istedikleri şeyleri yapamıyor, hayatlarını mıcır, kum ve suyla geçiriyorlar. Örneğin, babam. Kendimi bildim bileli babam hayatında en çok istediği şeyin balık tutmak olduğunu hep söylemesine rağmen, bir kere bile balık tutmaya gitmemiştir. Kendisini işine deli gibi verdikten sonra, hiç vakit ayıramadıkları sevdiklerini kaybedip, bunalıma giren o kadar çok insan var ki tanıdığım. Kayahan'ın o çok sevdiğim şarkısındaki gibi "Allah'ım ben nerede yanlış yaptım?" diye dört dönüyorlar etrafta. Bir seminerde şöyle bir söz duymuştum. "Çok başarılı olan bir kişinin de, hiç başarısı olmayan bir kişinin de günde sadece yirmidört saati vardır. Arada ki fark o saatleri nasıl kullandığıdır"

Ben büyük taşlarımı düşündüğümde, şöyle bir sıralama yapmıştım. Evreni ve insanlığı dolayısıyla kendimi keşfetmek... Sevdiklerim ve aşk. Ekonomik özgürlüğümü, güzel bir hayatı ve seyahatleri sağlayacak kadar para kazanacağım bir iş... Kitap okumak, seminerlere gitmek için hiçbir zaman boş vakit aramadım. Onlar benim büyük taşlarım. Önce onlara zaman ve para ayırdım. Sevdiğim erkek, kızım, dostlarım için her zaman öncelikli zamanım oldu. Ondan ötürü de tatmin olmuş bir hayat yaşıyorum. Hiçbir zaman hayatımdan şikayetçi olmadım. Bana üzüntü veren tüm olayların da zaten kendi seçimlerim ve bağımlılıklarım olduğunu biliyorum.

Sabah dokuzdan akşamları dokuz, ona kadar çalıştığım yoğun bir haftanın ardından hafta sonu bir garden partiye davetliyim. Davetiyem iki kişilik ama şu sıralar davet edebileceğim bir kavelyem olmadığı için benim gibi bekar olan Hülya'yı davet ettim. İnanılmaz güzel hazırlanmış bir parti. Ayaklar altında Boğaz'ın nefis bir görüntüsünün ol-

duğu harika bir ormandayız. Tüm ağaclar ışılandırılmış, her yerde rengarenk balonlar asılı. Hayatımda çok çok sevdiğim şeylerden biri de, renk renk balonlardır. Sadece bu balonların çokluğu bile beni mest etmeye yetti. Tüm ormana yerleştirilmiş hoparlörlerden nefis bir müzik yayılıyor. Masalarda yiyecek olarak, yok yok! Ertafta gezen garsonlar, çeşit çeşit içkiler dağıtıyorlar. Müthiş zevkli bir gece... Ortam harika. Derken, ortada hazırlanmış alanda bir orkestra yerini aldı ve canlı müzik başladı. Herkes dans ediyor. Tempolu hızlı bir müzik. Bir müddet sonra gözlerim solisde takıld kaldı. Orta boylu, vücut çalıştığı tüm kaslarından belli olan, dar kalçalı, uzun saçlı, çıkık elmacık kemikli ve nefis simsiyah gözlü yirmibeş yaşlarında yakışıklı bir delikanlı. Daracık kot pantolonu, önü açık beyaz gömleği ve şarkı söylerken yapmış olduğu hareketleri ve sesi çok erkeksi çok seksi. Elimde cin toniğim, hem vücudumun hareketleri ile onun müziğine eşlik ediyor hem de içkimi içiyorum. Bir müddet sonra sanki sadece o ve ben varmışız gibi bir hisse kapıldım. Gözlerimi gözlelerinden ayıramıyorum ama, o da hep bana bakıyor. Sanırım ona karşı hissettiğim enerji bütün vücudumdan toplanarak gözlerimden çıkıp, çocuğun gözlelerinden vücuduna dağılıyor. Tüm içimizdeki enerjiler büyük bir hazla birleşiyor sanki. Çocuğu, bütün vücudumda hissedebiliyorum. O da bunu biliyormuş veya hissediyormuş gibi davranıyor.

“Hülya, çocuk ne kadar yakışıklı değıl mi?”

“Evet, hoş çocuk”

“Çocuk hoş, müzik hoş, manzara hoş... Ne güzel şey yaşamak”

“Gül, çocuğa çok çapkın bakıyorsun... O da sana tabii... Ne ilgimi çekti biliyor musun?”

“Ne?”

“Sen dönüp bir erkeğe bakmazdın. Demek bu çocuğu çok beğendin”

“Çocuğu çok beğendim kesin. Ama daha önce böyle bir çocuğu görsem de bakmazdım. Zira kalbimde bir erkek varsa, kimseye bu gözle bakmıyorum ki. O yanımda olsa da olmasa da fark etmiyor. Kalbimde olması yetiyor. Ama şu an zaten kalbim boş. Onun için böyle bir çocuk asla dikkatimden kaçmaz”

“Hımmmmmm”

“Neyse boş ver. Hoş bir geceydi. Hadi istersen yavaş yavaş gidelim ne dersin?”

“Tamam canım”

“Teşekkürler bana eşlik ettiğin için”

“Asıl ben teşekkür ederim. Çok güzel bir geceydi”

Biraz içki, biraz yorgunluk, biraz mutluluk, biraz uyku ile üzerime çöken rehavetle girdim yatağıma.

Şükürler olsun Allah’ım verdiğin her şey için bana. Beni, yavrumu, kardeşlerimi, annemi, babamı, Tarık’ı, Serdar’ı, Selçuk’u, Bora’yı ve tüm insanlığı koru... Kazalar, hastalıklar, kötülükler ve yoksulluklar yok olsun... Yerini sağlık, sevgi ve bolluk alsın. Dünyamız cennete dönüşsün. Allah’ım tüm bu değişimleri yaşarken, öğretilerimi acı ile değil güzelliklerle ver ne olur... Sevdiklerimin acısını tatırma. Senden gelen o müthiş sevgiyi, naçizane de olsa tüm insanlığa yansıtabilmem için yardımcı ol. Seni seviyorum Allah’ım.

Pazar sabahı, Zeynep’in telefonu ile uyandım.

“Anneciğim, günaydınınnnnn”

“Günaydın kraliçe. Saat kaç? ”

“Saat dokuz. Uyuyor muydun yoksa? Sen hep erken kalkarsın diye aradım”

“Uyuya kalmışım aşkım. Gel kahvaltıya hadi”

“Tamam, yarım saat sonra oradayım”

“Bekliyorum bebeğim”

Hemen kalkıp tüm camları açtım. Güneşle birlikte nefis bir hava doldu içeriye. Acilen bir duş alıp, rengarenk mini bir elbiseyi üzerime geçirdim. Eveeeeet, kendimi gayet iyi hissediyorum. Birazdan dünya güzeli kızım da yanımda olacak. Harika bir gün başlıyor. Şükürler olsun Allah'ım. Bakalım bugün neler olacak.

“Hoş geldin dünya güzeli. Annen sana nefis bir kahvaltı hazırladı”

“Teşekkürler”

“Gel otur bakalım. Eee! Nasıl geçti haftan bebeğim?”

“Güzel... Babaannemlerle, arkadaşlarla falan bir şeyler yaptık. Dün akşam da babamla sinemaya gittim. Çok güzel bir filmdi”

“Harika...”

“Sen neler yaptın?”

“Hafta içi çok yoğun çalıştım. Oldukça stresliydi. Ama dün nefis bir partideydim. Tüm yorgunluğum geçti. Şimdi sen de yanımdasın ya, her şey daha güzel”

“Senin işinin stresli olabileceğini hiç düşünemiyorum. Babamın hep streslidir de. Sen hep çok eğlenirsin”

“Bebeğim olur mu hiç öyle? Evet işimi çok seviyorum ve olaylara hep pozitif bakıyorum ve de cidden eğlenmeye çalışıyorum ama satış oldukça stresli bir olay. Hele bir çok rakibin varsa... Hele düşen satışların hesabını vermek gereken ve pek de anlayışlı olmayan bir patronun varsa. İyi gittiği zaman vazifen, kötü gidince hatan oluyor. Belli etmiyorum ama on dakika bile erken çıkmam gerekse gidip de patrona haber vermemin gerekliliği, yapmış olduğum en ufak şeylerin hesabını vermek bende huzursuzluk yaratmıyor mu sanıyorsun? Sonra her an senin yerine başka birini alabilecekleri fikri... Aslında kendi işimi kursam çok daha iyi olacak ama ona daha da fazla zaman ve para ayırmam gerekecek. Fakat bunları, böylece olağan kabul etmek lazım çünkü iş hayatı zaten bu. Hayatta her şeyin bir bedeli var. Seçim bizlerin. Yapmış olduğun seçimden ötürü de huzursuz olmana gerek yok”

“İlginç... Ben senin işini çok zevkli görüyordum...”

“Zevkli zaten. Ama her şeyin hem iyi hem de kötü tarafları vardır. Sen iyiyi görürsen iyi, kötüyü görürsen kötü bir ruh haliyle dolaşırsın. Bu da senin seçimin”

“Anne hayatta her şeyi biz mi seçiyoruz?”

“Tabii ki”

“Peki, Ebru sınıfta kaldı ve çok üzüldü... Böyle bir şeyi seçmek istemez ki! ”

“İstemeyebilir ama daha önceki seçimleri sayesinde sınıfta kalmış. Ders çalışacağı zamanlar başka şeyleri seçmiş anlaşılan. Sonra madem kalmış ve artık bunu değiştiremez o zaman da üzülmemeyi ve bir dahaki sene çok iyi çalışma fikrini seçebilir. Ve bu yazı üzülerek geçirmez. Çünkü artık yapabileceği hiçbir şey yok.

“Haklısın. Anne peki çok kötü şartlarda doğanlar var. Onlar bunu mu seçiyor ki?”

“Bunlar pek açık anlayabileceğimiz konular değil Zeynepciğim. Belki zaman üstü, makro boyutlarda yapılmış bir seçimdir o da. Ama diyelimki, bir çok konuda çok kötü şartlarda dünyaya geldin. Ya böyle kalıp kendini kurban gibi görmeyi ve hep şikayet etmeyi seçebilirsin veya o seviyeden çok daha üst seviyelere yükselmeyi seçebilirsin. Yaşamlarıyla herkesi imrendirecek, başarılarla imza atmış nice kişiler var ki, çok çok kötü şartlarda başlamışlar hayatlarına”

“Anlıyorum”

“Biraz daha süt koyayım mı?”

“Peki anneciğim... Biraz da kahve koyar mısın içine? ”

“Tamam bebek”

“Anne..... ”

“Efendim?”

“Bir problemim var”

“Hayrola sevgilim nedir? ”

“İstediğim gibi bir arkadaşım yok. Bazen en iyi arkadaşımın kim olduğunu düşünüyorum ve cevap bulamıyorum. Sen hariç tabii...”

“Bebeğim ödümü kopardın. Ben de önemli bir problemin var zannettim”

“Ama önemli anneciğim. Arkadaş bulamamak çok kötü”

“Sevgilim, arkadaşın yok değil ki... Bir sürü var. Ama tam kafana göre, senin terbiyende, senin kültüründe, senin zevk aldığın konulardan zevk alacak, güldüğün şeye gülüp, ağladığına ağlayacak, espirinden anlayacak, hayata senin baktığın gözle bakacak bir arkadaş diyorsan öyle biri hiç olmayacak. Eğer olursa da bu çok istisnadır. Ben de zamanında böyle bir arkadaş çok aradım. Sevdiğim kişileri o hale getirmeye çalışıp gelmediklerinde onlara bozuk attım. Ama sonra haksızlık yaptığımı anladım. Bu konuların hepsini bir kişide bulamıyorsun. Her konuda anlaşabileceğin bir çok dostun olacak ve o konuları o kişilerle paylaşacaksın. İşin kötüsü her konuda istediğin gibi bir erkek de yok etrafta. Şimdiden söylemiş olayım sonra hayal kırıklığına uğrama. Benim arkadaşım, aynen benim gibi olmalı fikri çok yanlış. Ben bunu geç fark ettim ama sen hemen farkına var... Boşuna bekleyişlere girme arkadaşlık konusunda. Örneğin, benim arkadaşlarıma bir göz atalım, Ayla çok kibar, terbiyeli, güzel konuşuyor ama çok mıy mıy ve negatif. Canan çok zeki ama basit, yani yüzeysel birisi... Akli fikri, kim ne yapmış, ne demiş... Yaptığı doğru dürüst tek bir iş yok. Gülçin de biraz uyumlu gibi ama inanılmaz ağzı bozuk. Bilirsin ben çirkin sözlerden nefret ederim. Hiçbir arkadaşım kitap okuyor sayılmaz. O kadar sıradan şeylerle ilgileniyorlar ki, hayret ediyorum. Çoğunlukla hepsiyle havadan sudan konuşuyoruz. Ama bazen o gün birisiyle tanışıyorum, sanki birlikte büyümüşüz gibi her konuda konuşabiliyorum. Onun için sen kendi içinde bir bütün ol. Ve herkesten ayrı konuda zevk alabileceğini kabul et. Bunları asla bir kişiden bekleme yoksa çok beklersin. Ve de o kişilerle anlaşabileceğin konularda alacağın zevki de alamazsın.

“Ebru’nun, Nazan’ın birçok samimi arkadaşı var ama...”

“Onlar da her konuda anlaşıyorlardır. Şu an anlaşsalar bile ileride değer yargıları oluştuğunda, farklılıklar ortaya çıkacaktır. Bu arada bir de, her konuda toplumun değer yargısını benimsemiş asla kendi fikri olmayan bir yığın kişi var. Onlar için ise böyle bir arayış söz konusu değil zaten... İtişe, kakışa birbirlerine hiçbir konuda saygıları olmadan bir arada geçinip gidiyorlar. Sen her konuda geliştikçe, anlaşabileceğin daha doğrusu seni anlayabilecek kişilerin sayısı azalacak”

“Haklısın”

“Hem sen kendinle barışık olduğun, kendi bütünlüğünü hissettiğin zaman zaten insanların seni anlamasını beklemeyeceksin. Daha doğrusu böyle bir ihtiyaç hissetmeyeceksin. O zaman arkadaş diye adlandırdığın kişiden beklentilerin de değişecek. Ona ikide bir gücenip, ne onu sıkacak ne de kendini üzeceksin. Herkesi kendi yerinde göreceksin... Senin oturtmaya çalıştığın yerde değil.”

“Anne, havuza gidelim mi? ”

“Tamam canım, istersen Bakırköy Spor Vakfı’nın havuzuna gidebiliriz veya başka bir yere”

“Hadi Vakıfa gidelim o zaman”

“Hazırlan bebek, birazdan çıkarız”

Hemen hemen sadece üyelerin geldiği temiz ve güzel bir havuz. Genelde aynı tipleri görüyorsun, kimsenin seni fiziken rahatsız etmediği ama, meraklı gözlerle, kısıp aldıkları, tipik bir Türk topluluğu. İnsanların çoğu yaşamaktansa, yaşayanları seyretmeyi seçmiş. Onların yaşantıları-

nı, kendilerine göre tartışmasız doğru olan değer yargılarıyla, yargılayıp duruyorlar. Çoğu bir şeylerden şikayetçi, ama bu sıkıntılara sebebin kendi tavır ve tutumları olduğunun farkında olmadıkları için, her gün yakınacak bir şey buluyorlar. Bir çok kişinin hayatına fark getirebilecek yeni bir fikir, yeni bir fırsat sunduğunda ise, onun neden olmayacağını sana ispat etmek için var güçleriyle savaşıyorlar.

İsmi ni hatırlayamadığım yaşlıca bir bey yanımıza yaklaştı:

“Hoşgeldiniz. Ne o Zeynep, artık tenis oynamıyor musun? Seni pek göremiyorum”

“Oynuyorum. Ara sıra geliyorum”

“Daha çok gelmen gerekiyor. Annesi Zeynep’e söyle, daha sık gelsin. Ne yapıyorsun? Okul nasıl gidiyor?”

“Çok iyi”

“Aferin... Çok çalış. Annesi, çalışmasını destekle”

“Başka yapmamızı istediğiniz bir konu var mıydı, bizim hayatımızda? Bir liste olarak çıkarırsanız, bir daha gelişimde sizden alırım. Böylece bir kusur etmemiş oluruz”

“Efendim?”

Gülerek yüzüne bakınca şaka yaptığımı düşündü. Ne idüğü belirsiz birkaç şey daha söyledi ama, zaten yaklaşımı empatiyle değil. Bir çok kişinin yaptığı gibi, konuşmuş olmak için konuşuyor. Bunu bilhassa yaşlı erkeklerde veya kendisine “erkek gibi kadın” lakabını uygun gören biraz atak kadınlarda fark ediyorum. Densizce, hadlerini bilmeden her konuya karışıyorlar. Önce seni bir sorguya çe-

kerler. Onlara göre doğru olan bir şeyi yapıp yapmadığın hakkında... Eğer yapıyorsan, “Aferin, aferin devam et” gibi beylik bir sözle bitirirler fetvalarını. Kendilerinden küçük birinin kendilerine bir fikir vermesine ise, asla tahammül edemez ve hemen o fikri karalamaya çalışırlar. Zaten dinlemezler bile. Ve bu tutumları, onları yaşlı yapıyor. Yaş olayı benim zihnimde yer almamış vaziyette... Benim için yaşlı ve gençler var. Otuz yaşında bir çok yaşlı tanıdığım gibi nadir de olsa, doksan yaşında bir çok genç de tanıyorum. Ve gençlere bayılıyorum. Gençliğin en önemli özelliği öğrenebilir olmak, yeni bir şeyler öğrenmeye çalışmak. İnsanlara, fikirlere, yaşama açık olmak.

Havuzda güzel bir Pazar günü geçirdik. Birkaç tanıdığa da rastlayıp, sohbet ettik. Bir şeyler yedik içtik. Bu arada apartmandan, bir hanıma rastladım. Oldukça hoş ama bir o kadar boş bir kadın... Onu da ne zaman görsem, bir şeylerden şikayet eder. Gerçekten güzel bir kadın... Giyimine çok dikkat ediyor, oldukça şık ve kaliteli kıyafetler seçiyor. Fakat konuşmaya başladığı an her şey bitiyor. Hiç mi konuşacak bir şeyi olmaz bir insanın? Bomboş ve de işin kötüsü durmadan konuşuyor. Bugün de ablası mı, kardeşi mi birisi, Avrupa’ya seyahate gitmiş... O buralarda sürünüyormuş. İşte kadere bak. Herkesde ne şans var.

“Allah çirkin şansını versin” gibi bir sürü ipe sapa gelmez, aptal aptal lafları ardı arkasına sıralamakta. Üstelik “Sürünüyorum” dediği yer bir çok kişinin arayıp bulamadığı, gerçekten çok hoş ve kaliteli bir ortam. Biraz önce Zeynep’le birlikte buraya gelebildiğimiz için Allah’a şükrettiğimizi hatırlayınca, insanların aslında ne kadar nankör olduklarını düşünmeden duramadım. Üstelik, kocasının parasını yemekten başka bir şey yaptığı da yok hayatta...

“Sen de çok güzel kadınsın ben de... Ama şans yok kı-
zım... Elalem ne kocalar buldu. Nereelerde ne hayatlar ya-
şıyor. Sen iş hayatında sürünüyorsun, ben buralarda.”

“Cavidan çok yanlış düşünüyorsun. İkimizin de sürün-
düğü falan yok. Önce bir tövbe et. Çünkü bildiğim kada-
rıyla sen oruç tutan, dini inançları olan birisin”

“Aman, ne alakası var oruçla iyi evliliğin ?”

“Evliliğin değil. Oruç tuttuğuna göre inançları olan bi-
risin diye düşünüyorum”

“Evet, elimden geldiği kadar vazifelerimi yapıyorum”

“Vazifeni mi?”

“Eğer Allah kabul ederse... ”

Yok... Konuşmak mümkün değil, en iyisi ne derse
“haklısın” demek. Bununla konuşmak için, oturup kadın-
cağıza bir çok konu da aylarca ders vermek lazım. Acaba
kocasıyla ne yapıyor? Ya adam da bunun gibi, ya da güzel
bir kadın, çok iyi de ev kadını olduğunu söylüyor, ev işle-
ri tıklarında, etrafa karşı güzel bir eşi var... Eh yetiyor her-
halde... Zaten bakıyorum, erkeklerin geneli, eş diye ken-
dilerine iyi bir şekilde eşlik edecek birisini, kadınların ge-
neli ise eş diye, iyi bir hayat standartını seçiyor. Benim gi-
bi arkadaş, dost, sevgi, aşk, eğlence arayan ise, nadiren çı-
kıyor

“Namaz da kılıyorum ara sıra... Beş vakit değil ama
diyorum ya Allah kabul ederse. ”

“Neden etmesin canım. Sanki Allah’ın kaprisli bir hu-
yu var. Oturuyor, bu gün şunun namazını kabul edeyim,
bugün bununkini kabul etmeyeyim diye kapris yapıyor.

Doğru dürüst kıldıysan, kabul dediğin neyse edilir. O senin kabul dediğin, Allah'a değil senin konsantrasyonuna bağlı”

“Tövbe tövbe... Nasıl konuşuyorsun, çarpılacağız şurada”

“Vallahi böyle güzel bir yere gelip sürünüyoruz diye isyan edip de çarpılmıyorsan, bu dediğimden hiç çarpılmazsın. Yeter ki benim ne demek istediğimi gece yatarken iyice bir düşün”

Yahu bu millet o kadar cahil ki, bunlarla konuşunca adın ukala oluyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Güzel geçen bir yazın ardından sonbahara girdik. Sararan yapraklar, serin esen rüzgar, ara sıra yağan yağmur her şey bana çok romantik geliyor. Dünyamız yepyeni bir yıl la hazırlanırken, beni de hep hoş bir bekleyiş alır bu romantik mevsimde. Bir müddet sonra yeni yılı kutlayarak girecek olduğumuz, sıcacık kış gecelerini düşünürüm. Her ne kadar evimde yoksa da çok sevdiğim çıtır, çıtır yanan bir şöminenin yanı başında elimde içkim, etrafta yanan çeşit, çeşit mumlar ve tütsüler, tüm odayı kaplamış romantik bir müzik, tercihen yanımda da sevdiğim bir erkek özlemi tüm benliğimi kaplar. Ve heyecanlı hoş bir bekleyiş sarar içimi. Dik yakalı bir kazağın tüm yumuşaklığını hissedey, ondan bile mutlu olurum. Beni hoş heyecanlı duygulara iten, akşamüstü saatleri gibi, senenin akşamüstüsü olan bu sonbahar mevsimini de çok seviyorum. Dökülen yapraklar, iyisiyle kötüsüyle, güzeliyle çirkinliğiyle yaşanmış bir senenin üzerine çekilen bir çizgi gibi... Hayatımda yepyeni bir yaşam sayfasını açıyor.

Sonbaharın son ayı olan Kasım'dayız. İşlerin yoğun olduğu bir dönem. Fabrika ile mağazalar arasında dört döndüğüm bir gün yorgun argın fabrikaya döndüğümde, Elif beni arayanları söylerken bir isim ilgimi çekti. Demircan Orkun.

“Demircan Orkun mu aradı dedin?”

“Evet Gül Hanım. Numarasını bıraktı ve aramanızı istedi”

“Allah Allah... Ara bakalım, ben odama gidiyorum bağlarsın”

Demircan Orkun, senelerdir tanıdığım ama pek samimi olmadığım bir bey. Oldukça beyefendi bir iş adamı. Ama beni neden aradı acaba? Sanırım o da mağazalardan bir şeyler alacaktır indirim istiyordur. Çünkü tanıdıkların çoğu bu sebepten arıyor.

“Gül hanım Demircan beyi bağlıyorum”

“Tamam canım bağla”

“Merhaba Demircan bey. Ben Gül Erdem”

“Merhaba Gül hanım”

“Beni aramışsınız, notunuzu aldım”

“Evet. Hem bir konuşmak istemiştım. Hem de çok canım sıkılıyor”

“Canınız mı sıkılıyor? ”

“Evet”

“Pardon, ben nasıl yardımcı olabilirim?”

“Geçen gün Galatasaray’ın maçı vardı. Sonlara doğru çok heyecanlı bir devreye girdi. Seyredemedim. İçeri geçip, hep sizi, düşündüm”

“Beni mi düşündünüz? Benim de Galatasaraylı olduğumu biliyorsunuz öyleyse...”

“Şu an bir konuğum vardı, ben sizi arayabilir miyim?”

“Tabii arayabilirsiniz”

Hiçbir anlam veremedim. Bir çok kişi benim yanımda huzur bulduğunu söyler ama demekki, can sıkıntısına da

iyi gelecek gibi bir görüntüm var. Bunun ne anlama geldiğini bir müddet düşünüp, işlere dalıp olayı unuttum. Aradan geçen bir ay sonra, tam bu olayı tamamen unutmuşken, Elif “Demircan bey telefonda bağılayayım mı?” dedi.

“Bağla bakalım... Gene adamın canımı sıkıldı”

“Efendim?”

“Boş ver canım, bağla sen”

“Alo Gül hanım”

“Buyrun Demircan Bey.

“Sizinle bir konuda görüşmek istiyordum. Bir ara bana vakit ayırabilir misiniz?”

“Tabii Demircan bey. Konu neydi acaba?”

“Görüştüğümüzde anlatırım”

Demircan Bey, benden oldukça büyük ve gerçekten beyefendi bir adam. Dolayısıyla kendisine büyük saygı duyuyorum. Ona vakit ayırmamak gibi bir konuyu hiç düşünmedim. Oysa gün içerisinde bu tip onlarca kişi, çeşitli sebeplerle arıyor. Çoğuna telefona bile çıkmıyor, bir kısmını da kibarca geçiştiriyorum.

“Tamam Demircan bey, isterseniz buraya gelebilirsiniz”

“Peki bir ara uğrayacağım”

“Şey, bir ara uğrarsanız beni bulamayabilirsiniz. İsterseniz bir gün verin”

“Bugün ne günlerden?”

“Pazartesi... ”

“Hıııııııı, siz ne zaman uygunsunuz?”

Anlaşıldı... Demircan bey'in karar verme sorunu var. Bari şu işi ben neticelendireyim. Yoksa sinirlenmeye başlayacağım.

“Çarşamba günü, saat onbir sizce uygun mu?”

“Şey Çarşamba sabah bir işim var”

“O zaman Çarşamba saat 17.30 nasıl? Öğleden sonra benim de toplantım var. O saatte işim bitmiş olur”

“Tamam, Çarşamba günü görüşürüz”

“Bekliyorum”

İlginç... Eğer söyleyeceği şey çok önemliyse, neden bu adam bir aydır söyleyemiyor ki? Fakat ne olursa olsun, sevdiğim ve saygı duyduğum bir insan. Bakalım derdi neymiş? Bana asılacak olmasın? Birkaç kere bana iltifat falan etmişti ama... Yok canım hiç zannetmiyorum. Hem benden yaşça büyük hem de evli bir adam. Eşini de birkaç kez görmüştüm. Akıllı bir kadın izlenimi vermişti bana. Yalnız ilginç olan, bunca senedir tanırım bir kere eşiyle birlikte görmedim. Eşini de hayatımda ya iki ya üç kere görmüşümdür. Her defasında Demircan Bey'i kötülemiştir bana. Neyse, hele şu Çarşamba gelsin bakalım, anlayacağız anyayı Konya'yı...

10 Kasım Çarşamba... İnanılmaz bir yağmur tüm şiddetiyle gökten boşanırcasına yağıyor. Benim bir çok yerde görüşmem var. En son saat 15.00'te Gümüşsuyu'nda bir toplantıya girdim ve 17.30'a fabrikaya yetiştim.

“Selam Elif”

“Selam Gül hanım nasılsınız? ”

“Islak, resmen ıslak bir vaziyetteyim canım. Feci yağmur yağıyor”

“Yapabileceğim bir şey var mı? Kahve söyleyeyim mi?”

“Hayır canım. Demircan bey geldi mi? ”

“Hayır!”

“Peki aradı mı?”

“Hayır. Arayanların listesini masanıza koydum”

“Tamam... Teşekkürler, bana bir kahve söylersen sevinirim. İstemem dedim ama...”

“Hemen söylüyorum”

Şu Elif’i de çok seviyorum. Çok tatlı bir kız. İyi ki hayatımda yer aldı. Bunu ona hemen söylemeliyim. Gerçi çok söylemişimdir ama olsun. Birisi için hissettiğim güzel şeyleri hemen ona söylemeyi, kötü hissettiğim şeyleri ise unutmayı seçiyorum.

“Alo Elif”

“Buyurun Gül hanım”

“İyi ki varsın, seni çok seviyorum”

“Ben de sizi çok seviyorum...”

Al işte... Bu da ne?! Arayanlar arasında hem Selçuk’un hem Bora’nın adı var. Ah şu erkekler, sonradan peşinden koşacağınız birisi yanındayken, neden kıymetini bilmezsiniz? Neyse, artık bunlar benim problemim olmaktan çıktı. Bu tip bir arzuları varsa, bu onların problemi. Onlar adına üzgünüm. İnşallah çok mutlu olurlar. Hepsini seviyorum ve onlar için dua ediyorum ama asla herhangi biriyle bir daha birlikte olmam.

“Gül Hanım, Demircan bey geldi”

“Tamam Elif gelsin”

“Buyurun Demircan bey, hoş geldiniz”

Üzerinde beyaz bir yağmurluk, oldukça babacan bir tavırla gözlerimin içine bakarak elimi sıktı.

“Hoş bulduk”

“Ne kadar yağmur yağdı bugün değil mi? Siz de sanırım epey ıslanmışsınızdır”

“Ben pek dışarı çıkmadım. Büroda işlerim vardı. Epey geciktim sanırım. Trafik çok kötüydü. Eğer çıkma vaktiniz geldiyse birlikte çıkabiliriz”

“Aslında evet ama problem değil... Zaten yeni geldiniz. Ne içerdiniz? ”

“Bir çay alabilirim”

“Elif bize bir çay söyler misin lütfen...”

“Tabii Gül hanım”

“Evet, Demircan bey sizi dinliyorum. Doğrusu çok da merak ettim. Niye canınız sıkılıyor? Benimle ne ilgisi var?”

Gülerek yüzüme baktı ve gözlerini gözlerimden kaçarak kaçamak bir cevap verdi.

“Dur sıkıştırma, anlatacağım”

Ay patlamak üzereyim. Bu adam konuşuncaya kadar ben fıtık olacağım. Ben ne kadar aceleciysem, o da o kadar ağır.

Vallahi ne zaman anlatırsa anlatsın, hiç karışmayacağım. Allah bilir hiçbir şey söylemeden de gidebilir. Bir müddet havadan sudan bahsedip çaylarımızı da bitirince:

“Ataköy’e gidiyorsunuz değil mi? Sizi ben bırakabilir miyim? ”

“Olur... ”

Olur dedim. Merak ediyorum. Ne olacak çok merak ediyorum. Zaten asla tedirgin olacağım birisi değil. Gerçekten çok beyefendi bir adam. Yola çıktık, bu sefer ara sıra dönüp yüzüme bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yok... Olaya müdahale etmem gerekiyor”

“Demircan bey, sanırım beni Ataköy’e götürmek için gelmediniz. Lütfen, ne söyleyecekseniz söyler misiniz? Bugün de söylemeden giderseniz oturup ağlayacağım. Sizi dinliyorum”

Bir müddet güldükten sonra yüzüme gayet sevecen bakarak:

“Abla, senden çok hoşlanıyorum. Senelerdir çok hoşlanıyorum. Dört senedir de sana söylemeyi düşünüp sonra, unutmaya karar veriyorum. Senin gittiğin yerlere gitmemeye ve seni görmemeye çalışıyorum ama her gördüğümde heyecanlanıyorum ve senden çok hoşlandığımı, bunun basit bir şey olmadığını anlıyorum. Seninle yürümek, seninle koşmak, seninle gezmek istiyorum. Ama ne demem lazım bilemiyorum ve bu durumu sana söylemeden edemeyeceğim artık”

“.....”

Birden önüme bakmaya başladım. Çok enteresan bir durum. Ne demem gerekiyor bilmiyorum. Ne karar ver-

mem lazım, onu da bilmiyorum. Bu durum hoşuma gitti mi? Evet... Böyle akli başında bir erkeğin beni beğenmesi hoşuma gitti. Üstelik bir çok konuda kaliteli bir adam. Ama evli! Fakat eşini de yanında hiç görmüyorum. Eşi onu sevmiyor mu acaba? Zaten onu gördüğümde, Demircan bey için çok kötü konuşmuştu.

Üstelik yakışıklı ama yaşı benden çok büyük. Büyük ama, yaşlı havalı değil. Birden içimde ona karşı, bir tesli-miyet hissi belirdi. Sanki yıllarca mücadele vermiş olduğum bir çok konuda, etrafa karşı takındığım o güçlü kadın maskesini çıkarıp, tüm zayıflıklarımı itiraf edebileceğim, beni ben olarak sevecek ve koruyacak o güçlü erkek karşımda duruyordu. Gülererek bana bakan bu gözlerde cidden sevgi görüyordum. Ama evli. Gül, bu senin tüm değer yargılarının dışında bir durum. Hiç kimsenin mutsuzluğunun üzerine mutluluk kuramazsın. Ama o kadın bu adamı sevmiyordu. Hafızamı zorluyorum. Ben bu adamı hep yalnız gördüm. Ve evlilik hayatında çok mutsuz olduğuyla ilgili çok şey duydum. Üstelik, herkesin takdir ettiği bir bey. Sanırım, mutlu bir beraberliği olsa eşine asla böyle bir saygısızlık yapmazdı. Üstelik, eğer iyi bir beraberliği var ama bir hıyarlık yapıyor ve bunun için de beni seçiyorsa, bu bana yapılmış en büyük hakaret olur. Yok canım Demircan bey asla böyle birisi olamaz.

“Evet, Gül ne diyorsun? ”

Yüzüne uzun süre baktıktan sonra gülümsedim.

“Demircan bey, ben de sizi beğenirim ama, yani....Bu şekilde değil”

“Ara sıra seni arasam, sohbet edebilir miyiz?”

“Tabi arayabilirsiniz ama başka türlü ciddi bir şey düşünmeyin benimle. Yani bir dost olarak arayabilirsiniz”

“Bir yerde yemek yiyelim mi? Konuşmamıza orada devam ederiz...”

“Şey, isterim ama Zeynep evde beni bekliyor. Başka bir gün olabilir”

“Olur”

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

Eve geldiğimde garip bir duygu içindeydim. İçimde hoş bir his var. Ama beni rahatsız eden de bir huzursuzluk... Allah'ım bu çok mu yanlış bir şey?

“Ben geldiiiiimmm bebişko”

“Hoşgeldin anneciğim”

“Dünya güzeli neler yaptı bakalım bugün? ”

“Okulda ne yapılabilir ki? Sonra da eve geldim. Sen neler yaptın? ”

“Epey yorucu bir gün geçirdikten sonra oldukça ilginç bir nokta koydum güne”

“Ne oldu ki? ”

“Dur aşkım bir elimi yüzümü yıkayayım, yemekte anlatırım. Sen masayı hazırlamaya başlar mısın?”

“Olur”

Masaya oturduğumuzda hala düşünceliydim.

“Anne... ”

“Efendim yavrum?”

“Ne oluyor?”

“Bilmiyorum Zeynep, bilmiyorum”

“Evet seni dinliyorum”

“Aslında bir şey yok. Bir adam benden hoşlandığını söyledi”

“Anneciğim, bunda gerçekten ilginç bir şey yok... Çünkü sen bir değil, bir çok adamın hoşlanacağı bir kadınsın”

“Yerim seni ben”

“Yeme, sonra bensiz ne yaparsın? ”

“Ne yani, zaten içimden çıkmadın mı? Yer bir daha doğururum seni”

“Aman sakın, her şeye yeniden başlamayalım”

“Senin açından haklısın ama, acaba ben yeniden başlasam daha iyi olur mu? Bugünkü aklımla yeniden yaşamak. Ama bugünkü aklım nasıl oluştu ki, bugüne kadar yaşadığım doğrular ve yanlışlarla. Dolayısıyla tüm yaşadıklarıma saygı duyuyorum”

“Anne”

“Canım”

“Konuşsana anne... ”

Sanırım Demircan bey, konuşamama hastalığını iki dakikada bana geçirdi.

“İşte o kadar”

“Anne kimmiş bu adam? Seni nerede görmüş anlatsana ya. Ne oldu şana bugün konuşamaz oldun”

“Yorgunluktan be bebeğim. Çok yoruldum bugün inan. Aslında tanımazsın ki adamı anlatayım. Yani, sizi beğeniyorum falan dedi işte, ilginçti”

Zeynep’e daha fazla detay anlatmak istemiyorum. Zira evli bir adamın beni beğenmesinden hoşlanmamı nasıl açıklarım, Zeynep’e. Hiçbir tutar yanı yok bunun.

Hafta içi, iki günde bir falan bana telefon etmeye başladı ama, ilginç bir şekilde tüm telefonlar 16.00 ile 16.30 arası geliyor. Bir gün saat iki gibi ben telefon ettim.

“Ben de seni arayacaktım. Önümdeki notta adın yazılı”

“Beni aramak için not mu aldın? Çok ilginç”

Konuşurken beni hiç dinlemediğini verdiği cevaplardan anlıyorum. O kendi aklındakileri söylüyor. Demek ki çok heyecanlı birisi, ama beni aramak için not alması ciddi boyutta ilginç. İnsan hoşlandığı bir insanı aramak için not alır mı yahu? Ben birisinden hoşlansam, aklıma geldiği anda bir saniye için bile olsa ararım. Ancak aramak ‘zorunda’ olup da, benim açımdan hiç önemi olmayan, birisini unutabilme endişesiyle not alırım. Demek, bu alınan notlar arasında benim sıram saat dört gibi geliyor. Yahu bu bana hakarettir. Sıralamada hayli aşağılarda olduğumu gösterir.

“Neler yapıyorsun? ”

“Çalışıyorum. Fabrikadayım. Şu sıralar pek yoğun değilim de sizi bir arayayım dedim”

“Senelerdir git, gel bu koşuşturmadan bıktım ama, hala buralarda sürünüyoruz işte”

“İşinizi pek sevmiyorsunuz sanırım”

“Bu yaşı geldim hala koşturuyorum”

“Allah sağlık versin, koşturalım Demircan Bey. Oturmanın zevkli bir yanı yok ki”

“Yarın sizi görebilir miyim? ”

“Olur, ben saat altıda çıkıyorum”

“Tamam altıda sizi almaya geleceğim”

İlginç... Yarın yine günlerden Çarşamba... Allah, Allah ne kadar programlı bir adam? Ben böyle yaşasam çok sıkılırım. Bu ne kadar düşünülerek yaşanan bir hayat? Böyle kişiler düşünüp program yapmaktan yorulur ve de yaşamaya enerji bulamazlar gibi geliyor.

İkinci günün akşamı beni Nişantaşı'nda çok şık bir restorana götürdü. Beni ne kadar beğendiğini, kaç senedir kendisini frenlediğini falan anlatıyor. Oldukça konuşkan bir erkek... Çok da güzel iltifat ediyor. Ben ise eşini sormaya çekinip, suya sabuna değmeden konuşmaya çalışıyorum. Ve kendimi resmen iki yüzlü hissediyorum. O hislerini açık açık söylüyor... Doğru ya da yanlış. Ben ise yanlış bir şey yapmaktan korktuğum gibi, hoşuma giden bu atmosferin bozulmasından da korkuyorum. Onun için hem nehre gireyim, hem de ıslanmayayım diye kenarlarda köşelerde samimiyetten uzak dolanıp duruyorum... Hiç böyle aciz bir duruma düşürmemiştim kendimi. Demek ki, bir çok değer yargımı henüz tam oturtamamışım.

Ah, Gül ah... Adam olman için daha bir fırın ekmek yemen gerekiyor. Bu arada benden tam oniki yaş büyük olduğunu öğrendim. Aman Allah'ım, benim hayatımda hiç bu yaşta birisi olmadı. Böyle birisiyle kavga da edemezsin... Büyüğe saygı gösterilir diye öğrendik. Ama bir özelliği var, asla yaşlı birisi değil. Ve de çok kibar. Bana çok nadide ve hassas bir bibloymuşum gibi davranıyor. Hayatım boyunca özlediğim bir şey var bu adamda. Onun için bu hisleri içinde barındıran, bence güzel olan bu atmosferi kaybetmekten korkuyorum. Kendimi yokluyorum, “Nedir bu adamda beni çeken?” Seks değil... Konuşkanlığı mı? Bora da çok konuşkandı. Hayır, o da değil. Beni be-

ğeniyor olması mı? Kendimi beğenmişlik olmasın ama etrafımda o kadar çok beni beğenen erkek var ki, hiç böyle bir açlık hissetmedim.

GÜVEN... Evet bu adama güven duyuyorum. Bir müddet kendimi çok güvendiğim birine ruhen ve fiziken emanet etmek, teslim olmak istiyorum. Hiç kimseye kötülük yapacak biri gibi görünmüyor. Acaba karısı bunun için ne demişti? Hafızamı zorluyor arna hatırlayamıyorum. Oysa epey kötü konuşmuştu. Beni tek rahatlatan da bu... O kadın bana bu adamı sevdiğini değil, sevmediğini anlatmıştı. Benim için evlilik değil sevgi çok önemli. Evliliğe değil sevgiye saygım çok büyük. Evliliklerin beş senede bir yenilenmesi gerektiğine inanıyorum. Her beş sene dolduğunda insanlar bu beraberliği götürüp, götürmeyeceklerine karar verseler evlilikler daha bir saygı ve sevgi içerisinde gider diye düşünüyorum. O kadar çok ilişki sevgi ve saygıdan yoksun bir şekilde sürüyor ki, insan üzülüyor bu tip evlilikleri görünce...

Hemen her gün beni işten alıp eve bırakır oldu. Bir çok konuda uzun uzun konuşuyoruz. Çok sevecen bir adam. Kimseye kötülük yapabilecek birisine benzemiyor. Bir de oğlu var... Oğlunu çok seviyor. Çocuk üniversitede okuyor. Yalnız ilgimi çeken, çocuğun vermesi gereken basit kararları bile kendisi veriyor. Çocuğu vereceği kararlarda özgür bırakmak gerekiyor oysa... Hele bu yaşta... Benim kızım daha küçük olmasına rağmen, ben elimden geldiği kadar hayat hakkında bilgi verip, asla onun alacağı kararlara karışmıyorum. Sanırım bu arada annesi de çocuğun üzerinde otorite kurmaya çalışan birisi.

Yine beni eve bırakacağı günlerden bir gün, arabada gidiyoruz... Konuşurken birden elimi tuttu. Bunca şey ya-

şamış bu yaştaki ben, heyecanlandım. İçimde bir sevgi ve gene o teslimiyet hissi uyandı. Yüzüne baktım, o da bana bakıyordu. Gözlerinden içime sevgi akıyordu. Ruhumu titreten bir sevgi. Bu insanın ruhuna ulaşabiliyorum ve sanki eskilerden bir yerlerden tanıyorum o ruhu...

Dünya'ya onu bulmaya gelmişim gibi bir his beliriyor içimde onun yanındayken. İçimden "Bırakma elimi lütfen demek" geldi ama demedim. Sadece gözlerine bir müddet baktıktan sonra konuşmama devam ettim. Asla ikimizin beraberliğinden konuşmuyorum. Çünkü bu ilişkiyi, kafamda kendi değer yargılarıma göre bir yere oturtamadım. Ne evet diyebiliyorum, ne hayır. Eşinden hiç konuşmuyoruz. "Hala evli misiniz yoksa boşandınız mı?" demeye korkuyorum. Ama parmağında alyans yok. Sorduğumda "evliyim" derse ne olacak? O zaman hemen kesmem gerekecek bu görüşmeleri. Ama onu, daha doğrusu sevgi, saygı, beğeni ve güvenle dolu bu yaşadığım hisleri kaybetmek istemiyorum.

Yaşam bizi sıkı sınavlarla sınıyor. Hadi bakalım hodri meydan... Ver kararını çok bilmiş hanımefendi. Seneler önce iş yerindeki Suzan'ı kötülemek kolaydı. Her ne kadar durum hiç benzemiyorsa da, karşıdaki adam yüzde 90 evli... Kendimi yüzde 10'luk boşanmış olma olasılığıyla rahatlatıyor, bu konuya hiç değinmiyorum.

Ah anneciğim... Seninle bu konularda konuşabilmeyi o kadar isterdim ki... Şu an annemin omuzuna başımı koyup ağlamayı, dertleşmeyi, hislerimi onunla paylaşmayı o kadar istiyorum ki anlatamam. Ama bu konularda bana hak vereceğini hiç zannetmiyorum. Zeynep'le henüz konuşmuyorum. Kötü örnek olmaktan korkuyorum. Kızkardeşim Papatya İngiltere'de... Onunla da konuşmam imkan-

sız. Sinan hiç olmaz. Aklıma Nur geldi. Onun evli bir adamla ilgisi vardı. Biz henüz bir ilişkiye başlamadık ama, her şey ortada. Sanki aptalmışım gibi kendimi kandırıyorum. Üstelik dün elimi tuttu. Çok da hoşuma gitti. O elimi tuttuğu sürece huzur içerisindeydim. Allah'ım yardım et, ne olur yardım et. Sen büyüksün ben küçük... Hem de çok küçük... Yardım et bu küçük kuluna.

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

“Siz bana sevgi gösteriyorsunuz ama hala evli misiniz Demircan Bey?” demeli ve eğer evliliği devam ediyorsa, “Bu benim saygı anlayışına uymuyor” diye anında kesmeliyim bu görüşmeleri. Ama yapamıyorum. Bu bir zaaf deyin veya acizlik, her neyse kabulüm. Yerden göğe kadar haklısınız ama yapamıyor, kendime kendimi mazur gösterecek onlarca mazeret buluyorum.

Her akşam beni eve bırakmaya başladı. Benim araba fabrikada bekliyor. Hayattan, ilişkilerden, dinden, dostluklardan, gençliğimizden, ailelerimizden her konuda saatlerce konuşuyoruz. Benim olaylar hakkındaki fikirlerimi sabır ve sevgi ile dinleyip, sonra gayet sevecen bir ifade ile “Siz uzman mısınız hanımefendi?” diye bana takılıyor. Ona karşı içim sevgi dolu. Nihayet her şeyi göze alıp sordum.

“Demircan, eşin? Eşin hakkında hiç konuşmadık. Ters giden olay ne?”

“Aramızdaki ilişki uzun zaman önce bitti. Aynı evde ama ayrı gibi yaşıyoruz”

“Neden? ”

“O da çok ters davranışlara girdi... Sonra benim de hatalarım oldu. Çapkınlıklar gibi ve çok uzun zamandır bitti”

“Peki, neden birliktesiniz?”

“Benim için Ali, onun için ekonomik durum”

“Anlıyorum”

Aslında hiç anlamıyorum. İnsanlar kısacık ömürlerini neden sevgisiz geçirirler. Hayatta ne sevginin karşılığı olabilir? Eve geldiğinde sevdiğin, seviştiğin, güldüğün, eğlendiğin birlikte her şeyi paylaşacağın biri yerine, neden stres yaşadığın birisiyle paylaşsın evi? Bu her ikisi için de geçerli. Hatırladığım kadarıyla hoş bir kadındı eşi. Eğer bir zamanlar iyi bir ilişkileri vardysa, neden bitmesine izin verdiler? Eğer insanlar ruhen, fiziken ve sosyal olarak birbirleriyle anlaşıyorlarsa, neden kıymetini bilmezler o ilişkinin sanki... Karşılarına kaç tane o nitelikte birisinin çıkacağını sanırlar? Bir çok değişik kişi de aslında onu arar, kalitesiz bir sürü ilişki yaşar, bu arada onu da kaybederler. Aslında etrafta çok fazlada yanlış ilişki var. Evlilik adı altında ite kaka zorla gidiyor. Bu evliliklerin de bitmesi gerekiyor. Zira sevgisizlik, saygısızlık, ihanet olan ilişkiler her iki tarafı da hem ruhen, hem fiziken, hem sosyal, hem psikolojik olarak negatif etkiliyor. Yaşam enerjisini alıyor. Ve sadece aldatılan veya bir şekilde mağdur olan değil, diğer kişi de farkında olmasa da bir eksiklik, bir suçluluk hissediyor. Ve ta derinlerde bir yerde rahatsız olan ruhu onu hep tedirgin ediyor.

“Ona haksızlık yapmıyor musun sence?”

“Yapmadığımdan eminim Gül. Eğer böyle bir şeyi duyarsa, ona söyleyeceğim çok şey var”

“Bilmiyorum Demircan, bilmiyorum?”

Aradan iki ay geçti. Yağmurlu, soğuk bir Ocak akşamı iş dönüşü Demircan gene beni aldı eve getiriyor.

“Yolu biraz uzatayım mı, yoksa Zeynep bekler mi?”

“Biraz uzatabilirsin önemli değil”

Ataköy yerine Florya’ya doğru döndü ve kendini gene Florya sahilinde arabanın içinde buldum. Florya sahili... Yine ben, sevdiğim bir erkekle buradayım. Sanki zaman kavramı durdu, her şeyi aynı anda yaşıyorum. Çeşitli erkeklerin AŞK itiraflarını, üst üste aynı anda burada dinliyor ve aşkı yaşıyorum.

Azmış dalgalar tüm şiddetiyle sahile vuruyor köpük köpük. Özlediğim kış gecesi, üzerimde hayalini kurduğum yumuşacık, dik yakalı yün kazağım ve de yanımda sevdiğim bir adam. Beş ay kadar önce bir gün içimden geçirip hayal ettiğim ve yaşayacağıma yürekten inandığım anı yaşıyorum. Düşlediğim şeyler gerçekleşiyor. Yeter ki, inanarak iste ve bekle.

Yalnız ufak bir teknik arıza var... Sevdiğim adam evli. Arabanın içinde sürekli konuşuyoruz ve birbirimize söylemediğimiz ve duymayı beklediğimiz bir çok şeyle, tekrar buluşmak üzere ayrılıyor. Adeta birbirimiz olmadan geçirdiğimiz tüm olayları, birbirimize ardı arkası kesilmeden anlatıyoruz. Tam ona bir şeyler anlatırken eliyle saçımı okşadı. O kadar hoşuma gitti ki... Tüm vücudumu bir sevgi kapladı. O sırada eğildi ve dudaklarıma minicik ama sıcacık, bir saniyelik bir öpücük kondurdu ve hemen arabayı çalıştırdı.

“Hadi bırakayım seni”

“.....”

Hiç konuşmadan dönüyoruz. Beni sıkı sıkı kucaklamasını ve bırakmamasını istiyorum. Ama vücudum değil, ruhum istiyor. Eve döner dönmez Zeynep’e her şeyi anlatmaya karar verdim.

“Aşkım ne haber? ”

“İyilik anneciğim, sen nasılsın? Günün nasıl geçti?”

“Güzel geçti canım. Acıktın mı?”

“Evet çok açım, ders çalışıyorum... Yiyecek ne var, ne yok diye de hiç bakmadım”

“İstersen dışarıda bir şeyler atıştırıp gelelim”

“Olur sevinirim”

Yine Ataköy’de bir restorana gittik. Bir yandan atıştırıp bir yandan sohbet ediyoruz.

“Zeynep, sana bir şey anlatacağım”

“Dinliyorum”

“Hani geçenlerde bir bey beni beğendiğini söyledi demiştim ya...”

“Evet, birkaç ay önceydi”

“Evet”

“O kişiyle görüşüyorum. Konuşmaktan çok zevk aldığım bir insan”

“Aşk olsun sana, hani biz arkadaşlık, neden hiç bahsetmiyorsun. Ben her şeyimi sana anlatıyorum ama...”

“Ben de anlatıyorum bebeğim. Sadece pek anlatacak boyutta bir şey değildi. Üstelik fırsat da olmadı. Üstelik kafamda da çözemediğim bir dolu sorun var bu kişiyle ilgili”

“Ne gibi sorun? ”

“O evli”

“Neee? Anne, sen böyle şeyleri hiç onaylamazsın”

“Evet hala da onaylamıyorum ya. Onun için sana söyleyemedim. Çünkü bir evlilik söz konusu ama, söylediğine göre aralarındaki ilişki yıllar önce bitmiş. İşin kötüsü, ben ondan çok hoşlanmaya başladım”

“Haydaaaaa... Ne olacak şimdi?”

“Bilmiyorum Zeynepciğim. Aslında ne olacağı gayet açık tabii ki. Böyle bir ilişki kestirilip atılacak. Doğru davranış bu ama zaaflarına yenik düşüp yanlış kararlar alır, daha doğrusu doğru kararı almaz isen sonuçlarına da katlanırsın. Neyse şu an olayları olurluna bıraktım zaten. Sen anlat bakalım, ne var ne yok?”

“Aslında benim de çok üzüldüğüm bir olay oldu bu hafta. Anlatmak için gelmeni bekliyordum. Seninki gibi değil ama, beni çok etkiledi. Babamda kalıyordum ya...”

“Evet...”

“Akşam bir ara dışarı çıkmıştım. Aşağı bahçede çok güzel bir köpek yavrusu gördüm. Yukarıya aldım, babamla sevdik. Onu çok sevdim ve bizde kalsın istedim ama babam evde istemedi. Aslında cins bir şeye benziyor. Çok temiz ve de ev köpeği havasındaydı. Aşağıya geri bıraktığımda çok üzüldü... Hep gözlerime baktı. Aklım onda kalarak yukarıya çıktım. Ertesi gün baktım aşağı da duruyor. Onu gene sevdim. Sonra geç saat babam uyuyunca yukarı çıkardım. Beraber oynadık, yatarken aşağıya bıraktım. Ben yukarı çıkarken o yine ağlamaklı bakışlarla bana baktı. “Sanki beni bırakma... Buralarda korkuyorum” der gibiydi. Çok kötü oldum eve geldiğimde. Birkaç gün öyle idare etmeyi ve babamı ikna ettikten sonra eve almayı düşünüyordum. Sonra bir baktım ki, benim tatlı köpeğim or-

tadan kayboldu. Aramadığım yer kalmadı ama o yoktu... Aklımda o hüzünlü bakışı kaldı... Çok özledim onu”

“Ah canım. Keşke alıp bana bıraksaydın. Neyse üzülme başka birisi almıştır sanırım”

“Ezilmiş falan olmasın anne!”

“Ezilse görürdün yavrum. Birisi almıştır. Madem o kadar güzeldi, başkalarının da hoşuna gitmiştir”

“Ama onu ben istiyordum”

“Zeynepciğim, bundan sonra bir şeyi ister veya seversen kendi şartlarını düzeltmeyi ve sıkıntı yaşamadan olayı halletmeyi düşündüğünde, karşı taraftakini hangi şartlarda yalnız bıraktığını göz ardı etme. Allah bazen seveceğin bir şeyi karşına çıkarıp, doğru kararı çabuk vermeni bekler ve sen o süre zarfında karşıdakini düşünmeden oyalanırsan, onu senden geri alır”

“Haklısın... ”

“Bu deneyimi küçük bir köpek yavrusu ile yaşatmış Allah sana. Bunu bir ders olarak alırsan ileride sevdiğin şeyleri kaybetmene neden olacak, bu tip şeyler yapmaz ve sana bu öğretiyi veren bu minik köpek yavrusunu hep sevgiyle hatırlarsın. Hayatında sana bir şeyler öğreten böyle çooooook öğretmenlerin olacak. Yeter ki o öğretileri fark et ve uygula. Tamam mı, benim güzel aşkım? ”

“Tamam anneciğim... Ama onu özledim”

“Özlersin tabii. Ama bir müddet sonra unutursun”

“Anneciğim hayat çok ilginç değil mi? Sanki okuldayız, bir şeyler öğrenmeye çalışıp sınava giriyoruz”

“Aynen öyle bebeğim. Bazen bir üst sınıfa geçip, bazen sınıfta kalıyoruz. Ama her şeye rağmen bu hayat okulunu çok seviyorum”

“Anne, herkes aynı yaşlarda aynı sınıfta mı oluyor?”

“Hayır bebeğim, birinin doğarken olduğu sınıfta, diğeri ölürken bile olamayabiliyor. Bunun yaşla hiç ilgisi yok. Mühim olan yaşadığın hayatı nasıl değerlendirdiğin... Ne öğrenip, ne olduğun... Daha önce de söylediğim gibi, öğrendiklerin değil ne olduğun belirliyor sınıfını”

“Bakalım neler yaşayacağım”

“İnşallah tüm öğretilerini güzelliklerle, sevgi, saygı dolu ve bolluk içinde almanı nasip eder Allah... Tabii böyle olabilmesi için senin davranışlarının da evrensel yasalara, yani kader dediğimiz evrensel kurallara uygun olması gerekiyor”

“İnşallah, öyle birisi olmayı başarırım”

“İnşallah bebek. Kalkalım mı artık? Yavaş yavaş uykum geldi”

“Tamam anneciğim”

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çok güzel ve sevgi dolu bir üç ay daha geçirdik Demircan'la... İnanılmaz güzel ve saygılı giden bir arkadaşlık yaşıyoruz. Her gün eve birlikte dönüyor, bazı günler bir yerlerde oturup bir şeyler içiyoruz. Konuşuyoruz, konuşuyoruz... Ara sıra elele tutuşuyoruz. O günden beri bir daha öpüşecek bir ortamı ne ben yarattım, ne de o... Biz adeta konuşurken sevişiyoruz. Birbirimizin gözlerinden süzülerek, diğerimizin vücuduna geçiyor, bazen ben o oluyor, bazen o ben oluyor, bir bütün haline dönüşüyoruz.

Konuşmalarımızda sekse dair hiçbir ima da bulunmuyor, sadece bu ana kadar ayrı geçen günlerimizi telafi edip, birbirimizi iyice tanıyoruz. Şu ana kadar benim eve gelmeyi hiç teklif etmedi, ben de davet etmedim. Neden bilmiyorum ama bu sihirin bozulmasından korkuyorum. Gözlerime o kadar güzel, o kadar sevgi dolu bakıyor ki... Onun dediğine göre ben de öyle bakıyormuşum. Oysa, bu güne kadar erkekler benim bakışlarımda sevgiden çok seks bulurlardı... Demek ki Demircan'ı gerçekten seviyorum.

Bir akşam bir restoranda yemek yiyoruz, gene çok güzel geçen bir gece. Ben şu an hatırlayamadığım bir şeyler anlatırken, cümlemin içinde "Muzu tam soyarken" diye bir şeyler söyledim. O an bana inanılmaz arzu dolu bir bakış ile "Ben seni o muz gibi öyle bir soyarım ki..." dedi. Tüm bedenimi bir anda ateşledi sanki... İşte o an benim bakışlarım da değişmiş ki, bana, "Ne kadar hülyalı bakıyorsun. Bakma bana öyle, dayanamayacağım" dedi. Dönüşte, benim eve çağırdım ama gelmedi. "Cumartesi buluşalım mı?" diye sordu. "Peki" dedim.

Cumartesiye bir gün var ama, geçmek bilmiyor. Hem iş yapmaya çalışıyor hem de bir yandan, tüm vücuduma yavaş yavaş dokunduğunu, beni uzun uzun öptüğünü hayal ediyorum.

Cuma akşamüstü eve döndüm. Zeynep, babasında. Ev sessiz sedasız. Hemen tütsülerimi yakıp, güzel dinlendirici bir müzik koydum kaset çalarıma. Banyoya girmek üzere hazırlanırken, banyo küvetimi de aroma karıştırdığım su ile doldurdum. Salonda sevdiğim içkilerden oluşturduğum minik barımdan da kendime bir cin tonik hazırlayıp, küvete daldım. *Ohh Allah'ım şükürler olsun verdiğin her şeye. Bu sağlıklı güzel vücudum ve sevgi dolu dingin ruhum için, şükürler olsun sana.*

Yarın Demircan'la buluştuğumuzda ilişkimizin değişik bir boyuta geleceğini biliyorum. Bugüne kadar, hemen hemen beş altı aydır, ilişkimize seksi karıştırmadan yaşadık. Ama yarın... Yarın artık, her yönüyle Demircan'ı tanıyacağım. Bunun ilişkimizi çok daha derinlere götüreceği gibi, bozabileceğini de hissediyorum. İki kişinin sekste anlaşabilmesi çok önemli, eğer aralarında ten uyumu yoksa, ilişki çok uzun ömürlü olmuyor. Ama ben Demircan'ı seviyorum. Değişik bir şekilde onu seviyor, onun yanında kendimi güvende ve huzurlu hissediyorum. Onu kaybetmek istemiyorum.

Cumartesi sabahı uyandım ve Demircan'dan haber bekliyorum. Buraya mı gelecek, ne yapacak bilmiyorum. Saat onbir gibi telefon etti.

“Selam canım. Nasılsın?”

“İyiym aşkım, senden haber bekliyordum”

Saat ikide İstanbul'un en lüks otellerinden birinin lobisinde beni beklediğini söyledi. Oldukça heyecanlandım. Sanki ilk defa evlenecek bir genç kız gibi hissediyorum kendimi. Hemen hazırlanmaya başladım, güzelce giyinip parfümümü de bolca sıktıktan sonra, arabama atlayıp, otelin yolunu tuttum. Lobide beni o sevecen bakışlarıyla karşıladı. O bana ilk açıldığı günden beri bende oluşan teslimiyet hissi ile yanına gittim. Koluma girerek beni asansörlere doğru götürdü. Otelin en lüks odalarından bir suite odaya girdik. Masanın üzerinde bir şampanya ve de iki kadeh duruyordu. Odaya girer girmez beni uzun uzun öptükten sonra kadehleri doldurup birisini bana verdi.

“Hoşgeldin Gül... Hayatıma hoşgeldin. Seni seviyorum”

“Ben de seni seviyorum”

İçkilerimizi göz göze bakarak, elele tutarak, ara sıra öpüşerek içtikten sonra birlikte yatağa girdik. Ruhumu, bedenimi ona teslim ettim. Bu arada, Demircan gerçekten çok heyecanlı. Ara sıra heyecandan titriyor ve devamlı bir şekilde... “Şey, çok heyecanlıyım affet beni. Seni gözümde o kadar büyüttüm ki. Burada olduğuna inanamıyorum” diyor. Bu güzel sözler karşısında bile, bir türlü durdurmayı başaramadığım beynim devreye girip bu romantikliği bozuyor.

“Beni gözünde mi büyüttün? Yani ben aslında pek o kadar da bir şey değilim... Sen büyüttün. Aşk olsun”

Demircan, o meşhur karşısındakini dinlemeden söylediklerini tekrar tekrar söyleme alışkanlığını bozmadan devam ediyor ama, gerçekten çok heyecanlı, beni duymuyor bile.

“Seni gözümde çok büyüttüm Gül. Heyecanımı mazur gör”

“Senin gözünde büyüttüğün kadar büyük olmak istedim”

“Efendim?”

“Böyle demeye devam ettikçe kendimi küçük hissedeceğim ama”

“Çok büyüttüm Gül çokook”

Boş ver Gül... Şu an ayrı bir frekansta ve seni duymuyor. Sen zaten büyük ve çok özel birisin. Her insanın olduğu gibi çok özelsin. Üstelik birçok kişiden farkın, bunun farkında olmanın verdiği müthiş enerjiyi taşıyorsun. Allah'ım seni seviyorum. Yarattığın bu dünyayı, verdiğin nimetleri, kendimi ve diğerlerini, herşeyi, aşkı, seksi seviyorum.

Çok hoşuma gitti. Herşey harika. Demircan'ı çok seviyorum. Ona sarıldım ve bu vaziyette uyumak istiyorum. Yatakta saatlerce konuştuk... Sevgiden, aşktan, ilişkilerden. Akşam üstü çıktık ve o evine gitti. İster bitti desin, ister senelerdir aramızda bir şey yok desin, ama onun bir evi var ve orada herkesin eşi olarak bildiği bir kadın var ve Demircan oraya, evine gitti...

Eve döndüm. Yaşadıklarımın dolayısı hem çok mutluyum hem de yanlış olan bu durumdan huzursuzum. Senelerdir kınadığım ve neden akıllarını çalıştırmaz bu kadınlar dediğim durumu yaşıyorum. Belki o kadınların gıyabında düşündüğüm, bir nevi gıybet yaptığım için, aklımı çalıştıramadan, nefsimi yenik düştüm. Gene yanlış, hem de hepsinden yanlış bir şeyi hepsinin üzerinde bir sevgiy-

le yaşıyorum. Şu an onunla oturmak, müzik dinlemek, oyun oynamak, TV izlemek, yemek yemek, sarılıp sarılıp öpmek istiyorum ama o yok. Cumartesi gecesi herkes eğlence yerlerine gidiyor. Ben de onun koluna girip bir yerlere gitmek istiyorum ama o yok.

Aslında çok samimiyetsiz ve genelde bir çok kişinin yaşadığını bildiğim garip bir durum. İnsanlar neden sevgi ve saygının dolayısıyla huzur ve zevkin bittiği bir ilişkiyi bitirmezler? Madem bir sebepten bitiremiyorlar, bitiremedikleri bu ilişkiyi neden hiç sayıp, hem o kişiye hem karşısındakine saygısızlık ve haksızlık eden bir tutumla böyle çarpık ilişkiler yaşıyorlar? Tüm bunların sebebi, gene insanların kendisini değil etiketlerini yaşaması ve bu etiketlere toplumun verdiği önem doğrultusunda, kendisini el alemin gözünde, haksız düşürmek istememesi... Bir çok kadının, çalışmayı bırakıp kendini eve kapaması ve sonra ekonomik özgürlüğü olmadığı için hem kendini huzursuz hem karşısındakini rahatsız etmesi...

Sevginin ve saygının bittiği bir ilişkide bırakamadığı için birlikte olmak zorunda kalan erkeğin, istediğini yapmayı kendisine hak görmesi insana yapılan en büyük günah aslında. İşte aslında bunların hepsi kendimizin, dolayısıyla karşımızdakilerin ne olduğunu bilmememizden kaynaklanıyor. Aslında hepimizin görünen bedenler değil, hatta bedenlerimizin yaşadığı etiketler de değil, bu bedenle dünya deneyimi yapan ruhlar olduğumuzu bilerek birbirimize baksak, bu saygısızlıkları yapmaya cesaret edebilir miyiz acaba?

Peki ben bunları biliyorum da ne oluyor? Hiç!!! Çünkü, daha bildiklerimi yaşayabilecek bir bilgiğe ulaşamamışım. Hala nefsimin esiriyim. Üstelik daha da kötüsü, kendimi haklı çıkaracak bir çok mazeret bulabiliyorum.

Gene banyoya girdim ve saatlerce suyun altında oturdum. Sular her yanımdan akıp giderken sanki tüm sıkıntıları, günahları, benden alıp götürüyor. Aklıma, çok küçükliğüm geldi. Küçücük bir kız çocuğuyken annem beni yıkardı ve en sonunda suları bol bol döker ve bana hep şöyle bir tekerleme söylerdi. “Ağrın, acın, sıtman, sancın bu sularla aksın gitsin”

Anneciğimin bu sözlerini hatırladım. Bir yandan da mırıldanıyorum. “Ağrım, acım, sıtmam, sancım bu sularla aksın gitsin” Banyodan çıkıp üstüme bir gecelik geçirerek yatağıma yattım. Yanıma da en sadık, en zevkli, bana en faydalı dostumu yani kitabımı alarak... Sabah uyandığımda içim sevgi doluydu. Nefis bir güne müthiş bir enerjiyle başlamak üzere, evrenin enerjisini tüm vücuduma doluncaya kadar derin derin soluk alarak, içime sevgiyle çektim. Bir müddet içimde gezdirdiğim soluğumu sonra yavaş yavaş tüm .çimdeki, rahatsızlıkların, sıkıntıların, olumsuzlukların çıkıp gittiğini düşünerek geri verdim. Böyle güne başladığım zaman tüm evrenin gücünü içime doldurduğuma inanıyorum. Ve gün içinde kendimi çok güçlü ve huzurlu hissediyorum.

Aslında Demircan’ı görmek, onunla bu güzel bahar sabahı bir yerler de kahvaltı yapmak, sahil boyu yürümek, onun anlattıklarını dinlemek istiyorum ama o yok. Üstelik evine telefon etmek gibi bir terbiyesizlik de yapamayacağıma göre, kendime onsuz yapacak bir şeyler bulmalıyım. Bu gün Zeynep babasıyla, bir tatil günü programı yapacaktı. Dolayısıyla arkadaşlardan birisini arayabilirim. Nur... Nur’u arayayım, bakalım ne yapıyor.

“Alo, selam Nur, ben Gül. Ne haber nasılsın?”

“Sağ ol canım iyiyim. Sen nasılsın?”

“Ben de çok iyiyim canım. Bugünkü programınız ne? Belki ben de size katılırım diye aradım”

“Çok iyi olur. Şimdilik evdeyiz ama, Mehmet akşamüstü çıkacak. İstersen hemen gel, birlikte yemek yeriz. Mehmet gidince de sohbet ederiz. Ne dersin?”

“Harika! Hem sana anlatacaklarım da var”

-Sahi mi? Hayrola!”

“Vallahi hayır mı şer mi bilmem ama, ben aşığım galiba”

“Hadi ya! Kimmiş bu şanslı adam?”

“Gelince anlatırım. Tam saat onikide sendeyim. Uygun mu?”

“Tabii, istersen daha önce de gelebilirsin?”

“Biraz kitap okumak istiyorum. Hem evde yapacağım ufak tefek bir iki şey de var. Ben onikide sendeyim”

“Tamam canım bekliyorum”

Elimde bir dolu meyve ve bir şişe beyaz şarap ile Nur’ların kapısını çaldığımda saatime bir göz attım, tam onikiye bir vardı. Bu vermiş olduğum saatlere olan sadakatimden dolayı, kendime saygı duyuyorum. Kimsenin hayatını çalmamak bana huzur veriyor. Hem de karşındakine ne kadar saygı duyduğumu gösteriyor.

“Hoşgeldin, gene her zamanki gibi dakiksin”

“Aslında bu çok normal bir şey de kimse uymayınca benim özelliğim gibi oluyor. Ne haber güzel kadın? Gene çok hoş görünüyorsun”

“Sen de öylesin... Her zamanki gibi”

“Ooo hoş geldin Gül, epeydir gözükmüyordun”

“İşler güçler, koşturuyoruz Mehmet’ciğim. Sen nasılsın? Çok iyi görünüyorsun”

“Ben de iyiyim. Aynı hayat gailesi işte... Biz de koşturmakla meşgulüz”

“Aman, Allah koşturmamızı kesmesin”

“Tabii, tabii Allah’a şükür...”

Zevkli bir öğlen yemeğinden sonra Mehmet’i yolculayıp, kahvelerimizi alarak salonun bir köşesine çekildik.

“Ohhh eline sağlık Nur, şu kahve gibisi yok. Mis gibi kokuyor”

“Oldum olası seversin bu kahveyi. Ben senin kadar içemiyorum”

“Hımmmm bayılıyorum”

“Anlat bakalım ne oldu? Meraktan çatlayacağım”

“Aşık oldum!”

“Kim?”

“Tanımazsın. Ama utanarak, sıkılarak, söylüyorum ki adam evli”

“Olabilir”

“Olmaması lazım Nur. En azından benim açımdan”

“Biliyorsun beni... Burhan da evli, ben de”

“Biliyorum ama, sence de yanlış değil mi? Sakın seni tenkit ettiğimi zannetme. Bu ilişki de dahil olmak üzere

benim hayatım da yaptığım hatalarla dolu. Ama ne zaman bunları yapmayacak kadar adam olacağım merak ediyorum. Ve bu hataları hep aşk konusunda yapıyorum. Çünkü, dişi Gül bir türlü bağımlılıklarından kurtulamıyor”

“Hayrola ya ne bağımlılığı?”

“Esrar değil tabii ki... Çok hoş sordun. Yaşadığımız madde dünyasının bağımlılıkları. Kısaca nefis diyebilirim”

“Aman ben de korktum... Önemli bir şey zannettim”

“Nur bu o kadar önemli ki... Hayatımızı mahveden, acı çekmemize sebep olan hep o”

“Neyse boş ver anlatsana hadi”

“Nur, çok iyi bir insan. Sanki onu çok çok eskilerden beri tanıyorum. Beni de seviyor”

“Gül, hoşlandığın bir beraberlikse yaşa ama kendine evlenebileceğin birisini bul... O adam düzenini bozmaz inan. Erkekleri çok iyi tanıyorum”

“Nur, benim amacım evlenmek değil ki. Öyle olsa Tarık’tan ayrılmazdım. Ben anlaşılabileceğim birisiyle aşkı ve sevgiyi, arkadaşlığı ve dostluğu yaşamak istiyorum”

“O evinde eşiyle beraberken, sen yalnız kaldığında isyan etmeyecek misin? ”

“Haklısın, bunun eksikliğini şimdiden çekiyorum. Ama onun şartları bu ise ve beni de cidden seviyorsa, kalbindeki ilk tercih bana aitse inan ben buna katlanırım. Ama eşinle mutlu olsaydı ve benimle de bir kaçamak söz konusu olsaydı, bu kabul edilecek bir şey olamazdı, ama inan öyle birisi değil”

“İnşallah öyledir Gül”

“Senden ne haber? Burhan olayı devam ediyor mu?”

-“Evet, ediyor. Ama dediğim gibi değişen bir şey yok. Aşırı mutlu olduğum günler olduğu gibi, çektiğim yürek acısından kahrolduğum günler de oluyor. Hem de ‘güzel günlere nazaran daha da çok oluyor...”

-“Aşk bu zaten... Aşkı oluşturan hisler zevk yarattığı gibi, acı da yaratan hisler... Onun içinde geçici. Eğer din-
gin bir ilişki yaşamaya başlarsan bir müddet sonra bitiyor. Karşındaki sevebileceğin, anlaşılabileceğin, birlikte yaşamaktan zevk alabileceğin biriyse, bu aşk dediğin dejenere olmuş sevgi şekli gerçek sevgiye dönüşüyor. İnsanana huzur ve pozitif enerji sağlayan da aslında, bu gerçek sevgi. Ama gerçek sevgide inişler olmadığı gibi çıkışlar da yok. Dolayısıyla ruhumuz değil ama bedenimiz o hisleri özlüyor ve yeni bir ilişkiye giriyor. Oysa ruhunun ihtiyacı bu değil... Ve o, sen fark etsen de fark etmesen de rahatsız oluyor, gerçek sevgiyi özlüyor”

-“Peki ne yapmak lazım? Tanıdığım bir çok kişi bu tip çarpık ilişkileri yaşarken, kah mutlu olup kah kahrolarak bir girdap içinde sürüklenip gidiyorlar”

-“Çünkü çoğumuzun bedeni ruhumuzun efendisi olmuş. Oysa esas efendi olan ruhun... Efendiliğini tekrar ruhumuza verebilirsek, bedeni çok iyi disipline sokacak. Ve aklın idaresini o ele geçirdiğinde, madde dünyasının acılarından kurtaracak bizi”

-“Peki sen yapabiliyor musun bunu?”

-“Nerede? Yapabilsem, böyle yanlış işler yapar mıyım? Ama farkında olmak da hiç değilse acılarımı azalttığı gibi, doğruya da yavaş yavaş yaklaştırıyor”

-“Beni en çok ne üzüyor biliyor musun? ”

-“Ne?.. ”

-“Burhan’la gizli kapaklı, orada burada buluşup, birbirimize doyamadan eve dönüyoruz. Oysa ben onunla yemek yemek, el ele dolaşmak falan istiyorum. Öyle özlem duyuyorum ki, böyle bir şeye anlatamam Gül”

-“Çok iyi anlıyorum seni. Ama aşkını uzun ömürlü tutan da bu birbirinize doyamadan ayrılımlarınız zaten”

Şu an kendisine bunu söylemem doğru olmaz ama, gerçekten Nur’u seviyor olsa zaten onu bu durumda bırakmaz diye düşünüyorum. İnsan sevdiği kadını yanında ister. Bu hayatı onunla paylaşmak ister. Peki Demircan’ın yaptığı ne? Ama o beni seviyor. Şu zihnimiz çok tuhaf, bedenimizle ortak çalışıyor... Onun istediği olayları yaşamaman için, gerçekleri görmemeni sağlayacak binlerce mazereti uyduruveriyor. Bedenimin zaafıları olan tembellik, oburluk, gurur, kibir ve öfke ile ilgili günahlarımı yaşarken de zihnim beni öyle mazeretlerle uyutuyor ki, seve seve inanıyorum onlara ve kendimi haklı görüyorum. İşte gene bariz görünen bu olayda hemen Demircan’ı farklı bir yere yerleştireverdim. Yoksa, dışı Gül’ün istediği bu ilişkiyi yaşamaktan vazgeçmesi gerekecek.

“Hey, daldın ne düşünüyorsun?”

“Hiç, hiçbir şey düşünmüyorum. Amaaaan boş ver be”

“Zaten boş verdim. Vermesem kafayı yerim”

“Haklısın. Neyse işler nasıl gidiyor?”

“Pek tadı yok. Durgun. Eskisinden çok koşturup, o zamanlar aldığımız işin dörtte birini ancak alıyoruz”

“Tüm sektörler öyle Nur. Genel bir durgunluk söz konusu. Bizde de durum farklı değil... Üstelik sadece işle değil... Bu gibi durumlarda bir de patrona dert anlatma sorunu yaşıyor”

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nur'la geçirdiğim bu güzel pazar gününün ardından yeni bir haftaya tüm hızımla başladım. Gündüzleri fabrika ile mağazalar arasında koşturmaca, akşamüstleri Demircan'la yaşanan sevgi dolu, harika zevkli birkaç saat, eve dönünce Zeynep'le, muhteşem sohbetlerimiz, birlikte oynadığımız oyunlar... Çok hoş bir hafta geçiriyorum. *Şükürler olsun Allah'ım sana... Verdiğin her şey için bana.*

Bu arada, Demircan'da bir kıskançlık duygusu ortaya çıktı. Bazı bazı hiç tipine, tarzına uymayan kıskançlık krizlerine girerek beni de şaşırtıyor. Bu arada ben de kıskanmıyorum desem yalan olur. Eşine karşı bir kıskançlık asla duymuyorum. Hem bitmiş olan bir ilişki diye düşünüyorum, hem de o bayana karşı böyle bir hakkım olmadığını biliyorum. Ama beğendiği artistleri, birlikte çalıştığı kişileri kıskanıyorum. Bu arada bir gün eve dönüyoruz. Yolda bana, "Gül, benden sana en ufak bir şekilde ters bir hareket gelmez. Kesinlikle bana güven. Ben de sana çok güveniyorum. Herhalde senden küçücük bir terslik bile görsem kiliseye gider rahip falan olurum. (Çok enteresan, benzetmeleri var. Yani camiye imam da olabilirdi ama kiliseye rahip olmayı seçti. Herhalde rahipler kadınlarla hiç ilgilenmiyor diye. Zira bizim imamlar evlenebiliyorlar) Bundan sonra hayatıma bir daha herhangi bir kadın girmez. Biliyor musun, seninle ilişkimiz başladığında ne yaptım? Eskiden beri tanıdığım ve sürüncemede kalan tüm kadınları arayıp, çok sevdiğim bir kadınla ilişki yaşıyorum ve lütfen beni aramayın dedim. Kimi kızdı, kimi güldü ama hepsini hayatımdan temiz-

ledim” dedi. Bu hareketleri, bende yarattığı sevgiyi gittikçe büyütüyor. Onu seviyorum. Allah’ım koru onu.

Zamanımı kullanmada ilk sırayı Zeynep ve Demircan’a ayırıyorum. Onu üzmemek için kıskanabileceği hiçbir hareket yapmıyorum. Zaten bir erkeği severken başka birine yan gözle bile bakamadığımdan, gözüm ondan başka kimseyi görmüyor. Eğer onu herhangi bir şeyden ötürü kıskanmadıysam, kavga edebilecek hiçbir konumuz olmuyor. Demircan bu olayı benim özverim olarak yorumluyor. Oysa bunlar özveri değil, istediğim için, hoşuma gittiği için yaptığım şeyler. Yoksa, hayatta hiç hoşlanmadığım bir kelimedir özveri. Bende hep sıkıntı ve bunalma duygusu yaratır. Sevgiden değil de korkudan doğduğu kesin. Senin istemediğin halde, karşındaki istiyor diye yaptığın bir şey özveri.

Oysa ben, hiçbir şeyi o istiyor diye yapmıyorum. Ona karşı duyduğum sevginin belirtisi olarak yapıyorum. Onu üzmemek, onu sık sık görmek benim isteğim. Ama ona sorarsan, çok iyi ve çok özveriliyim. Bu olaylara başka açılardan baktığımızı gösteriyor aslında ama, bunu ona ne kadar açıklasam da tam olarak anlayamadı. İnsan, kadın, erkek kavramlarımız çok farklı... Ama aşk insanın gözünü kör eder ya, bunları ona anlatmaya çalışmak bile hoşuma gidiyor. Şu özveri denilen olay aslında yıllarca insanları, bilhassa kadınları baskı altında tutmuş ve hala tutmakta. Kadınların büyük çoğunluğu ailesi, kocası, çocukları için yapması gereken özveri kavramıyla yoğrulmuş.

Kutsal anne, erdemli kadın gibi çeşitli sıfatlarla uyutulan kadın kendi hayallerini, hedeflerini, hayatını bir tarafa bırakarak, ondan istenilen ve beklenen şekilde yaşamaya başlamış. Etrafta bir çok öfkeli ve mutsuz kadın gör-

memizin nedeni olarak, bu özveri kavramını görüyorum. Onun için Demircan bana “çok özverilisin” dedikçe ona neden özverili olmadığımı, bu hareketlerimin onu sevdiğim için zaten yapmak istediğimi anlatacağım diye canım çıkıyor. Aslında onun dediği gibi, ‘senin için yapıyorum’ diye onu minnet altında bırakabilirim ama doğrusu, ‘Gül bunları yaşamak istiyor’ diye yapıyorum.

Eve döndüğümde, dünya güzeli kızım beni kapıda karşıladı.

“Hoşgeldin güzel kadın”

“Hoş bulduk dünya güzeli. Ne habersin bakalım?”

“Harikayım. Seni görünce daha da iyi oldum”

“Ben de kraliçem. Nasıl geçti günün?”

“Ay anne, derslerden çok sıkıldım”

“Haklısın ben olsam senin yerinde, ben de sıkılırdım”

“Sahi mi? Anne talebeyken çalışkan mıydın? ”

“Pek sayılmaz. Hiç sınıfta kalmadım ama. En az çalışmayla ortalamayı tutturarak, zaman kaybetmemeye çalıştım”

“Şeytan diyor ki, bırak çalışma”

“Bu şeytana da haksızlık ediyoruz gibi geliyor. Yapmak isteyip de kendimize yediremediğimiz her şeyi şeytana yükleyiverip sorumluluktan kurtuluyoruz. Değil mi?”

“Haklısın aslında, çalışmak istemeyen benim”

“Çok da haklısın. Gezmek, müzik dinlemek, arkadaşlarıyla buluşmak, kitap okumak varken çalışmak çok sıkıcı. Ama, okulu bitirmeden hayal ettiğin şeylere

kavuşamayacaksan, bu dersleri çalışmak zorundasın. Hayatta her şeyin bir bedeli var. Ödeyip sahip olmak veya boş vermek ve hayalinden vazgeçmek senin seçimin. İsteddiğin seçimi yapmakta özgürsün. Yalnız şunu asla unutma bu seçimleri, sen yaptığına göre yaşadığın hayatın kalitesinden de tek sorumlu var, o da sensin. Hiçbir zaman şeytan da dahil olmak üzere kimseyi suçlama”

“Olur. Şeytandan özür diliyorum”

“Hadi kraliçem, sofrayı hazırlıya dur, ben de yemekleri ısıtayım. Yemekte sohbetimize devam ederiz”

“Okey”

Yemekten sonra Zeynep ders çalışmak üzere odasına çekildi. Ben de aromalı suyla küveti doldurup, biraz dinlendikten sonra duşumu alıp salona geçtim. Mumlarımı ve tütsülerimi de yakıp, kanepeye uzanıp kitap okumaya başlamıştım ki, sanırım bir an için dalmışım çok ilginç bir düş gördüm.

Gökyüzünde uçsuz bucaksız bir boşlukta müthiş parlak bir ışık seli içerisindeyim. Uzaklarda bir yerde masmavi, bir top şeklinde dünya, yavaş yavaş dönüyor. Işık selinden ayrılıyor ve dünyaya doğru uçmaya başlıyorum. Bu arada benim gibi minik bir ışık noktası da benimle birlikte aşağıya doğru kayıyor. Ona karşı müthiş bir sevgi duyuyorum. O da bana büyük bir sevgi duyuyor. Bunu hissediyorum. Adeta el ele gökyüzünde dans ederek, dünyaya doğru hızla kayıyoruz. Dünya’ya girer girmez, bir ormanın içerisine düşüyoruz. İnanılmaz güzel bir orman. Dev gibi ağaçlar, yeşilin her rengi ve etraf rengarenk çiçeklerle dolu. Müthiş bir sessizliği, kuş sesleri ve yüksek bir tepeden çağlayarak akan şelalenin çıkarmış olduğu

su sesi dolduruyor. Birden yanımdaki ışık noktasıyla birlikte şelalenin altına girip, suyla yıkanmaya başlıyoruz. Yıkanırken, ıslandığımı ve nefis bir dişi vücuduna sahip olmaya başladığımı gördüm. Upuzun, sarı bukle bukle saçlarım, çırılçıplak çok güzel bir kadın vücudu... Bir yandan ellerimle vücudumu keşfetmeye çalışıyor bir yandan kendimi çok beğeniyordum. Başımı kaldırıncaya karşımda, çok yakışıklı bir erkeğin çırılçıplak yıkandığını gördüm. Bir müddet şelalenin altında yıkandıktan sonra, birbirimize sevgiyle sarılıp ormanın içinde yürümeye başladık. Uzaktan şehir tüm karmaşasıyla görünüyordu. Kalabalık ve gürültülü. Koşuşan insanlardaki gerginliği, hırsı, öfkeyi, görebiliyorduk. İkimiz de değişik yönlerle doğru şehre girmek üzere ayrıldık. Tam gözden kaybolurken, konuşmaya başladım ve yüksek sesle ona bağırdım.

“Kaybolma! Bu bir rüya”

“Merak etme, kaybolmam. İçeride seni bulacağım”

“Sevgiyi unutma. O senin pusulan. Sevgiye doğru git, bana geleceksin”

Birden silkinerek kendime geldiğimde, şehrin girişinde bıraktığım erkeğin yüzünü hatırladım. Demircan'dı o. Gülerek, sevgiyle bana bakan Demircan'ın yüzü... İnanılmaz bir şekilde kalbim çarpmaya başladı. Hemen kalkıp, bardan kendime bir şeyler koydum ve Zeynep'in kapısını tıklattım.

“Girebilir miyim? ”

“Tabii”

“Ne yapıyorsun?”

“Ders çalışıyorum. Sana ne oldu? Bir tuhafısın”

“Zeynep, kitap okurken dalmışım... Çok ilginç bir düşünce gördüm. Sana anlatmak istiyorum. Ara verdiğinde bana haber verir misin? ”

“Şimdi anlatabilirsin. Zaten bırakmak üzereydim”

Gördüklerimi en ufak ayrıntısına kadar anlattıktan sonra, Zeynep de çok etkilendi.

“Çok ilginç ya. Anne ne demek bu ?”

“Bilmiyorum yavrum. Hadi gel yatalım, geç oldu”

“Tamam”

Yatağa yattığımda hala gördüğüm düşün etkisindeydim”

“Kaybolma. Bu bir rüya” sözü kulağımda yankılanıp duruyor. Evet aslında yaşadığımız bu hayat bir rüya ve genelde hepimiz rüyanın içerisinde kaybolmuş vaziyeteyiz. Dünya boyutunun madde yapısının içerisinde tamamen onun, kalıplarına girmiş, esas yapımızı unutmış görünüyor ve boşu boşuna acı çekiyor ve çektiriyoruz. Ve maddenin, bağımlılıklarından kurtuluncaya kadar da bu madde bağımlılıklarının yarattığı acıları çekmek zorundayız gibi geliyor. Ben bir derece de, Demircan’ın durumu oldukça vahim. Maddiyatın içinde iyice kaybolmuş. Bu kadar iyi bir insan olmasına rağmen, her şeyi madde. Bir kere, bir insanın güçlü olmasının tek sebebi olarak parayı görüyor. Parası olan herkesi hiç sorgulamadan, saygın sınıfına oturtuyor. Bir çok malı, mülkü, parası olmasına rağmen, hep gözü fazlasında... Gördüğü her güzel şeye sahip olmak istiyor. Bir gün Boğaz’da çok güzel bir yerde oturmuş, adeta denizin üzerinde yemek yiyoruz. İnanılmaz güzel bir hava. Denizin oturduğumuz yere hafif, hafif

vurmasıyla çıkan nefis bir su sesi, karşıda Anadolu yakasının harika görünüşü, sol tarafımızda doğmak üzere olan ayın soluk görünüşü ve tüm pembe tonları içerisinde sağ tarafımızda güne veda eden güneşin o sihirli çekiciliği içerisinde nefis bir gecenin başlayışının müjdesi... Her şey, tüm yaşamın o güzel melodisini çalıyor gibi... Ve sanki biz birbirini seven iki kişi olarak, tüm kadın ve erkekleri temsilen bu güzel melodi eşliğinde bence aşkın ve seksin sembolü olan bir tango yapıyor gibiyiz. Öyle güzel hisler içindeyim ki, ne karşımdaki Demircan, ne ben Gül'üm. Sadece şu an harika hislerle varım ve yaşıyorum. İçimde müthiş bir yaşam coşkusu var. Bu güzelliği yaşarken Demircan'ın şu sözleriyle tüm sihir bozuldu.

“Şu yanımızdaki yalıyı görüyor musun?”

“Evet!”

“Kimin acaba? Oranın sahibi olmak vardı... ” diye şu ana kadar kaçırdığı fırsatları anlatmaya başladı.

“Demircan, şu an bu güzelliği yaşıyoruz ve tüm buranın sahibi, belki tapusuna sahip olan kişinin olmadığı kadar biziz. Bırak şimdi kiminse kimin. Sen şu an ne yaşıyorsan ona sahipsin, bak buradayız ve bu coşkuyu yaşıyoruz”

“Haklısın”

Onun adına üzüldüğüm bir şey var. Gerçekten bu kadar iyi kalpli olup, bu kadar beyefendi olup, nasıl hiçbir şeyin farkında olmaz? Bu madde bağımlılığı bir yana bir de etiketlerine sıkı sıkı bağlı. Örneğin erkek dediğin, zengin, görgülü, (görgülü ama kültürlü olmasa da olur) iyi giyinen, yabancı dil bilen ve çapkın olmalı ona göre. Ve bu erkek, etiketini kaybetmemek için bu güne kadar ya sevgiyi

kaçırmış veya belki de hiç karşılaşmamış. Farkında olmadan bir şeylerin eksikliğini hissediyor ve bu eksikliği, işinde gücünde veya bugüne kadar yaptığı çapkınlıklarda arıyor. Tatmin olmadığı için, bunlarda bir eksiklik arayıp daha fazlasını arzuluyor. Baba etiketi rolüne ise abartılı bir şekilde yapışmış. Çocuğunun hayatını da onun yerine kendisi, fazla mesai vererek yaşıyor. Tüm bunları yapmaz ise kimse ona iyi baba demez. İyi bir çocuk da nasıl olur? Toplumun verilerine göre oluşturduğu imaja çocuğunu ite kaka sıgdırmaya çalışıyor. Şöyle okuyacak, şöyle çalışacak ve şöyle birisiyle evleneceksin. Bunların birinde olan bir aksilik karşısında ise çok sinirleniyor ve çocuğuna da bu stresi yaşıyor. Halbuki o çocuğun babası sen olabilirsin ama o çocuk da bu dünya deneyimini almaya gelmiş özgür ve saygın bir ruh. Ve tüm gelişimi için, kendi seçimlerini kendisi yapmak zorunda. Sen sadece bildiklerini öğretebilirsin. Eşine sadık olmayabilir (hatta, takdir edilen bir erkeğin böyle olması gerekiyor) ama yeter ki maddi olarak onu bolluk içerisinde tutsun. Zihnindeki eş etiketinin karşılığı bu. Tüm bunları da yaşamasına rağmen, mutsuz ve kabahati kendisi haricinde herkesde arıyor. Bilmiyor ki, mühim olan sevgi ve sevgi bu değil. Bendeki gerçek sevginin enerjisi onu etkiledi. Çünkü tüm bunları görerek ve ondan hiçbir beklentim olmadan onu seviyorum. Buna rağmen en ufak bir çapkınlığını hissetsem, insan olarak sevmeye devam ederim ama, dişi Gül artık onu erkeği olarak istemez onu da çok iyi biliyorum. Bu maddiyat hissinden kurtulup özgürleşebilmesi için bir öğreti olarak o daha fazla mal ve para istedikçe, o dönemlerde Allah işlerini tepe taklak döndürtüyor. Hem de kendi yaptığı seçimlerle... Ve bu etiketlerinde olan zayıflamaların etkisiyle, hep bunalıma giriyor. Çünkü etiket-

lerini kendisi zannediyor. Dolayısıyla parasının, malının, mülkünün değil kendisinin battığı hissi içerisinde yaşıyor. Ne kadar acı bir şey ama, bunu ona anlatamıyorum. Boşu boşuna hem bu acıları çekiyor, hem bu düşünceleri sayesinde bu çeşit yeni olaylar yaratıyor. Düşüncelerinde yaratıcı bir enerji olduğunun hiç farkında değil.

Tüm bunlara rağmen, bana karşı inanılmaz sevgi ve saygı dolu. Benim tüm ihtiyaçlarımla ilgileniyor. Her hangi bir yere gitmek istediğimde hemen:

“Orada ne giyeceksin? Bir şeyler alayım”

“O elbisenin altına o ayakkabı uymaz... Gel bugün sana ayakkabı alalım”

“Sen bugün tuvalete çıktın mı? Sakın tutma çok zararlı”

“O yediğin şey sana dokunmasın?”

“Üşüyeceksin giy şunu...” tarzı yaklaşımlarla sanki çocuğuyum gibi benimle ilgili. Her ne kadar fiziken bunlara ihtiyacım yoksa da ruhen mest oluyorum. İlk defa hayatımda bir erkek, benim her şeyimle ilgileniyor. Bir kadını bundan daha mutlu edecek bir şey yokmuş gibi geliyor bana... Belki alışık olmadığım için. Ben de, her ne kadar onun yanında kendimi çocuk gibi hissediyorsam da ona karşı olan sevgimde, bazen onu kendi çocuğum gibi hissediyorum. Bazen o kadar masum ve saf oluyor ki, her şeyiyle annesi gibi ilgileniyorum. Bir yerlerde yemek yerken veya dolaşırken çok iyi iki dost gibiyiz. Sohbet ediyor, birbirimize takılıyor hatta kızdırmaya çalışıyoruz. O zamanlar onu en iyi arkadaşım, dostum olarak görüyorum. Gün içinde hoşumuza giden veya bizi kızdıran tüm olayları, hemen birbirimizi arayarak paylaşma ihtiyacı duyuy-

oruz. Seviştiğimiz zamanlar ise o bana tüm kadınlığımı, ben ona tüm erkekliğini hissettiriyorum. "I'm O.K-YOU'RE O.K.'ın yazarı Thomas Harris'in "Her birimiz içimizde üç insan barındırırız. Bir çocuk, bir yetişkin, bir ebeveyn" sözü hep ilgimi çekmiştir. İşte bu üç insanı aynı kişide yaşadığım ve yaşattığım bir insan Demircan. Onun için bu ilişki beni çok etkiliyor. Sanırım onu da etkiliyor ki, o da beni bir gün görmese çok huzursuz olduğunu söylüyor.

Birbirimizden ayrı bir gün bile kalamadan sevgi, saygı ve aşk dolu beş yıl geçirdik. Bu arada, eşiyile ayrılması hakkında en ufak bir isteğim bile olmadı. Bu konuda beni rahatsız eden tek şey o bayanın aldatılıyor olması ve bizim daha serbest doya doya yaşayamamamız. Tabii ki bunlar küçük ve basit şeyler değil ama, bu konuda da maalesef nefsimin esaretinden kurtulamamış olmamın küçüklüğünü yaşıyorum.

Mazeret mi bu? Kesinlikle hayır... Günü gelince bedelini ödeyeceğim gün gibi aşkar. Şu an bedelini ödemeyi göze aldığım bir günahı aşk adına yaşıyorum. Bu olayları iyisiyle kötüsüyle yaşarken farkında olduğum tek şey, bunların benim seçimim olduğu ve sorumluluğunun bana ait olduğu. Oysa Demircan, bu durumları yaşarken eşini ve ta seneler önce verdiği yanlış kararlardan ötürü kendisini suçlayıp, değiştiremeyeceği şeyleri devamlı gündeme getirip canını sıkıyor.

Oysa şu anki Demircan'ın verebileceği çeşitli kararlar var. Bunlara ise asla cesaret edemiyor. Dolayısıyla şu an yaşadıklarının gene şu an ki seçimleri olduğunun farkında değil. Gelelim eşine... Kocasından şikayet eden, mağdur durumda olduğunu zanneden özverili bir eş ve anne

konumunda. Aslında fark etmediği tek şey, bunlarında kesinlikle kendi seçimi olduğu. Zamanın da evlenmiş, doğru veya yanlış hepimizin verdiği kararlar gibi bir karar vermiş ama her şeyin devamlı bir değişim halinde olduğu bir dünyada, yeni durumlara göre hayatımızla da ilgili yeni seçimler yapmamız gerektiğinin farkında değil o da... Aslında seçimini yapıyor. Asla maddi olarak kötü bir durumda kalmayacağını bilmesine rağmen, daha fazla maddiyat, güvence ve statü adına, tüm bunlara rağmen evli kalmayı seçiyor ve suçu karşısındakinde arıyor.

Bunun için de, kendisinin de inandığı bir dolu mazeret yaratıyor. Herkes karşısındakini vicdan azabı içinde bırakarak, bunalım bir hayat yaşıyor ve yaşıyor. Peki çocuklar bu durumda mutlu oluyorlar mı? Tabii ki hayır... Evdeki mutsuzluğun negatif enerjisini maddi ve manevi yaşıyorlar. Bakıyorsun aile fertlerinin hepsi hem mutsuz hem hasta. Bu negatif enerji, yaşam enerjisinin vücudunda sağlıklı bir şekilde akmasına da mani olduğu için, yavaş yavaş hastalıklar başlıyor. Ve kimse tüm bu olumsuzlukların kendi seçimlerinden kaynaklandığının farkında değil.

Seneler önce karşıma çıkan ve tarafımdan benimsenerek, hayatımın önemli ilkelerinden biri haline gelen şu sözü tekrar minnetle hatırlıyorum.

ALLAH'IM BANA ;

DEĞİŞTİREBİLECEĞİM ŞEYLER İÇİN CESARET,

DEĞİŞTİREMEYECEĞİM ŞEYLER İÇİN SABIR,

VE İKİSİNİ BİRBİRİNDEN AYIRT ETMEM İÇİN,

AKIL VER.

Aslında, tüm bilgiler hepimizin karşısına çeşitli vesilelerle çıkıyor. Kimi zaman bir sohbette, kimi zaman bir kitapta, kimi zaman bir şarkıda... Ama mühim olan bunlara dikkatini vermek. Kaptmak ve uygulamak. Onun için yaşamımda tüm olaylara, duyduklarıma, gördüklerime, hissettiklerime dikkatimi veriyor ve Allah'ın karşıma çıkardığı bilgileri kaptmaya çalışıyorum. *Allah'ım yüz bin şükür sana. Seni çok seviyorum.*

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

Bir Cumartesi öğle yemeğine anneme gittim. Annem, babam ve ben hem bir şeyler yiyor hem sohbet etmeye çalışıyoruz. Zira annem giderek artan hastalıklarından başka hiçbir şeyden bahsetmekten hoşlanmıyor. Ve bir insanın başına gelebilecek hemen hemen her hastalığa sahip artık. Endişeleri evhamları ve hayata negatif bakışı gittikçe arttı.

“Anneciğim lütfen biraz kendini topla. Düşünme şu hastalıkları. Çok iyi olduğunu düşün biraz. Gereken tedavini yap ama hasta olduğunu düşünme. Düşündükçe hastalığa enerji yüklüyor ve artmasına sebep oluyorsun” dediğim zaman kıyametler kopuyor.

“Sanki ben isteyerek mi hasta oluyorum? Ne çektiğimi bilmiyorsunuz” gibi laflarla sitem etmeye başlıyor. Ona yardım etmek istiyorum ama nafiye. O kadar çok kişiyle sohbetler ediyor ve birbirimize, çeşitli konularda yardım edebiliyoruz. Ama gel gör ki, ne kadar istesen o istemedikçe en yakınına annen bile olsa herhangi bir yardımın dokunamıyor. Tabii fiziki yardımlardan bahsetmiyorum. Bu durumda eskiden söylenmiş “Sen ne kadar bilsen de. Anlatabildiklerin karşındakinin anladığı ile sınırlıdır” sözünün gerçekliği, asikar bir şekilde yaşanıyor.

Şu ana kadar yalan yanlış bildikleriyle kendini sınırlamış. Artık yeni hiçbir şey duymak istemiyor. Kardeşim Sinan da aynı şekilde... O da genelde hep hasta ve onunla da konuşmak imkansız. O da zaten her şeyi biliyor. Bildikleri ve yaptıkları ile yaşamakta olduğu şu anki hayatını

ise, şanssızlığına bağlıyor. Şu sıralar uzaklarda bile olsa, aramızdaki yaş farkına rağmen en çok Papatya ile anlaşıyoruz. Birbirimizi hemen hemen her gün arıyor ve saatlerce her konuda konuşuyoruz.

Yemek bittiği zaman sofrayı toplamak üzere kalktım. Annemin direktifleri doğrultusunda sofrayı topluyorum. Zira kendi dışında kimsenin yaptığı bir şeyi beğenmediği gibi, bakkaldan tuvalet kağıdı almayı bile beceremeyeceğimize inanarak.

“Siz ne alacağımı bilmezsiniz ben kendim alırım” der.

Boşalmış olan bir yoğurt kabını çöpe attığımı anlayınca, annem başladı bağırmaya.

“Gül! senin kadınlığın sıfır”

“Kadınlığımı sıfır mı?”

“Evet”

“Nereden çıkardın şimdi onu. Kadın doğumcum, hormon testi sonuçlarımı sana mı gönderdi?”

“Bu tip kaplar yıkanıp bir yere konur, sonra lazım oluyor”

“Anne, evde saklama kapların falan olmasa dediğini anlayacağım. Zaten o zaman böyle bir şeye ihtiyaç hissedersin ve atmazsın. Ama bunca kap varken, bu kalabalık ve dağınıklıktan başka bir işe yaramıyor. Üstelik etrafında gereksiz bir çok şey barındırırsan da ortalığı derli toplu tutmak adına, gerekli gereksiz yoruluyorsun. Halin kalmıyor. Hem de sana hatırlatayım, kadınlığın boş yoğurt kapları veya yapılan güzel ev işleriyle değil, seksle ilgisi vardır”

“Ayıp ayıp... Ne biçim laf o! ”

“Neden ayıp olsun bu bir gerçek”

“Hiç utanmanız arlanmanız kalmadı. İnsan annesiyle böyle mi konuşur?”

“Anneciğim ne var bunda konuşmayacak? İnsan annesiyle her şeyi konuşabilmeli bence. Bu konuları biz Zeynep’le devamlı konuşuyoruz. Çünkü yaşadığımız problemleri kiminle paylaşacağız. Kaldı ki, benim Allah’a şükür kadınlık konusunda hiçbir problemim yok. Hele bunun boş kaplarla hiç alakası yok, benim güzel annem. Yani, hani bu konuda tuhaf bilgilere sahipsen diye söyleyeyim dedim”

İnsanlar hem insanlıklarını hem de cinsiyetlerini ne kadar kamufle etmişler. Üstelik bu konuyu ne kendileri sorguluyor ne de kimseyi konuşturuyorlar. Her şey beyinlerinde tabu. Bu yüzden de insan olarak nerelerdeler, cinsiyetlerinin ihtiyaçları ve bağımlılıklarını ne derece tatmin ve terbiye ediyorlar, farkında değiller. Çünkü kimse eksikliklerini asla görmüyor. Çünkü eksikliklerini görür veya gösterirlerse, ya kötü birisi oldukları veya eksik oldukları ortaya çıkacak. Bunun için de tüm açıkları için binlerce mazeret bulup onların arkasına saklanıyorlar. Oysa bence kötü veya eksik diye bir şey yok. Sadece olan var ve değişime, tekamüle açık bir şekilde yaşıyor. Ama tekamül edebilmek için önce şu an ne olduğunu açıkça görmeyi ve anlamayı gerekiyor ki, yaşamında neyi neden yaptığını ve başına neden ne geldiğini anla...

OTUZALTINCI BÖLÜM

Demircan'la ilişkimizin altıncı yılındayız. Yaşadığım en güzel ve en uzun ilişkim ama, Demircan'da bir tuhafılık var. Eşinin olayı duyduğunu (zaten duyulmayacak gibi bir şey değildi ki), çok fazla problem çıkardığını, oğlunun ona bu konuda asla taviz vermediğini falan söylüyor. Eskiden haftanın her günü buluşuyorsak, şimdi haftanın üç günü görüşüyor diğer günler ise, telefonda kavga ediyoruz. Kavgayı çıkaran dişi Gül. Demircan sevecen ve çaresiz. Dişi Gül'ün ise gururu ve kibiri rahatsız.

İçimde müthiş bir savaş yaşanıyor. Ruhum, Demircan'ı seviyor ve ona yardım etmeye çalışıyor. Bedenim ise bağımlılıklarının esareti altında acı çekerek isyanları oynuyor. Bu arada, gücün parada olduğuna inanan Demircan, ha babam önüne gelen arsayı, arabayı, evleri alarak tüm tasarrufunu kendisine maddi bir çok yükümlülük getirecek şeylere yatırıyor. Ve her buluştuğumuzda ben onu, tüm bunların başına iş açacağına dair ikna etmeye çalışırken o gözlerini tavana dikip, zengin insanları örnek gösterip para ve güç sayıklayıp duruyor. Onun bu para hırslı ile benim gurur ve kibirim bu sevgiyi öldürecek.

Daha doğrusu sevgimiz belki ölmez ama ilişkimizin zedelendiği gün gibi ortada. Ben tüm bu hırsı, hiç istemememe rağmen her gün 'ayrılalım'diye tutturuyorum. Oysa, 'lütfen eski ilişkimize dönelim' demek istiyorum. Eskiden birbirimize sarıldığımızda "Bırakma beni" derdik. Demircan onu bana hatırlatıp. "Bırakma beni" diyor.

Ben zaten bırakmak istemiyorum ki... Ama "Sen de beni bırakma... Dikkat et beni saran kolların gevşiyor, düşüp gideceğim. Daha sıkı sarıl bana Demircan" demek isteyip, "Tamam bu ilişki bitti sanırım. Ayrılısak daha iyi olur"diyorum. İşte kendimden uzaklaşmış, nefsimin yarattığı cehennemi bağımlılıklarımı bir şeytan halinde, bana yanlış şeyler yaptırıyor.

Onun nefsi ise zaten almış başını gidiyor. Böylece göz göre göre harika bir ilişki bitiyor. İlişkimiz istediği kadar harika olsun, başlayışının hata olması bu sonuçları hazırlıyor. Düşümdeki sevgiyi takip edemiyoruz. İkimiz de bu rüya aleminin kaosunda kayboluşa doğru ilerliyoruz.

Bu arada Zeynep 18 yaşında çok güzel bir kız oldu. 1.80 boyunda, bukle bukle upuzun kumral saçları, siyah iri gözleri, dolgun dudakları ve çok güzel vücudu ile inanılmaz ilgi çekiyor. Ama esas onu yakından tanıyan herkes benim gibi ona hayran. Çalışkan, iyi kalpli, akıllı ve mütevazı. Koleji bitirdi. Şu sıralar, işletme fakültesi birinci sınıfta. Bir yandan okuluna devam ederken, bir yandan da mankenlik yapıyor. Dünyada her bakımdan en iyi anlaştığım arkadaşım. Birlikte kahvelerimizi koyup, her konuda saatlerce sohbet edebiliyoruz. Erkekler ise, hala ikimizin de sohbet konularının başında yer alıyor. Aslında erkekler kadınlar kadar karmaşık bir yapıya sahip değil. Daha basit ve daha açıklar ama, sanırım biz kadınlar bu basitliği kabul edemiyoruz.

Yeşilyurt'taki güzel bir otelin barında Zeynep'le bir yandan kahvelerimizi içiyor bir yandan sohbet ediyoruz.

"Anne arkadaşlarım sana bayılıyor. Seni kendi arkadaşları gibi görüyorlar... Geçenlerde Şebnem senden bahsederken, hep Gül diye hitap etti. Sonra da bana "Acaba Gül ablaya, Gül desem bana kızar mı?"dedi"

“Sen ne cevap verdin?”

“Hiç sanmıyorum. Hatta memnun bile olur” dedim.

“Doğru demişsin. Peki sence beni memnun edecek sebep ne? Merak ettim beni ne kadar tanıyorsun diye”

“Seni benden iyi kimse tanıyamaz. Söyleyeyim. Önce seni genç gördükleri için. Fakat esas önemlisi, Anne, teyze, abla gibi sıfatlarından ötürü değil de esas yalın olarak sıfatlarının dışında yaşayan, o Gül’ü gördüğü, kabul ettiği ve sevdiği için hoşuna gider”

“Harikasın bebek”

“Ve sen dünyada ki en sevdiğim dostumsun Gül”

“Aşkım... Sen de benim... Her anne çocuğunu çok sever. Bu tüm anneler için geçerlidir. İster insan olsun ister hayvan. Allah’ın tüm annelere yavruları için bahşettiği, o meşhur koşulsuz sevgi bu. Ama tüm bunların dışında ben de o harika insan Zeynep’in hayranıyım ve onu çok seviyorum”

İkimizin de bir an için gözleri yaşardı. Uzanıp ellerimizi tuttuk.

“İyi ki varsın ve bu dünya da annem olarak karşıma çıkmışsın Gül”

“Sen de Zeynep...”

Bu arada Demircan ile arkadaşlığımız sanırım uzatmaları oynuyor. Görüşmelerimiz gittikçe, seyrekleşiyor. Hatta telefon görüşmelerimiz bile... O ne olduğunu anlayamadığım bir nedenden, ben ise gururdan. Aslında sadece gurur da değil... Bu tip, özensiz ve ilgisiz bir ilişkiyi sevmiyorum ve asla onaylamıyorum. Bittiyse, bitir-

meli diye düşünüyorum. Onu o kadar farklı tanımış ve gerçekten o kadar çok sevmiştim ki inanamıyorum. Onun, beni ve ilişkimizi böyle yüzüstü bırakıp gideceğine bir türlü inanamıyorum. Ve gerçekten üzülüyorum. Bu arada onu suçlamıyorum. Herkes neyse o. Kimseyi değiştiremezsin. Üstelik bu ilişkiyi o teklif etti ama kabul eden benim. Dolayısıyla sorumluluk gene bana ait. Sadece kalbimdeki o güzel aşkı kiminle yaşayacağımı merak ediyorum. Sonra düşünüyorum ve kendime 'Yaşadın Gül, bir çok kişiyle yaşadın' diyorum... Aşk var... Hem de çok zevkli ama geçici... Dünyadaki hayatlarımız gibi geçici ve öğretici. Esas kalıcı olan sevgi. Herkese, her şeye duyacağın o koşulsuz sevgi. Bedenimiz öldüğünde bile devam eden o koşulsuz sevgi.

Üstelik şu ikibinli yıllarda bakıyorum eski ilişkiler yok. Evlilikler, sevgililer, akrabalar, arkadaşlar, eskisi gibi sıkı fıkı değiller. Bunun da bir sebebinin olduğunu sanıyorum. Sanırım ki şu yaşadığımız dönemler de birbirimiz, ilişkimiz ve sıfatlarımızla oyalanıp, gerçekleri kaçırmamamız ve özümüze dönebilmemiz açısından Allah, hepimizi biraz yalnız bırakıyor.

Belki de gereken tekamülü sağlayacaklar için gerekli bu. Bilinmez ki... Şöyle veya böyle... Yaşamak her şeye rağmen çok güzel. Ve ilerleyebilmemiz, bir şeyler anlayabilmemiz ve Allah'ın bize bahsettiği şu güzel hayatın keyfini çıkarabilmemiz için hala yaşıyor olmamız ise, yatıp kalkıp Allah'a şükredeceğimiz bir şey.

Yorgun geçen bir günün ardından Elif ile, benim odada kahvelerimizi içip sohbet ediyoruz.

"Şu güzelim kahvenin yanında bir sigara içemiyorum. Bir kerelik müsaade eder misiniz Gül hanım, bir tane tütüreyim?"

“Kesinlikle hayır. Hiç değilse benim yanımda içip zehirlemeyin kendinizi. Üstelik odaya kokusu siniyor ve sonra çıkmıyor. Gelen konuklara bile içirmiyorum biliyosun. Üstelik sana da hiç yakıştıramıyorum. Göz göre göre sağlığını oynuyorsun. Yazık çok yazık”

“Tamam sustum”

“Elif ciddi söylüyorum, lütfen bırak şu mereti”

“Bırakacağım söz... ”

“Eee anlat bakalım. Ne var ne yok ?”

“Ne olsun uğraşıyoruz işte. Dün annemin asabı çok bozuktı. Akşam sinir krizi gibi bir şey geçirdi çok üzül-düm”

“Hayrola ne oldu? Niye beni aramadın atlar gelirdim”

“Sağolun...”

“Ne oldu peki?”

“Hep söylerim ya annem çok iyi bir insan. Evde babamın ve bizim tüm kaprislerimizi o çekiyor. Evin tüm işi ona. Kendimi bildim bileli bizim için yaşar. Bir gün şikayet ettiğini görmedim. Hepimize yetişmek için didinir durur. Babam ise asabi bir insan... Eve gelince her şeyi tam istiyor. Devamlı bağırıp çağırır kadıncağıza. Bir gün sesini çıkarmadı anacığım... Ama dün akşam başladı avaz avaz ağlayıp, titremeye. Sonra da bayıldı. Hepimizin ödü koptu. Doktor falan çağırdık. Sonradan iyileşti neyse”

“Ve böylece, hepiniz onun da bir insan olduğunu anladınız değil mi?”

“Ama o böyle yaşamaktan mutlu sanıyorduk”

“Elif, olur mu? Kendi hayatını gözardı eden bir insan nasıl mutlu olur? Ama kesinlikle siz de haklısınız, çünkü kendi hayatını yok sayan birisine kimse onun hayatını bahşedemez. Bunu Allah yapmış, bize şükürler olsun hayatımızı bahşetmiş ‘yaşa’ diye... Sen bu hayata saygı duymuyorsan, kimse senin hayatına saygı duymaz. Duymasına duyar da, eğer o kişi insanın ve hayatın ne olduğunu bilen birisiyse. Ve unutma iyi dediğin kişi kimdir? İyilik nedir? Genelde insanlar kendi hayatını boşu boşuna feda eden güçsüz kişilere iyi damgasını vuruyor”

“Peki sizce iyilik nedir?”

“Vermiş olduğun kararlarda doğru ilkeleri baz almak. Herkese sevgi, saygı duymak, adil olmak gibi. Ama kendi hayatını, kendi isteklerini, hedeflerini hiçe saymak, kim ne derse ‘evet’ demek kesinlikle iyilik değil. Eğer bunlar iyilik olsaydı, kölelik devrindeki köleler en iyi insanlar seçilir ve de köklerinin kurumaması için mücadele verilerek dünya tamamen iyi insanlarla doldurulurdu”

“Güçsüz insan iyi demek değildir diyorsunuz, babam çok güçlü... O mu iyi?”

“Güzel bir soru sordun Elif. İşte tüm yanılgılar bizim şu kelimelerin anlamlarında hem fikir olmamamızdan doğuyor. Annen güçsüz ise bunun tersi olan babanı güçlü sanıyorsun. Düz bir mantıkla öyle gibi görünüyor. Oysa değil, baban güçlü değil... Çok afedersin ama senin anlattıklarına göre, edepsiz ve saygısız bir adam olarak görünüyor. Güç, doğru ilkelerden evrensel yasalardan, sevgiden, saygıdan yana olmakta ve de nefsimizin bağımlılıklarından kurtularak, ruhumuzun hükümdarlığında kararlar verebilmekte ve de dünya bağımlılıklarının esiri olmadan, gerçekten özgür olarak yaşayabilmekte saklıdır.

Yoksa güç hükmetmekte, parada, pulda, güzellikte, kaba kuvvette değil. Bunların hepsini kaybedebilirsin... O zaman senin güç dediğin şeyler senden uçar gider. Neden bu tip çok güzel kadınlar yaşlandıkça, zengin adamlar parasını kaybedince, çok güçlü biri hastalanıp ona buna muhtaç olunca, intihara falan teşebbüs ediyor. Çünkü güvendiği böbürlendiği ve güç zannettiği şeyi kaybediyor. Oysa güç öldüğünde bile seninle öteki tarafa geçebilenlerdir”

“Çok karışık şeyler”

“Aslında değil... Yaşam içerisinde öyle gibi görünüyor. Hiç karışık değil çok basit ama, uygulaması çok zor. Çünkü doğarken nefsimizle birlikte doğuyoruz. Ve o bizi bambaşka alemlere sürüklüyor”

“Peki ne yapmak lazım ?

“İçine dön. Kendini bulmaya çalış”

“Nasıl?”

“Namaz kıl veya meditasyon yap. Doğada tek başına dolaş... Bitkilere, hayvanlara ve insanlara dikkatle bak. Onları yukarıdan bakan bir gözle izle. Ve sevgiyi takip et”

“Yapacağım... Gerçekten bu dediklerinizi yapacağım”

“Senin adına sevinirim Elif”

“Sağolun Gül hanım”

“Rica ederim. Bir mahsuru yoksa akşam anneni ziyaret etmek istiyorum”

“Sahi mi? Çok sevinirim. O da çok sevinir”

“Annen kitap okuyor mu?”

“Maalesef...”

“Okuması yazması var değil mi?”

“Tabii canım. Lise mezunu...”

“Tamam akşam geldiğimde ona bir kitap hediye etmek istiyorum. O kitabı okumasını sağla lütfen. En azından her gün onbeş dakika kitap okumaya ayırsın”

Okuma yazma bilmeyen bir kişi ile okuma bilip de okumayan insan arasında hiçbir fark göremiyorum. Ama okuma yazma bilip okumayanlar, bilmeyenleri öyle küçük görüyor ki anlatamam... İçimden çok gülüyorum onlara ama ne yaparsın, çoğu insan hiçbir şeyin farkında olmadan göstermelik bir havat vasavarak su güzelim ömürlerini heba ediyorlar.

Akşam Elif'lere giderken bir kitapçıya uğrayarak, DR. HENRY CLOUD ve DR. JOHN TOWSEND'in birlikte yazdıkları 'SINIRLAR' adlı kitabı aldım. Aslında, okuyacaklarını bilsem Türkiye'de bir çok kadına alıp, alıp hediye etmek istediğim bir kitap...

Kitabın özeti, hayatınızı kontrol etmek için ne zaman EVET, ne zaman HAYIR demelisiniz. Biz evet demeyi iyilik sayan bir millet olduğumuz için, hayatımızın kontrolünü tamamen kaybetmiş vaziyetteyiz. Örneğin birinden randevu istiyorsun, “Salı saat 19.45 uygun mu senin için?” dediğimde. Kadıncağız “Bilmem ki, bir şey olmazsa gelirim... Söz veremem” diyor. “Ne demek istiyorsun? Hastalık, ölüm falan gibi mi?” diyorum. “Hayır! Belki misafir falan gelir veya bir yere gitmem gerekir” diye cevap verince, o kişiye hiç saygım kalmıyor. Senin programının dolu olduğu bir saatte başkasının teklifine nasıl evet dersin? Demek ki sen zamanına hükmedemiyorsun...

Birileri senin zamanına tecavüz ediyor. Bu tip insanlarla hiçbir bağlantı kurmak istemiyorum. Kendi hayatlarına sahip değiller ki, seninle yaptıkları bağlantıya sahip olabilsinler. Aslında geçenlerde Demircan'la da bu konuda tartıştık. “Ben uyar oğluyum, kimseye hayır diyemiyorum” dedi. Sanki bu matah bir şeymiş gibi. Bence HAYIR demesini bilmeyenin EVET’inin de bir kıymeti yoktur. Sana evet demiş bir özelliği yok ki adam zaten herkese evet diyor.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM

Cumartesi öğleden sonra evde yalnızım. Zeynep arkadaşlarıyla buluştu. Ben kimseyi aramadım evde kendimi dinlemek istiyorum. Kah kitap okuyor, kah müzik dinliyor, kah bilgisayarda internete bağlanıp çeşitli kişilerle chat yapıyorum. İnternette de gördüğüm kadarıyla, insanlar hep bir arayış içerisinde. Fakat tüm insanlara ve olaylara karşı da inançsızlar. Bu beni çok üzüyor. Onlara bir umut vermek istiyorum. Ama bana da inanmıyorlar... Bazen, sabırla saatlerce yazışıyor, bazen ben de sinirleniyorum. Dünya da güvenebilecekleri birilerinin olduğunu onlara anlatmaya çalışıyorum ama maalesef... Çok genç çocuklar bile inançlarını kaybetmişler. Kim kandırdı bunları bu yaşta bu kadar çok? Yoksa böyle mi yetiştiriliyorlar. Tüm inançlarımı kaybedeceğime, insanlara inanıp kaybetmeyi tercih ediyorum.

Eğer bu dünyada ben varsam, kesinlikle benim gibi binlerce kişi de vardır. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Eğer bende hata varsa, onlarda da vardır. Ve ben kendimi düzeltmeye çalışırsam, birileri de kendini düzeltmeye çalışıyor olacaklardır. Onun için etrafımızdakileri beğenmeyeceğimize, kendi beğenmediğimiz yönlerimizi düzeltmeye çalışsak daha iyi olacak. Bu arada e-maillerimi okurken bir tanesi çok ilgimi çekti. Kim tarafından yazıldığını bulamadım ama aşağıda... Aynen sizlere aktarmak istiyorum.

“Kırlangıç bir adama aşık olmuş. Penceresinin önüne konmuş, bütün cesaretini toplamış, röfleli tüylerini kabartmış ve güzel olduğuna ikna olduktan sonra. Tık, tık, tık

camı çalmış. Adam cama bakmış ama içeride kendi işleriyle uğraşıyormuş. Bir meşgulmüş, bir meşgul, kimseyle uğraşacak hali yokmuş. Kimmiş onu işinden alıkoyan? Minik bir kırlangıç! Heyecanlı kırlangıç telaşını bastırmaya çalışarak, derin bir nefes almış. Şirin gagasını açmış, sözcükler dökülmeye başlamış:

“Hey adam! Ben seni seviyorum. Nedenini niçinini sakın sorma. Uzun zamandır seni izliyorum. Bugün cesaret buldum konuşmaya. Lütfen beni içeri al. Birlikte yaşayalım.” Adam birden parlamış.

“Yok daha neler? Durduk yerde sen de nereden çıktın? Şimdi olmaz, alamam!” demiş. Gerekçesi de pek sersemceymiş:

“Sen bir kuşsun! Hiç kuş insana aşık olur mu?”

Kırlangıç mahcup olmuş. Başını önüne eğmiş. Ama pes etmemiş, bir süre sonra tekrar cama gelmiş. Gülümseyerek bir kez daha şansını denemiş:

“Adam, adam! Hadi artık aç şu pencereni. Al beni içeri! Ben sana dost olurum. Hiç canını sıkmam” Adam kararlı, adam ısrarlı:

“Yok yok ben seni içeri alamam. İşim gücüm var...Git başımdan!”

Kırlangıç birkaç saat sonra yine adamın penceresine gelmiş:

“Bak soğuklar başladı, üşüyorum dışarıda. Aç şu pencereni al beni içeri. Yoksa sıcak yerlere göç etmek zorunda kalırım. Çünkü ben ancak sıcakta yaşarım. Pişman olmazsın, seni eğlendiririm. Birlikte yemek yeriz, bak hem sen de yalnızsın! Yalnızlığını paylaşırım” demiş.

Bazıları gerçekleri duymayı sevmezmiş. Adam bu yalnızlık meselesine içlerlemiş. Pek de sinirlenmiş. ‘Ben yalnızlığımdan memnunum’ demiş. Kuştan kendisini rahat bırakmasını istemiş. Düpedüz kovmuş. Kırlangıç son denemesinde de başarısızlıkla çıkınca, başını önüne eğmiş, çekip gitmiş. Aradan zaman geçmiş... Adam önce düşünmüş, sonra kendi kendine itiraf etmiş;

“Hay benim akılsız başım. Ne kadar aptallık ettim! Beklenmedik bir anda karşıma çıkan bir dostluk fırsatını teptim. Niye onun teklifini kabul etmedim ki? Şimdi kös kös oturacağıma, keyifli vakit geçirirdik birlikte. Pişman olmuş olmasına ama iş işten geçmiş. Yine de kendi kendini rahatlatmayı da ihmal etmemiş” “Sıcaklar başlayınca kırlangıcım nasıl olsa gelir. Ben de onu içeri alır, mutlu bir hayat sürerim” demiş. Ve çok uzun bir süre sıcakların gelmesini beklemiş. Gözü yollarda kalmış. Yaz gelmiş, başka kırlangıçlar gelmiş ama onunki hiç gözükmemiş! Yazın sonuna kadar penceresi açık beklemiş ama boşuna... Kırlangıç çokmuş ama, onu seven onu isteyen kırlangıç yokmuş. Gelen başka kırlangıçlara sormuş ama gören olmamış. Sonunda danışmak, bilgi almak için bir bilge kişiye gitmiş. Olanları anlatmış. Bilge gözlerini adama dikmiş ve demiş ki;

“Kırlangıçların ömrü altı aydır. Hayatta bazı fırsatlar vardır, yaşamın boyunca sadece bir kez eline geçer ve değerlendiremezsen uçar gider. Hayatta bazı insanlar vardır. Allah onları karşına bir kez çıkarır değerini bilmezsen kaçıp gider ve asla geri gelmezler. ”

Mesajı okuduktan sonra gözlerimden boşalan yaşlara mani olamadım, zaten olmak da istemedim. Şu an Demircan’ın elinin tersiyle ittiği sevgimin nasıl yavaş-yavaş kaç-

tığını hissettim. Belki onu kimse benim gibi gerçekten sevmemişti. Belki o da kimseyi beni sevdiği gibi sevmemişti. Ama dünyasal her şeyle çok meşgul şu an... Kimbilir, belki de başka bir kadınla... Ama şundan adım gibi eminim, bir gün dönüp kırlangıcını arayacak ama o çoktaaaaaan uçmuş gitmiş olacak. Bir an düşündüm, acaba benim fark etmeden penceremden kovaladığım kaç kırlangıç oldu? Bu kırlangıçlar belki bir dosttu, belki bir iş fırsatı... Belki de hayatım boyunca aradığım sevgilimdi... Bilinmez ki...

OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM

Aradan geçen beş ay içinde kendimi toparladım. Şu an çok iyiyim. Sadece kafam karışık. Ne yapmam gerekiyor. Kısa süren ve kısa bir süre keyif verdikten sonra üzüntü yaratan aşklar mı, yoksa uzun süren ve içinde aşk falan olmayan bir evlilik mi yaşasam? Keşke müthiş bir aşk yaşadıktan sonra dost, arkadaş olabileceğim keyifli birisiyle ömür boyu beraber yaşayabilsem ama hani? Etraf insan dolu gibi görünüyor ama, eğer seni tatmin edecek kaliteli bir ilişki için birilerine bakarsan, değil sevgili arkadaş bile bulmakta zorlanıyorsun. Geçen gün Nur'la biz de sohbet ediyorduk. Nur, "Tüm erkekler bir süre sonra başka kadınlara bakıyor. Kadınlar öyle değil" dedi.

"Ben buna inanmıyorum Nur. Evet bakıyor çünkü, senin dediğin gibi herkes bu fikri onların kafasına sokar ve çocuk küçüklüğünden beri öyle yetiştirilirse tabii ki bakar. Çünkü bu erkek olsun, kadın olsun insanoğlunun nefsinde var. Ama biz insanlar nefsimizi bastırmak için buradayız zaten. Kadın yapmaz fikri kadınların zihnine küçüklüğünden beri yerleştirilirse, kadın bu hislerini erkeğe göre daha kontrol edebiliyor. Kaldı ki evlilikte ekonomik özgürlüğe de sahip olmayınca, erkek onu bırakır yüz üstü kalırsa diye korkudan bu tip hislerini hepten öldürüyor. Erkeğe karşı cinsel isteği bitse de, bu eksikliği başka erkeklere bakarak değil, evine, çocuklarına veya kumara aşırı bir ilgi göstererek kendini oyalamaya çalışıyor. Bence en doğrusu her iki tarafında birbirlerine karşı olan cinsel isteklerini bitirmeden yaşayabilmeleri. Çünkü diğer türlü herkesi üzüyor. Ve bu konularda mutlu ve huzurlu ol-

mayan kişinin ne iş hayatında, ne ruhani hayatında ne arkadaşlarıyla olan sosyal hayatında bir başarı söz konusu olamıyor. Çocuklarıyla ilişkisi bozuluyor ve bir müddet sonra tüm ilişkiler çıkar ilişkisi halini alıyor”

“Bilmiyorum”

“Bak, sana bir test yapmak istiyorum”

“Tamam, testlere bayılırım”

“İyi o zaman. Gözlerini kapa ve gevşe”

“Evet”

“İyice gevşedin mi? ”

“Hımmmm”

“Şimdi kendini çok sıcak bir yaz günü sahilde kumların üzerinde düşün. Güneşi tüm sıcaklığıyla vücudunda hissediyorsun. Terlemiş ve sıcaktan bunalmışsın. Canın buz gibi bir şeyler içerek serinlemek istiyor. Hemen arkanda da yazlık evin var. Tek katlı, sahile doğru geniş bir balkondan girilen müstakil bir ev. Kalkıyorsun, eve doğru ilerliyorsun ve balkona açılan mutfak kapısından içeriye giriyorsun. Her şeyi aynen hissediyorsun değil mi?

“Hımmmmmm”

“Buzdolabının kapağını açıyorsun. Tok bir ses çıkararak açılıyor. Birden buz gibi bir serinlikle ürperiyorsun. Bir bakıyorsun rafta kocaman buz gibi bir limon. Üzeri soğuktan buğu yapmış. Alıyorsun ve çekmecedен çıkardığın keskin bıçak ile ortadan kesiyorsun. Çok sulu bir limon... Limon suları parmaklarının arasından yere doğru akıyor. Ve sen yarım kesilmiş sulu limonu alıp ağzına sıkıyorsun”

“Ayy!!!”

“Ne oldu?”

“İçim ürperdi, ekşi”

“Ağzın sulandı mı? Yutkunduğuna göre sulandı”

“Hem de nasıl”

“Bak, şu an burası ne sıcak ne de ortada limon var. Neden senin ağzın sanki limonu gerçekten yemişsin gibi sulandı? Çünkü limonun ekşi olduğuna dair beyninde kayıt var. Ve sen limonu düşündüğün zaman beynin, vücudunu o veriye göre çalıştırarak, ağzındaki tükürük bezlerinden tükürük ürettiriyor. İşte beyin, tüm uzuvlarımızı çalıştıran ve çeşitli şeyleri arzulamamıza sebep olan müthiş bir bilgisayar. Ve küçüklüğünden beri verilen verilere göre çalışıyor. Ve sen erkeklere yatıp kalkıp ‘erkek yapar’ dersen, zaten bedenimizde var olan bu isteği adam her an serbest bırakır. Oysa ‘kadın yapmaz’ dediğinde, onda da var olan bu isteği kadın kontrol altına alıyor”

“Bundan sonraki erkekleri belki böyle yetiştirirler ama biz yanmıyız”

“Neden yanalım ki? Böyle olmayanlar da var. Bir kere onların hakkını yemeyelim. Ama de ki, erkeklerin hepsi böyle... Kadınlar değil erkekler yanmış”

“Nasıl yani?”

“Nasılı var mı? Senin sevdiğin bir erkek, başkasına bakıyorsa, erkeğin sevdiği bir kadına, onun baktığı gibi bin erkek bakacak. Bu da demektir ki biri gider bini gelir. Bırak erkekler düşünsün seni kaptırmamayı. Yeter ki sen, gelince boşluk dolduranlardan değil, gidince boşluğu dol-

durulamayanlardan ol. Ömrünün sonuna kadar mazindeki her erkek yaptığına bin pişman seni arayıp duracak ama sen, hala o kalbindeki beyaz atlı prensi arıyor olacaksın. Ve eminim o bir yerlerde yaşıyor”

“Yahu seninle konuşunca bana yaşama sevinci geliyor”

“Yaşamak o kadar güzel ki. Benimle konuşmadığın zamanlarda da, yaşama sevincini asla kaybetme canım”

“Ama bazen hayat çok zorlaşıyor”

“Zorlaşacak tabii ki. Allah gücümüzü deniyor. Bir üst sınıfa geçmenin heyecanı ile göğüsle o zorlukları. Unutma asıl olan ruhumuzun tekamülü. Ve senin şer zannettiğin şeyde de anlamadığın bir hayır vardır mutlaka. Yeter ki ne için yaşadığını unutma”

“Haklısın sanırım”

“Bak sana WES BEAVIS’in bir şiirini okuyayım. Bu şiire bayılıyorum. Bu adamın kitapları da çok güzel ama, bilhassa bu şiirini zor günlerimde hep kendi kendime okurum ve birden motive olurum”

“Oku bakalım. Dinliyorum”

“Adı YOLDAN ÇIKMA SAKIN...

**KARŞILAŞTIĞIN ŞEYLER YOLUNDA
GİTMEDİĞİNDE**

**BAZEN HAYATIN BÖYLE OLDUĞUNU
UNUTMA YORULUP VAZGEÇMEK İSTEDİĞİNDE,
KARAR VER BUNU DA AŞACAĞINA**

**SENİ YERE VURAN ŞEY KADAR BÜYÜKSÜN
SEN DE**

ÖLÇÜLERİN BELİRLENİR ÖFKELENDİĞİN
ŞEYLERE

BİR APTALIN FİKRİ HEP PES ETMEK YÖNÜNDE
BİR ŞEY KAZANACAĞINI SANMA SAKIN
VAZGEÇMEKLE

BURAYA KADAR GELECEĞİNİ BİLMEZDİN
GEÇMİŞTE

BİR ŞEY KAZANMADIN HiÇ İŞİNDEN

VAZGEÇMEKLE NE YAPARSAN YAP ÇIKACAK-
TIR SORUNLAR

AMA YOLLARINI HEP BULUR AZİMLİ OLANLAR
SORUNUN ÖTESİNE BİR ADIM AT VE DÜŞÜN
SORUNU ARKANA BIRAKTI TEK BİR GÜLÜŞÜN
DE Kİ ZORLUĞA “BÜYÜĞÜM BEN SENDEN”

YOLDA KAL VE BUNU KANITLA TA
YÜREĞİNDEN”

“Gerçekten çok güzel”

“Evet. Her çeşit zorluğu aşabilecek güçteyiz. Yeter ki
kararlı ol ve kendini koyverme”

“Evet Evet!!! Evet doğru. Şimdi eve bomba gibi
gideceğim”

“Her zaman bomba gibi ol. Zaten öylesin...”

“Sağol canım. Seni çok seviyorum”

“Ben de seni...”

“Hayatta hiçbir şey tesadüf değildir” der çok sevdiğim bir büyüğüm. Buna da çok inanırım. Belki istediğimiz şeyleri değil ama ihtiyacımız olan her şeyi karşımıza çıkarıyor Allah. Ve çoğu zaman bunu fark edemiyor, “Nereden çıktı şimdi bu” diyebiliyoruz. Çünkü kendimizin ne durumda olduğunu bu boyutun üstünden göremediğimiz için, neye ihtiyacımız olduğunu da çoğu zaman bilemiyoruz. İşte bu tip düşünceler içerisinde kendi hayatımı gözden geçirip, ben nerelerde hata yapıyorum, neden yapıyorum diye sorguladığım bir akşam geç bir saatte kitap okumaya karar verdim.

Yatağıma girip baş ucumdaki lambayı açıp kitabımı okumaya başladığımda, sanki Allah gene bana deminden beri sorduğum soruların cevabını vermeye başladı. Elimdeki kitabın yazarı MARK FISHER kitabın adı KOLAY MİLYONER. Şu anda okuduğum sayfada aynen şöyle yazıyor:

“Zamanın başlangıcından beri, GÜL yaşamın sembolüdür. Kendi aklınızı kontrol etme yeteneğini kazandığınızda bunun nedenini anlayacaksınız. Dikenlerin her biri ayrı bir deneyimi temsil eder. Onlar yaşamın gerçek güzelliğini anlayabilmemiz için, her birimizin çekmesi gereken sıkıntı ve üzüntülerdir. Her bir olay, her bir sorun, her bir hata bir gün muhteşem bir gül yaprağına dönüşecektir. Dikenlerle dolu bir gonca gül gibi, çektiğiniz çileler sizi ışığa yöneltecek ve güzelliği elde etmenizi sağlayacaktır. Sizin kalbiniz de GÜL gibi olduğu zaman yaşamınız yeniden şekillenecektir.”

Birden tüm hücrelerimden akan sevgi selinin vermiş olduğu coşkuyla kitabı elimden atıp ayağa fırladım.

“Evet. Evet. Teşekkür ederim ey yüce Allah’ım. Anlıyorum. Ne kadar mükemmel bir sistemin içerisindeyiz. Müthiş bir yüce okul ve tüm teoriler yaşamda karşımıza çıkarılan çeşitli kişilerle bize pratikte öğretiliyor. Bir ders, bir sınav... Geçtin, sorun yok. Geçmedin gene sorun yok, bir ders daha geliyor. Bu dersler çoğu zaman diken gibi canımızı yakıyor ama sonunda o harika Gül yapraklarını açıyor...” Ve gözümün önünden yaşamımda beni üzen, beni mutlu eden, belki benim üzdüğüm herkes bir bir geçti. Sanki hepsi harika oynanmış bir tiyatro oyununun bitiminde sahnede gülerek selam veriyor ve sevgiyle beni kucaklıyorlardı. Ağlamaya başladım ama bu ağlamak da değil. İçim sevgi ve mutluluk dolu, gözlerimden yaşlar akıyor. Sanki Allah şu an sevgiyle beni seyrediyor. Tüm vücudum ürperdi. **ALLAH’IM SENİ SEVİYORUM!!! İnsanlar nasıl kendisini yalnız hissediyor anlamıyorum... Yanımızda her zaman bizi seven bunca büyük bir güç varken.**

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM

Pazar sabahı Zeynep ile kahvaltı ediyoruz.

“Neler yaptın Zeynepciğim. Haftan nasıl geçti?”

“İyi geçti. Bir problem yok. Yalnız babama üzülüyorum anne...”

“Hayrola, neyi var?”

“O senin gibi güçlü biri değil. İyice içine kapandı. Ne bir arkadaşı var ne bir dostu. Hem yalnız kalıyor, hem yalnızlıktan memnun değil. Hep seni soruyor. Birkaç kere “baba hiç bayan arkadaşın yok mu?” dedim. “Annenden sonra bütün kadınlar boş geliyor bana. Annenin ukalalığına, deliliğine çok alışmışım” diyor.

“Hay Allah üzöldüm. Kendi bütünlüğünü yakalayamadı bu adam”

“Belki Allah onun için senin gibi birisini karşısına çıkarmıştı ama öğretisi yarım kaldı”

“Ama baban benim fikirlerim ile hep dalga geçerdi”

“Sen öyle sanıyorsun. Herkese her zaman, her konuda; “Gül derdi ki...” diye anlatmaya başlıyor. Tüm fikirlerini ezberlemiş.

“Hadi ya !!”

“Vallahi...”

“Ne yapabilirim?”

“Anneni çok özledim. Benimle yemeğe çıkar mı diyor-du. Ne dersin?”

“Eğer bir faydam dokunacaksa tabii ki çıkarım Zeynep.”

“Teşekkürler anneciğim. Çok sevinecek buna”

“Eğer herkes sevinecekse ben de sevinirim”

“Anne, seni çok seviyorum. Çok iyi bir insansın”

“Teşekkürler bebeğim...”

İki gün sonra akşam Tarık ile yemeğe çıktık.

“Seni çok özledim Gül”

“Hımm öyle mi? ” (Bu durum da öyle beter ki, ne desem bir tuhaf olacak)

“Neler yapıyorsun?”

“İş güç koşturuyorum işte. Sen neler yapıyorsun? ”

“Hastane, muayenehane ve ev arasında mekik dokuyorum. Canım çok sıkılıyor”

Hayda!!! Her canı sıkılan da beni arıyor. Keşke bir eğlence merkezi kursaydım da bari bu işten para kazansaydık.

“Neden canın sıkılıyor?”

“Bilmiyorum. Her şey sıkıcı geliyor. İnsanlardan da hoşlanmıyorum”

“O gözle baktığın için öyle geliyor. Halbuki yaşamak çok güzel bence”

“Sen varken öyleydi... Şimdi çok boş”

“Ben senin yaşamın değilim ki, yaşamındaki bir kişiyim. Senin yaşamın için olmaz ise olmaz bir kişi var, o da sensin”

“Ben kendimden zevk almıyorum”

“İşte zaten mesele orada Tarık. Yoksa benim olmamam da değil. Benim de hayatımda yok olmasını istemediğim bir çok kişi yok oldu. Ama bu yaşamımı zevksiz bir hale getirmedim. Yaşama anlam veren insanın kendisi. Hayatın senin ona verdiğin anlamdan başka da bir anlamı yok zaten”

“Bu konuşmalarını da özlemişim”

“.....”

“Gül hayatın da birisi var mı?”

“Şu sıralar yok. Neden sordun? ”

“Yeniden evlenelim mi? ”

“Evlenelim mi dedin!!!? ”

“Evet”

“Tarık ama biz bu olayı denedik”

“Gerçekten sana ihtiyacım var”

“İstersen bunu sonra konuşalım. Ne dersin? ”

“Tamam cevabını bekleyeceğim”

Kafam gene karıştı. Yine verilmesi gereken bir karar söz konusu. Tarık çok iyi bir insan ama negatifliği beni aşağıya çektiği gibi, erkek olarak da dışı Gül’ün beklentilerinin çok dışında. Arkadaş olarak da birlikte eğlenemiyoruz. Ama gelgelelim çocuğumun babası ve mutsuz. Doğru veya yanlış bir zamanlar yapmış olduğum bir seçimin sonu, dünyadaki en çok sevdiğim kişi Zeynep’in babası. Ve Tarık’ın bu hali Zeynep’i üzüyor. Üstelik, şu sıralar etrafta kayda değer birisi de yok. Ama Tarık’a ömür boyu bir söz vermek de istemiyorum. Şimdilik, Tarık ve Zeynep ile birlikte oturabilirim belki. Benim ve Zeynep’in evde yaydığımız, huzur ve sevginin enerjisi belki Tarık’a iyi gelir.

Birkaç gün sonra bu fikrimi Tarık’a bildirdim. Tarık çok sevindi... Her ne kadar yeniden nikah yapmadıysak da. Çünkü böyle bir söz vermek istemiyorum. Elalem ne der, fikrinin koruyucularından olan Tarık, herkese yeniden evlendiğimizi söyledi. Böylece, şu sıralar hep beraber yaşıyoruz. Tarık eskiye göre kendisini çok daha iyi hissediyor. Zeynep’im her zaman ki gibi mutlu ve huzurlu. Ben de çok mutluyum. Çeşitli olaylar günlük olarak yaşanırken ben hep anın keyfini çıkarmakla meşgulüm...

Her insanda olduğu gibi benim de hissetmek ve yaşamak istediğim, koşulsuz seven, güçlü, yaratıcı, daima

verici, besleyici, anne ve baba, her daim yanında olan, sonsuza kadar seni bırakmayacağından emin olduğun, koşulsuz olarak seni sadece sen olduğun için seven, içini titreten, hayatında birincil sırada, birleştiğin zaman sonsuz bir neşe hissettiğin, sevgili, saygı dolu bir yakınlığın olduğu, ne kişiliğine müdahale eden ne sendeki zayıflıktan ötürü seni yeren, senden hiçbir zaman sen ayrılmadıkça ayrılmayan, sana cesaret veren, sadece sen olduğun için seni seven, arkadaşşa kavuştum. Zaten her zaman benimle olan, fakat hiç bu kadar yanımda hissetmediğim. Anne-baba, sevgili ve arkadaş olarak en mükemmeli Allah'ımı yanımda hissettiğim müddetçe dünyada ki anne-baba, sevgili ve arkadaşın eksiklikleri beni üzmüyor. Yaşamın, geçmiş düşünmek veya gelecek için endişelenmek değil, şu an yaşamak olduğunu anlamak da yaşantımdaki, mutluluk ve huzuru arttırdı. Bu dışı beden içerisinde bu hayatı deneyimleyen, huzur ve sevgi dolu bir ruh olduğumu fark etmek, dünyaya, hayata ve insanlara bakışımı çok daha sevgi ve saygı dolu bir hale getirdi.

Tüm insanların benim gibi bir arayış içerisinde de olduğunu görüyorum. Dönüp dolaşıp aradığımız tüm sevgi ve huzurun, meğerse baştan beri hep içimizde olduğunu fark ediyoruz. Ama onu hissedebilmek için önce, kırs, kibir, öfke, kıskançlık gibi bedensel bağımlılıklarımızdan temizlenmemiz gerekiyor. Tüm insanlığın sevgi ve huzura bir an önce ulaşabilmesini diliyor "sevgiyle kalın tutkuyla yaşayın" diyorum.

OKUYUCU BİLGİ FORMU



Yayıncılıkta kaliteyi, kusursuzluğu ve sizlerin beğenisini başlıca amaç edinen yayıneviniz Bilge Karınca, siz değerli okuyucularının öneri ve eleştirileriyle yayın kalitesini ve türünü arttırmayı bir görev olarak bilir. Formu doldurduktan sonra adresimize yollarsanız öneri ve eleştirilerinizi mutlaka dikkate alacağımızı bildirerek ilginize teşekkür ederiz.

Not : Formu doldurup yollayan her okurumuz, yeni yayınlarımızdan öncelikle haberdar edilecektir.

ADINIZ, SOYADINIZ :

DOĞUM TARİHİ ve YERİ :

ÖĞRENİM DURUMUNUZ :

MESLEKİ DURUMUNUZ :

OKUMA MERAKINIZ NEREDEN GELİYOR, YA DA

ETKENLER NELERDİR?

☐ ANNENİZ

☐ BABANIZ

☐ ARKADAŞINIZ

☐ ÖĞRETMENİNİZ

☐ KENDİ KENDİNİZE EDİNDİĞİNİZ

BİR ALIŞKANLIK

ÖZEL KİTAPLIĞINIZ VAR MI, KİTAPLIĞINIZDA NE TÜR

YAYINLAR BULUNMAKTADIR?

.....

.....

OKUDUĞUNUZ KİTAP TÜRLERİ :

.....

ÇİZGİ ROMAN OKUMA MERAKINIZ VAR MI? VARSA HANGİ

ÇİZGİ ROMANLARI OKUYORSUNUZ, BU MERAKINIZ NEREDEN GELİYOR? ...

.....

EN BEĞENDİĞİNİZ KADIN TÜRK YAZAR YA DA YAZARLAR :

.....

EN BEĞENDİĞİNİZ ERKEK TÜRK YAZAR YA DA YAZARLAR :

.....

EN BEĞENDİĞİNİZ YABANCI KADIN YAZAR, YA DA YAZARLAR :

.....

EN BEĞENDİĞİNİZ YABANCI ERKEK YAZAR YA DA YAZARLAR:

.....

AYDA KAÇ KİTAP ALABİLİYORSUNUZ? :

ŞİİRDEN HOŞLANIYOR MUSUNUZ? :

ŞİİR, HİKÂYE, DENEME YAZMAYI DENEDİNİZ Mİ, HANGİSİ? :

.....

TAKİP ETTİĞİNİZ GAZETELER, DERGİLER? :

YABANCI DİL BİLİYOR MUSUNUZ? :

TAKİP ETTİĞİNİZ YABANCI YAYINLAR VAR MI VARSA NELERDİR? :

DERGİ ☐

GAZETE ☐

HEPSİ ☐

İZLEDİĞİNİZ TELEVİZYON KANALLARI ve BU KANALLARIN

PROGRAMLARI HANGİLERİDİR? :

GÖRSEL SANATLARI SEVER MİSİNİZ? :

SİNEMA ☐

☐ TİYATRO

☐ OPERA ve BALE

KONSER ☐

☐ HEPSİ

DİNLEDİĞİNİZ MÜZİK TÜRLERİ:

HOŞLANDIĞINIZ FİLM TÜRLERİ HANGİLERİDİR? :

YAYINEVİNİZ BİLGE KARINCA HAKKINDAKİ

DÜŞÜNCELERİNİZ

ELEŞTİRİLERİNİZ / ÖNERİLERİNİZ :

BİLGE KARINCA'DAN ÇIKMASINI İSTEDİĞİNİZ

KİTAP TÜRLERİ:

YAYINEVİNİZ BİLGE KARINCA'YA ÜYE OLMAK İSTER MİSİNİZ?

EĞER İSTERSENİZ BİZDEN OKUYUCU ÜYELİK FORMU

İSTEYİN. ÜYELİĞİNİZLE İLGİLİ AYRINTILI BİLGİYİ

YOLLADIĞIMIZ FORMDA BULACAKSINIZ :

NOT:Yolladığınız formu dikkate alabilmemiz için, lütfen adınızı soyadınızı, adresinizi, bulunduğunuz ili ve kod numarasını “Tel varsa Faks” numaranızı ayrıntılı şekilde yazınız.

Yaşamdaki ARAYIŞ

Bihin EDİGE

Siz hiç toplumsal kurallarla benliğiniz arasında ikileme düştünüz mü? İlk gençlik yıllarını 1970'lerde yaşayan Gül düştü!.. Kendisiyle içindeki "Dişi Gül" arasında gitti geldi... Ancak, hayatı boyunca süren 'Arayış'ını, asla kadere bağlamadı. Tanrıyla arası hep çok iyi oldu. Hayatının her döneminde sevdi, sevildi ve insanlara ışık saçabildi... Çevresinin "frapan" bulduğu bu genç kadın, aslında sadece mutlu olmak istiyordu.

Gül'ün hayatında aşk her zaman oldu... Kızı Zeynep de onun için vazgeçilmez bir enerji kaynağıydı...

Toplumsal "Sarışın güzel kadın" olarak isimlendirdiği Gül'ün içinde yaşadığı fırtınalar, çektiği acılardan kurtuluşu ise yine Gül'ün sayesinde oldu... Gül, arayışın sonsuzluğunun bilincine vardığı gün, mutluluğu da buldu.

Yazar Bihin Edige Adana'da dünyaya geldi. İlkokul, Ortaokul ve Liseyi Kolejde okuduktan sonra İktisat Fakültesi'ni bitirdi. Uzun seneler büyük bir firmanın Reklâm ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nü yaptıktan sonra kendi ajansını açtı. Kişisel gelişim ve yaşam hakkında çeşitli seminerler veren Bihin Edige şu sıralar kendisine ait bir firmada Emlâk Danışmanlığı yapmaktadır.

Sayın Mehmet Edige ile evli olan yazarın Funda ve Yasemin adlarında iki kızı var. Yazarın en büyük özelliği tüm yaşama pozitif ve sevgi dolu bakışıdır.

BİLGE KARINCA
ISBN 975-6553-88-X



9 799756 553885
internette sipariş için

www.kitapyurdu.com